

**ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΠΡΟΥΣΑΕΑ**

"ΘΡΙΑΜΒΟΣ "

ΧΑΛΑΝΔΡΙ 2021

**"Αν και πεθαμένος,
συνεχίζει ακόμα να μας μιλά".**
(Εβρ.11:4)

Πριν από **23 χρόνια**,
ο αγαπημένος σύζυγός μου,
ο Απόστολος Προυσαέας,
αναχώρησε από
ανάμεσά μας για την
Ουράνια Πατρίδα.

Μας έχει όμως αφήσει
πολλά από τα φλογερά
και χριστοκεντρικά
μηνύματά του,
μερικά από τα οποία είναι

γραμμένα σ' αυτό το βιβλίο.

Συνεχίζει έτσι να μας μιλά μέσω αυτών!

Μοιράζεται μαζί με όλους μας
πολύτιμες αλήθειες, γεμάτες παλμό και πάθος
προς δόξα του Θεού.

Αφιερώνω με αγάπη

Στη μνήμη του αγαπημένου
μου συζύγου,
Απόστολου Προυσαέα,
καθώς και όλων εκείνων
που μας
μεταλαμπάδευσαν
αδάπανα τη
φλόγα της αλήθειας
του **Ευαγγελίου του Χριστού.**

Εύχομαι η καινούρια γενιά
ν' ακολουθήσει το παράδειγμά τους.
Να πάρει ο καθένας τη σκυτάλη του υπεύθυνα.
Να ζει και να κηρύττει «**Χριστό Σταυρωμένο**».

*Ευχαριστώ ιδιαίτερα την αγαπητή αδελφή εν Χριστώ,
Αικατερίνα Φιλιππαίου, (εκπαιδευτικό) που επί 2 περίπου χρόνια
δασπάνησε από το χρόνο της για να κάνει
τις απαραίτητες διορθώσεις των κειμένων.
Εύχομαι ο Κύριος να την ανταμείψει πλούσια.
Αλίκη Προυσαέως*

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ
ΑΛΩΠΕΚΗΣ 22 15234 ΧΑΛΑΝΔΡΙ
Web. Site: www.thriamvos.gr

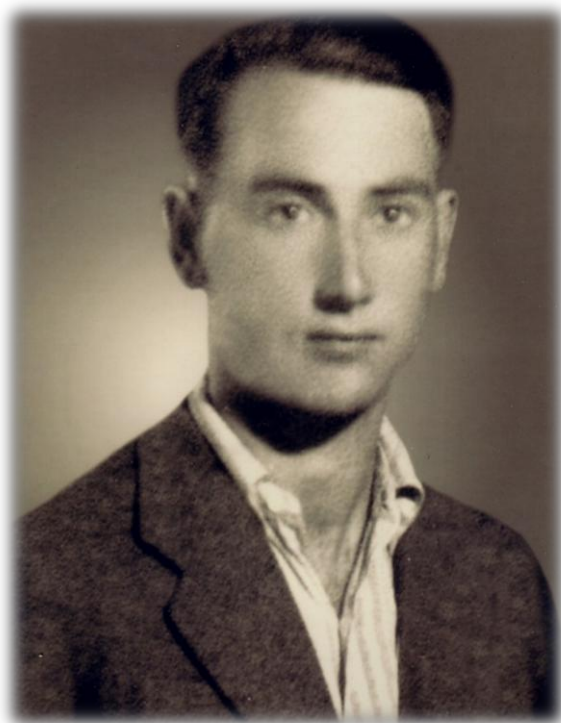
Επιμέλεια Έκδοσης: Αλίκη Προυσαέως
email: alice5@thriamvos.gr
Τηλ.210 63 90 076 κιν. 6937663312

Τα χωρία της Αγίας Γραφής, ως επί το πλείστον,
είναι από τη γνωστή μετάφραση του Αρχιμανδρίτη
Ν. Βάμβα στη Νεοελληνική μεταφορά τους
των Εκδόσεων Πέργαμος.

1. ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ
2. ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
3. ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΑΡΚΑ
ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ
4. ΚΑΡΠΟΣ
5. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΧΑΡΗ
6. ΛΕΥΚΟ ΕΝΔΥΜΑ – ΝΙΚΗΤΕΣ
7. Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
8. ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
9. ΟΝΕΙΔΙΣΜΟΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
10. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ – Ο ΚΑΛΟΣ ΒΟΣΚΟΣ
11. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ
12. ΕΥΣΕΒΕΙΑ
13. Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
14. ΤΑΥΤΙΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ
15. ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗ Ή ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ
16. Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
17. Η ΔΟΞΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΑΘΟΣ
18. ΑΡΚΕΙ ΣΕ ΣΕΝΑ Η ΧΑΡΗ ΜΟΥ
19. ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΔΟΥΛΟΥ
20. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ
21. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ
22. ΛΑΟΣ ΘΕΟΥ
23. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
24. ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ
25. Ο ΓΟΓΓΥΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
26. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
27. ΠΕΤΡΩΔΕΣ ΕΔΑΦΟΣ
28. Ο ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ - Ο ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ
29. ΝΙΚΗΤΕΣ
30. ΠΟΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΕΧΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ;
31. ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ
32. Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
33. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Αρχικά, αγαπητοί αναγνώστες,
ο **Απόστολος Προυσαέας** θα μοιρασθεί μαζί μας
πολύ περιληπτικά, πώς πήρε τον δρόμο του Χριστού
μετά από συγκλονιστικές περιπέτειες.

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΜΟΥ

Ήταν καλοκαίρι του 1945, όταν ο Θεός μου μίλησε
με τον τρόπο που Αυτός ξέρει να μιλάει στην καρδιά κάθε
ανθρώπου, καθώς τον καλεί να **μετανοήσει από τη ζωή της
αμαρτίας για να πιστέψει στο Χριστό, τον Υιό Του**, που
έδωσε τη ζωή Του για όλους του ανθρώπους.

Ήμουν τότε 25 χρόνων πράγμα που δείχνει ότι η καρδιά μου ήταν αρκετά σκληρή για να αργήσω τόσο πολύ να δεχτώ τη χάρη του Θεού.

Η κήρυξη του πολέμου.

Η κήρυξη του πολέμου από τους Ιταλούς στις **28 Οκτωβρίου του 1940** μού έδωσε ένα δυνατό ερεθισμό για να σκεφτώ σοβαρά τη στάση μου απέναντι στον Θεό.

Φαίνεται ότι ο πόλεμος με τρόμαζε γιατί θυμάμαι ότι ήταν Δευτέρα πρωί, μόλις είχαμε μπει μέσα στις τάξεις, όταν ακούστηκαν να ουρλιάζουν οι σειρήνες και αστραπιαία διαδόθηκε ότι **κηρύχτηκε πόλεμος** μεταξύ της Ελλάδος και της Ιταλίας. Οι καθηγητές αμέσως μας διέταξαν: "Πηγαίνετε στα σπίτια σας, γιατί τώρα αρχίζει **πόλεμος**".

Ήταν η πρώτη φορά που τράβηξα από το σχολείο απ' ευθείας στο σπίτι μου, κλείστηκα στο δωμάτιό μου, γονάτισα σε μια γωνιά και έκανα μία προσευχή και είπα: "Θεέ μου, είμαι ένας αμαρτωλός και σε παρακαλώ συγχώρεσέ με, γιατί μετανιώνω".

Ήξερα τον τρόπο που ο Θεός δέχεται έναν άνθρωπο, γι' αυτό δεν δυσκολεύτηκα να βρω τα λόγια και τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να τακτοποιηθώ στη σχέση μου με τον Θεό. Το έκανα αυτό από φόβο, γιατί νόμιζα ότι η κάθε βόμβα από τα Ιταλικά αεροπλάνα θα έπεφτε πάνω στο κεφάλι μου.

Πραγματικά, ύστερα από μερικές ώρες ήρθαν τα αεροπλάνα, έριξαν ένα σωρό βόμβες πολύ μακριά από την περιοχή που εμείς μέναμε. Είχα μια περιέργεια να δω τι έκαναν αυτές οι βόμβες. Όταν έφτασα στο σπίτι εκείνο που είχε βομβαρδιστεί, έπαθα πραγματικά ένα μεγάλο σοκ. Είδα τρεις ανθρώπους μέσα στο σπίτι να είναι σκοτωμένοι

και του ενός τα μυαλά να έχουν πεταχτεί και κολλήσει στον τοίχο. Τρομοκρατήθηκα και σκέφτηκα: Το καλύτερο που έκανα ήταν να ζητήσω ο Θεός να με συγχωρήσει.

Επειδή όμως είδα ότι κάθε βόμβα που ρίχνουν δεν πέφτει στο κεφάλι μου, σιγά-σιγά ξεθαρρεύτηκα. Άρχισα να ασχολούμαι με τις διάφορες **βιοτικές ανάγκες** και ξέχασα αυτή την **ομολογία μετάνοιας** που είχα κάνει.

Την ξαναέκανα όταν **κηρύχτηκε ο Γερμανικός Πόλεμος**. Είχα ακούσει ότι οι Γερμανοί έχουν τόσα πολλά αεροπλάνα που όταν έρθουν στην Ελλάδα θα σκιάσουν ακόμα και τον ήλιο. Πήγα πάλι στο ίδιο μέρος, έκανα την ίδια προσευχή και πρόσθεσα: "Αυτή τη φορά, Θεέ, Σου λέω αλήθεια".

Σε λίγο όμως πάλι ξεχάστηκα και άρχισα να μπαίνω μέσα στον αγώνα της ζωής για την **επιβίωση**. Τα πράγματα του Θεού πλέον δε με ενδιέφεραν καθόλου. Έως ότου ήρθε ένα άλλο γεγονός στη ζωή μου, όταν φύγαμε από το **Βόλο**, γιατί δεν μπορούσαμε πλέον να επιβιώσουμε, και πήγαμε σ' ένα χωριό έξω από την Κατερίνη, στη **Σεβαστή**.

Συνέχιζα εγώ τη δικιά μου τη ζωή. Εκείνο που με ενδιέφερε ήταν πώς θα ζήσουμε. Είχα αναλάβει εγώ τη φροντίδα όλης της οικογένειας γιατί με τις δύο μικρότερες αδελφές μου και τους γονείς μου είχαμε πάει στο χωριό.

Όλα τα άλλα μου αδέλφια βρίσκονταν άλλα στην Αθήνα και άλλα στη Θεσσαλονίκη.

Συνέβηκαν όμως εκεί μερικά γεγονότα, τα οποία τελικά με έφεραν σε πραγματική **συναίσθηση της αμαρτωλότητάς** μου και σε εκζήτηση του προσώπου του Θεού.

Η **Σεβαστή** με ένα άλλο χωριό το **Κούκο** έγιναν συνεργάτες των **Γερμανών**. Επειδή εγώ είχα διαφορετικές αντιλήψεις και δε συνταυτιζόμουν με αυτούς,

προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να βρουν αιτίες για να με κατηγορήσουν.

Ένα πρωινό ήρθε κάποιος, χτύπησε την πόρτα κι όταν άνοιξα είδα έναν **Γκεσταπίτη** αξιωματικό. Μου λέει: "Έλα μαζί μου". Ντύθηκα, τον ακολούθησα και σε λίγο βρέθηκα στο αρχηγείο τους. Με έριξαν σ' ένα **κρατητήριο** όπου ήταν κι ένας Εβραίος. Τον είχαν φυλακίσει γιατί ήταν αριστερός. Μέσα λοιπόν στη φυλακή με ρωτάει ο Εβραίος: "Τι γίνεται;" Κι εγώ, αφελής όπως ήμουν και δεν είχα ακόμα πονηρευτεί με τα πράγματα αυτά, του λέω: "Λίγα είναι τα ψωμιά τους, σε λίγο καιρό θα τους σαρώσουν".

Κάποια στιγμή βλέπω έναν αξιωματικό να έρχεται και να φωνάζει τον Εβραίο έξω. Μετά από μισή ώρα τον ξαναέφερε μέσα με κλωτσιές, με βρισιές και τον πέταξε μέσα στον θάλαμο. Του λέω: "Τι έπαθες;" Ο Εβραίος ήταν μουδιασμένος, δεν ήθελε ούτε να μου μιλήσει. Τελικά μου λέει: "Ξέρεις γιατί με κάλεσαν έξω; Για να σε ψαρέψω και ό, τι πεις να τους τα πω, με την υπόσχεση να με βγάλουν ελεύθερο."

Μόλις τα άκουσα αυτά, πάγωσα. Τελικά ο Εβραίος όταν τον κάλεσαν ξανά, δεν τους είπε τίποτα και μετά από ένα γερό ξύλο που του έδωσαν τον ξαναέφεραν πίσω.

Κάποια στιγμή, έρχεται ο Εβραίος τρομοκρατημένος κοντά μου και μου λέει: "Άκουσες τι είπε ο αξιωματικός;" "Όχι", του είπα, "τι είπε;" "Δύο λάκκους θα ανοίξουν". "Ε, και;" "Δύο δεν είμαστε; Για μας είναι". Βέβαια εγώ τον κορόιδεψα. Του είπα: "Τόσο αφελής και ανόητος είσαι;"

Αλλά άρχισε να δουλεύει αυτό μέσα μου: "Μήπως συμβαίνει κάτι τέτοιο και είναι οι τελευταίες μας ώρες;" Μετά από μισή ώρα άκουσα κι εγώ: "Σ' αυτό εδώ το δέντρο θα τους κρεμάσουμε".

Μόλις το άκουσα αυτό, αμέσως πάγωσα. Σκέφτηκα: Ήρθε το τέλος μου. Και με έπιασε το αίσθημα του **μελλοθανάτου**. Προσπαθούσα να ζητήσω συγγνώμη από τον Θεό και να μετανοήσω. Αλλά δε μετανιώνει ο άνθρωπος όποτε ευαρεστείται. Αλλά όποτε ο Θεός τον καλεί να μετανοήσει. Σφιγγόμουν, πιεζόμουν, προσπαθούσα να μετανοήσω, αλλά τίποτα. Καθώς λοιπόν περιμέναμε από στιγμή σε στιγμή να έρθουν να μας πάρουν και να μας κρεμάσουν και να μας θάψουν και βρισκόμουν σ' αυτή την αγωνία του **μελλοθανάτου**, κάποιος γνωστός του Εβραίου πέρασε απ' έξω και τον ρώτησε ο Εβραίος κλαψιάρικα: "Γιατί θέλετε να μας σκοτώσετε; Τι κάναμε;" Τον ρωτάει ο γνωστός του: "Ποιος σου είπε τέτοιο πράγμα;" "Να, ακούσαμε ότι δύο λάκκους θα ανοίξουνε και θα μας κρεμάσουνε". "Βρε χαζέ", του λέει αυτός, "αυτό το είπε ο αξιωματικός, γιατί φοβέριζε κάποιους Εβραίους που τους έστειλνε για αγγαρεία κι αυτοί δεν ήθελαν να κάνουν τίποτα. Για να τους πείσει τους είπε στην αρχή: "Δύο λάκκους θα ανοίξετε, δε θα κάνετε βαριά δουλειά". Αφού αρνήθηκαν, τους είπε: "Σ' αυτό το δέντρο θα σας κρεμάσω".

Μόλις λοιπόν κατάλαβα ότι ήταν γκάφα αυτό, άρχισα να κοροϊδεύω τον Εβραίο κι αυτός να κοροϊδεύει εμένα. Μέσα όμως στη σκέψη μου έμεινε το **τράνταγμα**.

Καθώς λοιπόν σκεφτόμουν μέσα στη φυλακή από τη δυσκολία πέρασα, στη σκέψη μου ήρθε ένα ερώτημα: "Απόστολε, τώρα τη γλίτωσες, αλλά κάποτε θα έρθει αυτή η ώρα. Θέλεις να βρεθείς ξανά σ' αυτήν την κατάσταση που πέρασες;" Ήταν η πρώτη φορά που μιλούσα με τον εαυτό μου ειλικρινά και σοβαρά και είπα: "Όχι".

Από κείνη τη στιγμή άλλαξε ολόκληρος ο εσωτερικός μου κόσμος· οι σκέψεις και οι αξίες πλέον άρχισαν να παίρνουν διαφορετική εικόνα. Τώρα σκεφτόμουν για τα πράγματα του Θεού, ενώ τότε δεν τα σκεφτόμουν. Τώρα ήθελα να μετανοήσω πραγματικά, μέχρι τώρα μετανουούσα υποκριτικά.

Συνέβηκε εκείνες τις μέρες ένα άλλο γεγονός που μου έδωσε την τελική ώθηση. Αυτό έγινε όταν παρουσιάστηκε μπροστά στον **Ανακριτή**. Μόλις με είδε ο Ανακριτής και με ρώτησε πώς λέγομαι, έβαλε τις φωνές και είπε: "Εσύ θέλεις κρέμασμα, ακόμα ζεις;"

"Γιατί κύριε ανακριτά;" Και τον ρωτάω: "Ποιες είναι οι κατηγορίες;" "Να σου τις πω", μου είπε. Η πρώτη κατηγορία ήταν ότι εγώ είμαι κατάσκοπος των ανταρτών και στο σπίτι μου κάνουμε συγκεντρώσεις. Όταν το άκουσα αυτό του είπα: "Κύριε ανακριτά, το σπίτι μου είναι 100 μέτρα από τα φυλάκιά σας. Αν πραγματικά εγώ μαζεύω τους ΕΑΜ ίτες στο σπίτι μου, γιατί δεν ήρθαν οι φρουροί σου να με πιάσουν;" "Έχεις δίκιο", μου είπε.

Η δεύτερη κατηγορία είναι: "Γιατί πας και κατασκοπεύεις τα οχυρά που έχουμε γύρω από το χωριό και τα προδίδεις στους ΕΑΜ ίτες;" "Κύριε ανακριτά" τον ρωτάω, "πότε βλέπει κανείς καλύτερα, την ημέρα ή τη νύχτα;" "Την ημέρα", μου είπε. "Τα οχυρά αυτά εμένα αγγαρεύουν και πηγαίνω, σκάβω και βάζω τα συρματοπλέγματα. Αν λοιπόν την ημέρα τα βλέπω, για ποιο λόγο να πάω τη νύχτα;" "Εσένα αγγαρεύουν;" ρώτησε. "Ναι, ρωτήστε όποιον θέλετε", του λέω. "Α, σ' αυτό έχεις δίκιο", μου λέει.

Η τρίτη κατηγορία ήταν ότι εγώ ήμουν ο υπ' αριθμόν ένα πυρήνας του Κουμμουνισμού στο χωριό. Ευτυχώς στη

φυλακή ήταν και ο πολιτικός υπεύθυνος του ΕΑΜ και λέω: "Κύριε ανακριτά, αν ο πολιτικός υπεύθυνος σας πει ότι έστω σε μισή συγκέντρωση βρέθηκα ποτέ, είμαι πρόθυμος να δεχτώ όλες τις κατηγορίες". Αμέσως διατάζει και τον φέρνουν και αφού τον ρώτησε αν με γνωρίζει, με έβγαλε εμένα έξω και τον ρώτησε. Κι αυτός του είπε: "Ποτέ δεν τον είδα". Όταν με ξανακάλεσε μέσα, μου είπε: "Δε σε είδε ποτέ". "Οπότε", του λέω, "δεν είμαι τέτοιος που με κατηγορούν". "Εντάξει", είπε.

"Τώρα, η τέταρτη κατηγορία είναι ότι ήθελες ν' ανατινάξεις τον μόνο μύλο στο χωριό". "Κύριε ανακριτά", του λέω, "ένας μύλος με τι ανατινάζεται; Με κασμά, με τσεκούρι και με φτυάρι ή με εκρηκτικές ύλες;" "Με εκρηκτικές ύλες", μου απαντάει. "Βρήκαν καμιά εκρηκτική ύλη όταν με εξέτασαν;" τον ρωτάω. Μου λέει: "Όχι". "Ε, τότε όλες είναι συκοφαντίες και φαντασίες". Μετά λοιπόν απ' αυτή την ανάκριση πείστηκε ο ανακριτής ότι είμαι αθώος και με έβγαλε από τη φυλακή.

Μέσα όμως σε όλα αυτά τα γεγονότα, στη σκέψη μου στριφογύριζε διαρκώς η αμαρτωλότητα και η αθλιότητά μου. Καταλάβαινα ότι η ζωή μου πλέον πρέπει να πάρει το δρόμο του Χριστού.

Φύγαμε από το χωριό, γυρίσαμε στο **Βόλο**. Μια μέρα καθώς βάδιζα στην παραλία μόνος - γιατί τους φίλους που είχα, άλλους τους είχαν σκοτώσει οι Γερμανοί, άλλοι είχαν πάει πάνω στα βουνά, άλλοι είχαν πάει στη Σερβία - ήταν η ώρα πραγματικά που **ο Θεός μίλησε μέσα στην καρδιά μου**. Ήρθε μια σκέψη μέσα μου και έθεσα ένα ερώτημα στον εαυτό μου: "**Απόστολε, τι κατάλαβες μέχρι τώρα στη ζωή σου;**" Είπα: "**Τίποτα, μόνο λαχτάρες και αγωνίες**". "Αν ζήσεις άλλα τόσα χρόνια, τι θα καταλάβεις;"

"Αφού μέχρι τώρα **τίποτα**, γιατί από δω και πέρα να καταλάβω κάτι; Πάλι **τίποτα**". Και το ερώτημα που ήρθε μετά ήταν: "Ωστε **ζεις για το τίποτα**, τη στιγμή που ο Χριστός σε περιμένει για να σου δώσει αιώνια ζωή, να σου δώσει ομορφιά, να σου χαρίσει έναν Ουρανό, να σε ελευθερώσει απ' όλους τους φόβους, τα άγχη και από κάθε κακό που σε δέρνει;"

Γύρισα σπίτι, πήγα στο ίδιο δωμάτιο που είχα πάει πριν 4 χρόνια, κάθισα στην ίδια γωνιά, έκανα την ίδια **προσευχή μετάνοιας**, αλλά αυτή τη φορά η **μετάνοιά μου ήταν πραγματική**. Είπα: "**Θεέ μου, είμαι ένας αμαρτωλός. Θεέ μου, Εσύ ενδιαφέρεσαι για τον αμαρτωλό, Εσύ έστειλες τον Χριστό και πέθανε στον Σταυρό για μένα. Μετανοώ και δέχομαι αυτήν την προσφορά**".

Όλες τις άλλες φορές είχα σηκωθεί από την προσευχή πολύ βαρύν και δύσθυμος. Αυτή τη φορά η καρδιά μου ήταν γεμάτη από χαρά. Γιατί πίστεψα ότι ο Χριστός με συγχώρεσε, γιατί μετάνιωσα με όλο το βάθος της καρδιάς μου, χωρίς υπολογισμούς και πονηριές.

Από κείνη την ώρα μπήκε μέσα στην καρδιά μου ένας πόθος: Στην προσωπική μου ζωή να κάνω το θέλημα του Θεού και στους φίλους μου και στους γύρω ανθρώπους να μιλώ για την αγάπη του Χριστού.

***"Το να ζω για μένα είναι ο Χριστός
και το να πεθάνω είναι το κέρδος".***

1

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΣΟΔΟΜΑ & ΓΟΜΟΡΡΑ

*"Όπως έγινε κατά τις ημέρες του **Νώε**,
έτσι θα είναι και κατά τις ημέρες
του Υιού του ανθρώπου.*

*Έτρωγαν, έπιναν, νύμφευαν... μέχρι την ημέρα
κατά την οποία ο **Νώε** μπήκε μέσα στην **κιβωτό**
και ήρθε ο **κατακλυσμός** και τους **εξολόθρευσε όλους**.*

*Παρόμοια, και όπως έγινε κατά τις ημέρες
του **Λωτ**, έτρωγαν, έπιναν, αγόραζαν...*

*κατά την ημέρα που ο **Λωτ** βγήκε έξω από
τα **Σόδομα**, έβρεξε φωτιά και θειάφι
από τον ουρανό, και τους **εξολόθρευσε όλους**.*

*Κατά τον ίδιο τρόπο θα είναι την ημέρα που θα **φανερωθεί**
ο **Υιός του ανθρώπου**". (Λουκά 17:26-30)*

Ο Ιησούς Χριστός μάς αναφέρει δύο συγκλονιστικά γεγονότα της Παλαιάς Διαθήκης, τον Κατακλυσμό και την καταστροφή των Σοδόμων και των Γομόρρων και βεβαιώνει ότι οπωσδήποτε θα επαναληφθούν στις μέρες της Δεύτερης Έλευσής Του. Και η αιτία θα είναι η ίδια που τα προκάλεσε τότε.

Μία είναι η αλήθεια ότι ο άνθρωπος έχει γυρίσει την πλάτη του στον Θεό. Επιθυμεί οτιδήποτε άλλο εκτός από την παρουσία του Θεού. «**Εμένα, την πηγή των ζωντανών νερών εγκατέλειψαν**», λέει ο Θεός και έχει ένα παράπονο από τον άνθρωπο. Ενώ η πνοή, η ζωή και τα πάντα είναι στα χέρια τα δικά Του και ενώ μας αγαπάει, με μια αγάπη που ξεπερνάει κάθε γνώση και ενώ ενδιαφέρεται για τη σωτηρία της ψυχής μας, για την ομορφιά της ζωής μας, για το αιώνιο μέλλον μας, εμείς έχουμε πάρει μια θέση αρνητική. Κι όμως επιμένει και λέει: «**Εγώ δε θέλω το θάνατο του αμαρτωλού αλλά να γυρίσει ο ασεβής από το δρόμο του και να ζει**». (Ιεζεκ.33:11)

Ο Θεός δε μας έφτιαξε για να μας ρίξει μέσα στην **Κόλαση**. Αυτήν την έφτιαξε για το Σατανά, για μας σχεδίασε ένα αιώνιο σχέδιο σωτηρίας.

Απευθυνόμενος ο Θεός στον άνθρωπο του λέει: «Ένα έχω να σου πω, ανεξάρτητα από τη συμπεριφορά που έχεις απέναντί μου, **Εγώ σ' αγαπώ**.»

Αυτό είναι το μήνυμα που δίνει ο Θεός στον άνθρωπο. Ένα μήνυμα που το χρειάζεται ο κάθε άνθρωπος. Αυτό το μήνυμα πρέπει να το διατηρήσουμε σε όλη μας τη ζωή. Το ενδιαφέρον του Θεού δεν περιορίζεται μόνο σε τούτη τη ζωή, αλλά επεκτείνεται μέσα στην **αιωνιότητα**.

Ο άνθρωπος που περιορίζει το ενδιαφέρον του Θεού μόνο σε τούτη τη ζωή, ο λόγος του Θεού λέει το εξής:

«Αν ελπίζουμε στον Χριστό μονάχα για τούτη τη ζωή είμαστε οι πιο ελεεινοί απ' όλους τους ανθρώπους.»
(1 Κορινθ.15:19)

Ο Θεός μάς έχει ανοίξει έναν δρόμο ζωής που μας οδηγεί στην **αιωνιότητα**, στη δόξα τη δικιά Του. Ο **Σταυρός του Χριστού**, η **θυσία που έγινε εκεί επάνω**, μας διακηρύσσει την αγάπη του Θεού, η οποία δεν περιορίζεται μόνο στο σχήμα αυτού του κόσμου, στο τι θα φάμε, τι θα πιούμε, πώς θα περάσουμε, αλλά επεκτείνεται μέσα στην **αιωνιότητα**, γιατί η ύπαρξή μας και ο σκοπός, για τον οποίο ο Θεός μάς δημιούργησε, δε είναι για μία περίοδο 70, 80, 100 χρόνων, αλλά είναι για μια **αιωνιότητα**. Κι αν μέσα στον κόσμο αυτό χρειαζόμαστε την παρουσία του Θεού, για να λύνει τα προβλήματά μας, για να έχουμε απλοχωριά μέσα στον κόσμο, πόσο μάλλον Τον χρειαζόμαστε για την **αιωνιότητα!**

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ο λόγος του Θεού λέει ότι αυτός ο **Κόσμος** μια μέρα θα σαρώσει. Και δίνει παραδείγματα. «Κοιτάξτε", λέει ο Θεός "τον **Κατακλυσμό**, Εγώ τα σάρωσα. Κοιτάξτε τα **Σόδομα** και τα **Γόμορρα**, τα σάρωσα.»

Αλλά μέσα στα σχέδια Του, σα Θεός **Δικαιοσύνης** και σα Θεός **Αγάπης**, έχει να μας δώσει και το μήνυμα που αναφέρεται προσωπικά στον καθένα μας. «Σάρωσα στον **Κατακλυσμό** όλους, αλλά **γλίτωσαν ο Νώε**, η γυναίκα του, τα τρία παιδιά του και οι τρεις νύφες του. Σάρωσα τα **Σόδομα και τα Γόμορρα** αλλά μέσα απ' αυτά γλίτωσε ο **Λωτ** και η οικογένειά του.»

Κι αυτό είναι που θέλει ο Θεός να βάλει στην καρδιά μας. Να καταλάβουμε ότι υπάρχει ένα **καταφύγιο**, υπάρχει ένας **Λυτρωτής**, **υπάρχει ένας τρόπος για να**

ξεφύγουμε εμείς απ' όλη αυτήν την τραγικότητα. Και εδώ ακριβώς έρχεται η ευθύνη του καθενός μας. Ο λόγος του Θεού λέει: **«Η οργή του Θεού αποκαλύπτεται...επάνω σε κάθε ασέβεια και αδικία ανθρώπων...»**(Ρωμ.1:18)

Σε σένα όμως λέει: «Εσύ, διαφοροποιήσου. **Μπες μέσα στην Κιβωτό, σήκω και φύγε** από τα **Σόδομα** και τα **Γόμορρα** πριν πέσει η φωτιά αν θέλεις να γλιτώσεις.»

Ο Θεός, **αγαπητοί**, απλώνει το χέρι Του, ένα **χέρι αγάπης** και λέει στον άνθρωπο: **«Μπρος, βγες!»**. Όταν επρόκειτο να γίνει η καταστροφή στα **Σόδομα**, ο ίδιος ο Κύριος ήρθε, για να πει στους ανθρώπους αυτούς: **«Φύγετε»**.

Το ίδιο δεν έγινε και στη δικιά μας τη ζωή; Ποιος είναι αυτός που ανέβηκε επάνω στο **Σταυρό και έλυσε το πρόβλημα της Αμαρτίας μας**; Είναι ο Γιος του Θεού, Εκείνος μέσω του Οποίου έγιναν τα πάντα. Εκείνος ήρθε για να δώσει το **μήνυμα της λύτρωσης** και της απελευθέρωσης από τη **δικαία οργή** του Θεού. Αυτός ήρθε για να σηκώσει τις αμαρτίες μας, γιατί η **Αμαρτία** είναι εκείνη που επισύρει την **οργή του Θεού**. Έγινε **Αυτός Αμαρτία για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού μέσω Αυτού**. Αυτό είναι το μήνυμα που δίνει ο λόγος του Θεού και απευθύνεται σε μας και ρωτάει: **«Εσύ, τι θα κάνεις;»**

Στην περίπτωση του **Νώε**, πάνω από 100 χρόνια ο Θεός έδινε το μήνυμα στους ανθρώπους: **«Ξυπνήστε** γιατί έρχεται το αποτέλεσμα της παρακοής και της **Αμαρτίας** μέσα στη ζωή σας.» Ξύπνησαν μόνο οκτώ άτομα. Το ίδιο είπε και στην περίπτωση του **Λωτ**. Ήρθαν οι άγγελοι στο σπίτι του και του λένε: **«Ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τα Σόδομα και τα Γόμορρα. Σήκω και φύγε!»**

ΚΑΛΕΣΜΑ

Υπάρχει ένα μήνυμα που μας το δίνει ο Χριστός. Λέει ότι, **αν δεν μετανοήσουμε, θα χαθούμε.** Και καλεί τον κάθε έναν λέγοντας: **«Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι. και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας.»** (1Τιμ.2:4)

Η θυσία που έγινε πάνω στον **Σταυρό** έγινε για όλους τους ανθρώπους, ξεκινώντας από τα μεγαλύτερα καθάρματα της κοινωνίας μέχρι τους πιο ευυπόληπτους πολίτες, γιατί όλοι είναι τυλιγμένοι μέσα στην αμαρτία. Όλοι είναι μέσα στην αποστασία και στην ενοχή.

Εδώ αρχίζει και διαφοροποιείται η κατάσταση του κάθε ανθρώπου. Η μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων λένε στον Θεό: «Δε Σε θέλουμε, δε μας ενδιαφέρεις, δε Σε χρειαζόμαστε στη ζωή μας, μπορούμε και τα κάνουμε όλα μόνοι μας. Ας είναι καλά το μυαλό μας το γερό, τα μπράτσα μας τα γερά». Δεν θέλουν τον Θεό. Αλλά ο Θεός επιμένει και λέει: **«Οργή Θεού αποκαλύπτεται επάνω σε κάθε ασέβεια ανθρώπων».** Με το να μη θέλω τον Θεό στη ζωή μου είναι σα να κόβω τις φλέβες μου.

Υπάρχει μια άλλη μερίδα, η οποία αντιλαμβάνεται ότι δεν πάει καλά, ότι χρειάζεται να κάνει μια στροφή, ν' απαλλαγεί από πολλά πράγματα, αλλά η καρδιά είναι κολλημένη μέσα σ' αυτόν τον Κόσμο.

Θυμάστε εκείνον τον πλούσιο νέο που πήγε στον Χριστό με το δυνατό προβληματισμό και είπε: **«Κύριε, τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;»**

Ο Χριστός καλεί τον άνθρωπο και λέει: **«Ακολουθήσε Με.»** Και ο άνθρωπος πρέπει να πάρει τις αποφάσεις του σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν μπορείς ν' ακολουθήσεις τον Χριστό αν δεν Του δώσεις πρώτα την καρδιά σου. Δεν μπορείς ν' ακολουθήσεις τον Χριστό αν έχεις μια καρδιά

μοιρασμένη. **«Δύο κυρίους δεν μπορείς να δουλεύεις, ή τον έναν θ' αγαπήσεις και τον άλλον θα μισήσεις ή στον έναν θα προσκολληθείς και τον άλλο θα τον καταφρονήσεις. Δεν μπορείτε να δουλεύετε τον Θεό και τον μαμωνά.»** (Λουκ.16:13)

Δεν μπορείς ν' ακολουθήσεις τον Χριστό όταν η καρδιά σου θέλει και τον Κόσμο. Η εντολή είναι: **«Μην αγαπάτε τον κόσμο ούτε τα πράγματα του κόσμου».** (1Ιωάν.2:15)

"Η αγάπη του κόσμου είναι έχθρα προς τον Θεό." (Ιακ.4:4) Δεν μπορεί να συνυπάρχουν ο Χριστός και ο Βελίαλ μέσα στην καρδιά. Όπως δεν μπορεί να συνυπάρχει το σκοτάδι με το φως.

Όλες αυτές οι θέσεις που τις δίνει ο λόγος του Θεού είναι αλήθειες, ώστε να καταλάβουμε, ότι έχουμε **μια καρδιά** κι αυτή μπορεί ν' αγαπήσει ένα αντικείμενο, γι' αυτό λέει: **«Θα αγαπήσεις μόνο τον Χριστό».**

Όταν ο άγγελος μπήκε στο σπίτι του Λωτ, τους έδωσε το φοβερό μήνυμα: «Ο Θεός καταστρέφει τα Σόδομα και τα Γόμορρα, **φύγετε!**» Και έπρεπε τώρα όλοι αυτοί να πάρουν τις αποφάσεις τους. Το μήνυμα αυτό το έμαθε ο Λωτ, η γυναίκα του, οι δύο κόρες του και οι δύο γαμπροί του. Το τραγικό ήταν ότι κανένας δεν έπαιρνε τις **αποφάσεις** του. Όσπου αναγκάστηκε ο άγγελος να τους **πάρει από το χέρι** και να τους σπρώξει και να φύγουν.

Ήρθε το μήνυμα και στους γαμπρούς από τον Λωτ: «Παιδιά μου, ελάτε να σας πω το μεγάλο μήνυμα, ότι ο Θεός καταστρέφει τα Σόδομα και τα Γόμορρα.» Η απάντηση ήταν αρνητική. Το πήραν σαν αστείο το γεγονός αυτό. Το ίδιο λένε και τώρα οι άνθρωποι: «Τι είναι αυτά που λες; Ο Θεός είναι αγάπη, όλους θα μας σώσει.»

Μα ο Χριστός πέθανε στον Σταυρό για τις αμαρτίες μας. Κι αν ο Γιος του Θεού πεθαίνει για αμαρτίες επάνω στον Σταυρό, πώς μπορώ να πω ότι η αμαρτία μου δε θα έχει τη συνέπειά της στη ζωή μου;

«**Μην πλανάστε**», λέει ο λόγος του Θεού, **"ό, τι αν σπείρει ο άνθρωπος αυτό και θα θερίσει**». (Γαλ.6:7)
Ο Θεός να μας φυλάξει από μια τέτοια ελαφρότητα.

Προϋποθέσεις.

Ο λόγος του Θεού μάς λέει: «**Πρέπει να πεθάνεις** ως προς τον **Κόσμο**. Αν δεν πεθάνεις, από κει και πέρα δεν μπορείς να ζεις για τον Χριστό». Και λέμε: «Καημένη, πώς θα γίνει αυτό; Και ο Κόσμος έχει τις ομορφιές του, τις χαρές του. Θα τις στερηθούμε όλες;»

Θυμάμαι έναν συνάδελφο που είχα στο στρατό και μου έλεγε: «Βρε Απόστολε, δε με λυπάσαι, από τώρα να σκλαβώσω τα νιάτα μου στον Χριστό; Άσε με να διασκεδάσω. Σωστά είναι αυτά που λέει το Ευαγγέλιο, αλλά άσε με να διασκεδάσω. Κι αυτά τα αφήνω στα 70 χρόνια. Όταν θα είμαστε γεροντάκια, θα καθόμαστε στο τζάκι και θα διαβάζουμε τον λόγο του Θεού.

Την ώρα που έλεγε αυτό ετοιμαζόμασταν για να πάμε από τη Λάρισα στη Σχολή διαβιβάσεων πάνω στις επιχειρήσεις. Και του λέω: «Έχεις καταλάβει, Γεράσιμε, πού πάμε; Νομίζεις με τους όλμους, με τις οβίδες, τις τουρτούρες, με τα πολυβόλα μπορείς να διασκεδάσεις τα νιάτα σου; Ο Χριστός σε περιμένει **τώρα**.» Μετά από δύο μήνες μαθαίνουμε ότι ο Γεράσιμος σκοτώθηκε. Έπεσε ένας όλμος μπροστά του και τον ξεκοίλιασε. Έπαιξε κορώνα γράμματα μια αιωνιότητα και την έχασε. Δε θα πάρουμε τα λόγια του Θεού ότι είναι **αστεία**. Όλα στον λόγο Του είναι **Ναι και Αμήν**.

Εμείς έχουμε συνηθίσει από τον τρόπο της ζωής μας να νομίζουμε ότι το ίδιο κάνει ο Θεός. Ακούω καμιά φορά μια μάνα που έχει ένα ζαβολιάρικο παιδί και νευριάζει και του λέει: «Αχ, θα σε πιάσω, θα σε τσακίσω, θα σε σκοτώσω». Και σε λίγο φραπ! το αγκαλιάζει και το φιλάει. Και το παιδί σκέφτεται: «Μπαρούφες λέει η μητέρα μου. Πού είναι οι απειλές ότι θα με τσακίσει, θα με σκοτώσει».

Δεν είναι **αστεία**, αγαπητοί, **τα λόγια του Θεού**. Γι' αυτό, εσύ, που λες ότι ακολουθείς τον Χριστό, πρέπει να πάρεις τις μεγάλες σου **αποφάσεις** σύμφωνα με τις **προϋποθέσεις** που μας δίνει ο λόγος του Θεού.

Κοιτάξτε τι λέει: *«Αν κάποιος έρχεται σε μένα, και δεν μισεί τον πατέρα του, και τη μητέρα, και τη γυναίκα, και τα παιδιά, και τους αδελφούς, και τις αδελφές, ακόμα μάλιστα και τη δική του ψυχή, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. Και όποιος δεν βαστάζει τον σταυρό του, και έρχεται πίσω μου, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου.»* (Λουκά 14:26-28)

Δεν μπορείς να είσαι **μαθητής Χριστού** αν δε **μισήσεις τον εαυτό σου**. Αν εγώ δε μισώ τον εαυτό μου δεν μπορώ να είμαι μαθητής Χριστού κι ας λέω ότι είμαι. Και προχωρεί και λέει: *«Όποιος δε βαστάζει τον σταυρό του και έρχεται πίσω Μου δε δύναται να είναι μαθητής Μου.»*

Σ' εκείνον τον νέο που ήρθε και ρώτησε τι να κάνει για να κληρονομήσει **αιώνια ζωή**, ο Χριστός τού είπε: **«Την καρδιά σου να την ξεκολλήσεις από τα υπάρχοντά σου**. Να τα δώσεις στους φτωχούς και να έρθεις να Με ακολουθήσεις». Κάτω απ' αυτόν **τον όρο έπρεπε** να Τον ακολουθήσει. Τελικά δεν Τον ακολούθησε, γιατί δεν έκανε αυτό που του είπε ο Χριστός.

Η πίστη στον Χριστό δεν είναι ένα γεγονός που έγινε κάποτε στο παρελθόν, όταν στάθηκες μπροστά στους ανθρώπους και ομολόγησες ότι: **«μετανοώ και πιστεύω στον Χριστό»**. Η πίστη στον Χριστό είναι μια ζωή κάθε μέρας. **Κάθε μέρα θα κρατάς τον σταυρό σου. Κάθε μέρα θα είσαι καρφωμένος στον Σταυρό μαζί με τον Χριστό.**

Αυτό θα πει «ακολουθώ τον Χριστό». Η ζωή της πίστης δεν είναι ένα γεγονός παρελθόντος, αλλά είναι ένα γεγονός **τούτης της στιγμής**. Γιατί όταν **ξαναέρθει ο Χριστός** για να πάρει τους δικούς Του θέλει να σε βρει **εκείνη τη στιγμή** στη θέση που ζητάει από σένα. Να έχεις **μισήσει τον εαυτό σου**, να έχεις **σηκώσει τον σταυρό σου και να Τον ακολουθείς**.

Πού λέει ο λόγος του Θεού ότι ένας χριστιανός ο οποίος κοιμάται, ο οποίος δεν κρατάει τις **προϋποθέσεις**, ο οποίος δεν φέρνει κάθε μέρα τον σταυρό του, αυτός θα αρπαχθεί; Πού το λέει; Ο λόγος του Θεού φωνάζει και λέει: **«Να είσαι άγρυπνος**. Γιατί θα σε πάρω όταν είσαι **ΑΓΡΥΠΝΟΣ**».

Ο Θεός να μας δώσει να καταλάβουμε ότι πρέπει να πάρουμε τη **μεγάλη απόφαση** στη ζωή μας. Να βάλουμε τον Κόσμο πίσω. Μπροστά μας να έχουμε έναν στόχο, τη **δόξα του Θεού**. Λέει: **«Είτε τρώτε, είτε πίνετε είτε κάνετε κάτι, όλα να τα κάνετε για τη δόξα του Θεού»** (1Κορινθ.10:31)

Γι' αυτό, **αγαπητοί**, ο Χριστός μάς λέει: **«Να Με ακολουθείς βαστάζοντας κάθε μέρα τον σταυρό σου**, μισώντας τον εαυτό σου. Να Με ακολουθείς μένοντας **ενωμένος μαζί Μου** όπως η κληματόβεργα μένει ενωμένη με το κλήμα. Χωρίς Εμένα τίποτα δεν μπορείτε να κάνετε».

Υπάρχει ένα **αξίωμα**: Όταν η κληματόβεργα είναι ενωμένη με τη κληματαριά φέρνει καρπό. **«Αν εσείς μένετε μαζί Μου, τότε θα μπορείτε να κάνετε τα πάντα.»**

Είναι αλήθειες αυτές που πρέπει εμείς μέσα στη ζωή μας να τις καλλιεργούμε για να μην υπάρχουν ανοίγματα τέτοια, που δεν ξέρουμε πού μπορούνε να μας πάνε.

Το **συμπέρασμα, αγαπητοί**, είναι **ένα**. Ότι ο Θεός μάς καλεί μέσα σε μια ζωή **καθημερινής υπακοής** στο θέλημα το δικό Του. Σε μια ζωή που **κάθε μέρα** θα πρέπει να προτάσσεται το **θέλημα του Θεού** και θα πρέπει αυτό να κυριαρχεί μέσα στη ζωή μας.

Κάθε μέρα, λέει, το σταυρό σου θα τον σηκώνεις, **κάθε μέρα** θα ασκείς **πίστη** στο συγκεκριμένο έργο που έκανε ο Χριστός στο **Σταυρό** και **κάθε μέρα** θα θεωρείς τον εαυτό σου ότι είναι εκεί καρφωμένος όπως διαβάζουμε στην επιστολή προς Ρωμαίους, κεφ. 6:6,11:

"Γνωρίζοντας τούτο, ότι ο παλιός μας άνθρωπος συσταυρώθηκε, για να καταργηθεί το σώμα τής αμαρτίας... να θεωρείτε τον εαυτό σας ότι είστε νεκροί ως προς την αμαρτία, ζωντανοί ως προς τον Θεό, διαμέσου τού Ιησού Χριστού τού Κυρίου μας".

ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ

*Έρχεται πάλι ο Κύριος, ω! τι γλυκιά χαρά!
Έρχεται ένδοξος Βασιλιάς, ω! να 'ταν τώρα δα.*

*Τη νύφη Του την εκλεκτή
να παραλάβει από τη γη,
απ' τα φθαρτά κι εφήμερα,
ω! να 'ταν σήμερα.*

*Δόξα, δόξα, πώς χαίρεται η καρδιά,
δόξα, δόξα, στον μέγα Βασιλιά.
Δόξα, δόξα, θείος συναγερμός,
αλληλούια! Έρχεται ο Χριστός!*

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Όταν οι μαθητές ζήτησαν από τον Κύριο να τους μάθει πώς να προσεύχονται, τους είπε το «**Πάτερ ημών...**». Μεταξύ των άλλων τους είπε να ζητάνε: «**Ας γίνει το θέλημά σου, όπως στον ουρανό, έτσι και επάνω στη γη.**»

Εκεί στον Ουρανό, όλα τα όντα, που είναι γύρω από την παρουσία του Θεού, **δοξάζουν τον Θεό**. Εδώ όμως κάτω στη γη, όλοι οι άνθρωποι, **το θέλημα του Θεού** δεν το θέλουν και δεν το κάνουν.

Στον Ψαλμό 103 διαβάζουμε: «*Ευλογείτε τον Κύριο, οι άγγελοί του ... οι λειτουργοί του, εκείνοι που εκτελούν το θέλημά του.... σε κάθε τόπο της δεσποτείας του.*»

Το μήνυμα είναι όχι μόνο στον **Ουρανό**, αλλά και κάτω στη γη να γίνεται **το θέλημα του Θεού**.

Ο πρώτος άνθρωπος, ο Αδάμ

Όταν ο Θεός δημιούργησε τον **Αδάμ** κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή Του, τον έβαλε στον **Παράδεισο** και του έδωσε

όλα τα εφόδια για να μπορεί να κάνει **το θέλημά Του**. Το αποτέλεσμα όμως ήταν αρνητικό.

Όταν ο Σατανάς έπαψε να δοξάζει το Θεό, αυτό το δηλητήριο το έβαλε

μέσα και στον άνθρωπο. Μ' αυτόν τον τρόπο κυριάρχησε πάνω στον Κόσμο και βούλωσε όλα τα στόματα των ανθρώπων από το να δοξάζουν το Θεό και να **κάνουν το θέλημά Του**.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Έτσι ο Θεός άρχισε μια **Καινούρια Δημιουργία**, ώστε και **οι άνθρωποι** εδώ στον κόσμο να μπορούν να **δοξάζουν τον Θεό** και να κάνουν το **θέλημα Του**, όπως στον Ουρανό.

Γι' αυτό ακριβώς **έρχεται ο Ιησούς Χριστός**. Πριν ακόμα έρθει, ακούεται η φωνή της προφητείας η οποία λέει: Θα έρθει ένα Πρόσωπο ο Οποίος λέει: **«Έρχομαι... χαίρω, ω Θεέ μου, να κάνω το ΘΕΛΗΜΑ Σου.»** (Ψαλμ.40:7-8)

Στο Πρόσωπο του Χριστού, που είναι ο **Έσχατος Αδάμ**, έχουμε εμείς οι άνθρωποι τον **εκπρόσωπό** μας, ο Οποίος ήρθε εδώ στη γη και έγινε όμοιος με μας, ώστε μέσα στη γενική άρνηση και ανυπακοή στο **θέλημα του Θεού**, να ξεκινήσει μια **καινούρια αφετηρία** από ανθρώπους εδώ στη γη που θα ζητάνε: **«Πατέρα μας... ας γίνει το θέλημά σου, όπως στον ουρανό, έτσι και επάνω στη γη.»** (Ματθ.6:10)

Ήρθε ο **Ιησούς Χριστός** για να κάνει το **θέλημα του Θεού** και να σπάσει όλη αυτή την απόλυτη κυριαρχία του Σατανά, ώστε το **θέλημα του Θεού** να γίνεται κι εδώ στη γη όπως γίνεται στον Ουρανό. Ολόκληρη η ζωή του Χριστού εδώ στη γη είναι η **έκφραση του θελήματος του Θεού**. Στην περίπτωση εκείνη της συζήτησης του Κυρίου με τη Σαμαρείτισσα, όταν ήρθαν οι μαθητές και Του είπαν να φάει, ο Κύριος τους είπε: **«Το φαγητό το δικό Μου είναι να κάνω το θέλημα Εκείνου που με απέστειλε και να το τελειώσω το έργο του».** (Ιωάν.4:34)

Όλος ο πόθος της καρδιάς Του σε όλη τη διαδρομή της ζωής του Κυρίου ήταν το **θέλημα του Πατέρα**. Είπε: **«Δεν ζητώ το θέλημα το δικό μου αλλά το θέλημα Εκείνου που με έστειλε.»** (Ιωάν.5:6)

Όταν πλέον φθάνει στο σημείο που θα σκανδαλίζονταν όλοι, είπε στους μαθητές Του: **«Τώρα πάμε στα**

Ιεροσόλυμα και θα Με πιάσουν, θα Με σκοτώσουν και την τρίτη μέρα θ' αναστηθώ». Καθώς άκουγε αυτά τα λόγια ο Πέτρος, ο μαθητής Του, εξανέστη και Του είπε: «Κύριε, γενού ίλεως στον εαυτό Σου, δεν θα συμβεί τούτο εις Σε.» Κι ο Χριστός τού λέει: «Πήγαινε πίσω μου Σατανά, μου είσαι σκάνδαλο.» (Ματθ.16:23) **"Εγώ ήρθα για να κάνω το θέλημα του Θεού."**

Όταν έφθασε στην πιο κρίσιμη ώρα στη Γεθσημανή, στην φοβερή και ασύλληπτη αγωνία, τι είπε; **«Πατέρα, αν θέλεις, να απομακρύνεις από μένα τούτο το ποτήρι, όμως, όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου ας γίνει.»** (Λουκά.22:42) Το θέλημα του Πατέρα ήταν: «Θ' ανέβεις στον Σταυρό, θα Σε εγκαταλείψω, όλη η Αμαρτία της ανθρωπότητας θα πέσει επάνω Σου, όλη η οργή Μου θα πέσει επάνω Σου». Η οργή που έπρεπε να πέσει στη δική μας πλάτη. Για να μας πει αργότερα ο απ. Παύλος: **«Εκείνον που δε γνώρισε Αμαρτία, τον έκανε για χάρη μας Αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού μέσω Αυτού.»** (2Κορινθ.5:21)

Έτσι έρχεται πλέον η ώρα που **το θέλημα του Θεού** μέσα και σ' αυτόν τον Κόσμο, **μέσω του Ιησού Χριστού, να μπορεί να γίνεται** και στη ζωή των ανθρώπων.

Κάλεσμα στο θέλημα του Θεού

Τώρα ο Θεός καλεί κι εμάς να μπούμε μέσα **στο θέλημα το δικό Του**. Το θέλημα όμως του Θεού εμείς δεν είμαστε κατάλληλοι να το κάνουμε, όπως μας περιγράφει ο λόγος του Θεού: **«Το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα εις τον Θεό· επειδή εις τον νόμο του Θεού δεν υποτάσσεται· αλλ' ουδέ δύναται.»** (Ρωμ.8:7) Μέσα μας υπάρχει μια άρνηση ως προς το **θέλημα του Θεού**.

Καμιά φορά λέω μερικές ιστορίες στον **Κλεάνθη**. Όταν του λέω ιστορίες έξω από τη **Βίβλο** κάθεται με ορθάνοιχτα τα μάτια και ούτε ανάσα δεν παίρνει. Όταν όμως πάω να πω κάτι από τη **Βίβλο**, τον βλέπεις αμέσως αναταράσσεται και σε λίγο το γυρίζει, **γιατί δε θέλει**. Έτσι είναι η φύση μας. Είμαστε έξω από το θέλημα του Θεού.

Έρχεται όμως ο Θεός και λέει ότι το **θέλημά Του** πρέπει να γίνεται και εδώ κάτω στη γη. Κι αν κάποιος ρωτήσει: «Εγώ θέλω να κάνω το **θέλημα του Θεού**, αλλά **τι πρέπει να κάνω;**» Ο λόγος του Θεού απαντά: «**Πιστέψτε στον Ιησού Χριστό και θα σωθείς** .» Με άλλα λόγια, **το θέλημα του Θεού** είναι πρώτα να πιστέψεις στον Ιησού Χριστό.

Ο Θεός, αγαπητοί, από άπειρη αγάπη μας έστειλε από τον Ουρανό ένα Πρόσωπο, τον Γιο Του. Κι αν ρωτήσουμε: «Τι θέλει ο Θεός;» **Θέλει αυτό το Πρόσωπο**, τον Γιο Του, να Το αγκαλιάσουμε, να Το δεχθούμε, να Το πιστέψουμε. Να ενωθούμε μαζί Του, να γίνουμε ένα μ' Αυτό.

Όταν ο απ. Πέτρος έκανε το πρώτο του κήρυγμα κατά την **Πεντηκοστή**, όλοι οι άνθρωποι ένιωσαν μέσα τους ενοχή και είπαν: «Τι πρέπει να κάνουμε;» Τους είπε: «**Να μετανοήσετε και να πιστέψτε** στο πρόσωπο του **Ιησού Χριστού**».

Αν λοιπόν εγώ ρωτήσω: «Τι θέλει από μένα ο Χριστός; Ποια κατεύθυνση πρέπει να πάρω;» Την απάντηση την έδωσε ο ίδιος ο Θεός απ' τον Ουρανό όταν είπε για τον Χριστό: «**Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, αυτόν να ακούτε**». (Λουκ.9:35)

Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 1:11-12 λέει: «**Στους δικούς του ήρθε, αλλά οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Όσοι όμως Τον δέχτηκαν, σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν τέκνα Θεού, στους πιστεύοντας στο όνομα Αυτού.**»

Το μήνυμα, λοιπόν, που μας δίνει ο λόγος του Θεού, προκειμένου να μπορούμε να κάνουμε **το θέλημά Του**, είναι, πρώτα να **δεχθούμε Εκείνον** που Αυτός έστειλε. Και για να μπορέσουμε να Τον δεχθούμε πρέπει να καταλάβουμε ότι μέχρι τώρα το θέλημα του Θεού δεν το κάναμε. Αυτή είναι και η έννοια της **μετάνοιας**.

Τι θα πει «**μετανιώνω**»; «Μετανιώνω» θα πει ότι μέχρι τώρα ό,τι έκανα ήταν ενάντια στο θέλημα του Θεού και τώρα αλλάζω πορεία.

Για να μη μας εξαπατήσει ο Εχθρός, έρχεται ο λόγος του Θεού και λέει ότι «**κανένα αγαθό δεν κατοικεί μέσα μας**». Να μη λέμε λοιπόν: «Εδώ, έκανα το θέλημα του Θεού, εκεί, δεν το έκανα», αλλά «**πουθενά** δεν το έκανα». Επίσης να καταλάβουμε ότι εκείνο που ζητάει από μας ο Θεός είναι να δώσουμε στο Χριστό **ολόκληρο** το είναι μας, **ολόκληρη** την καρδιά μας.

Ο λόγος του Θεού λέει ότι **το θέλημα του Θεού** αρχίζει στη ζωή μας να γίνεται από τη στιγμή που η ψυχή και η καρδιά μας θα **δεχθεί το αιώνιο δώρο της αγάπης του Θεού**. Θα δεχθεί τον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα και Κύριο.

Για να κάνω όμως στη ζωή μου, ως πιστός, **το θέλημα του Θεού**, πρέπει να γνωρίσω **ποιο είναι το θέλημά Του** στην πρακτική ζωή.

Ο λόγος του Θεού μάς δίνει ένα σωρό πληροφορίες ποιο είναι το **θέλημα του Θεού**. Π.χ. στην προς Ρωμαίους Επιστολή κεφ. 12 εδ.2, μας καλεί **να μη συμμορφωνόμαστε με τον αιώνα τούτο, αλλά να δοκιμάζουμε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο**.

Διαβάζουμε στην **Παλαιά Διαθήκη** ότι όταν ο βασιλιάς **Σαούλ** είχε κληθεί να κάνει το **θέλημα του Θεού** – στη μάχη εναντίον των Αμαληκιτών - μετά την εκπλήρωση της

εντολής που είχε πάρει, τον συνάντησε ο προφήτης **Σαμουήλ** και υπήρξε μεταξύ τους μια διαφορετική εκτίμηση του **θέληματος του Θεού**. Ο **Σαούλ** επέμενε και έλεγε: «**Το θέλημα του Θεού το έκανα**». Και ο προφήτης του έλεγε: «**Το θέλημα του Θεού δεν το έκανες**. Ο Θεός σου είχε πει όλα τα ζωντανά να τα καταστρέψεις, τα αυτιά μου όμως ακούνε βελάσματα προβάτων και βοδιών, αυτά τι είναι;» Κι απαντάει ο βασιλιάς: «Αυτά τα κράτησα για να κάνω θυσία στον Θεό.» Και ο προφήτης τού λέει: «**Η ΥΠΟΤΑΓΗ είναι καλύτερη από τη θυσία.**» (1Σαμ.15:22)

Πολλές φορές, ξέρετε, μέσα στη ζωή μας δεν κάνουμε το **θέλημα του Θεού σωστά**. Προσπαθούμε να το κάνουμε μ' έναν τρόπο διαφορετικό και να καλύψουμε την πλευρά εκείνη που δεν κάναμε σωστά. Και ο λόγος του Θεού λέει: «Όταν επιδιώκεις να κάνεις το **θέλημα του Θεού**, πρέπει να είναι **αγαθό, ευάρεστο, τέλειο**». Μέσα στον Ουρανό υπάρχει μια **τελειότητα**. Ο Θεός μάς καλεί στο θέλημα το δικό Του να είμαστε **ολοκληρωμένοι**. Μην κάνουμε το μισό θέλημα του Θεού, όπως έκανε ο βασιλιάς **Σαούλ**.

Όταν ομολογώ και λέω ότι ανήκω στον Χριστό, είμαι αγορασμένος με το Αίμα του, δεν μπορώ να χρησιμοποιώ τη ζωή μου όπως μου αρέσει, όπως με ευχαριστεί, όπως με βολεύει και με εξυπηρετεί. Δεν έχω αυτό το δικαίωμα. «Δεν είσαι», λέει ο λόγος του Θεού, "**λυτρωμένος... με φθαρτά, ασήμι ή χρυσάφι, αλλά με το πολύτιμο Αίμα του Ιησού Χριστού, ως αμνού χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδα.**» (1Πέτρ.1:18:19)

Στην Επιστολή προς τους Εφεσίους γράφει ο απ. Παύλος: «**Μη γίνεστε άφρονες, αλλά να καταλαβαίνετε τι είναι το θέλημα του Κυρίου.**» (5:17).

Δυστυχώς μερικές φορές δεν καταλαβαίνουμε το **θέλημα του Θεού**, όπως συνέβηκε και με κάποιον **Ινδό**. Μια μέρα ανέβηκε σ' ένα πεζούλι και άρχισε να μιλάει για το Χριστό. Σε λίγο τον πήραν είδηση τα αλητόπαιδα και άρχισαν να τον κοροϊδεύουν και κάποια στιγμή αγριεύει ο Ινδός, πετιέται από το πεζούλι, βουτάει κάποιο παιδί και με το παπούτσι τού δίνει μερικές και έμεινε ικανοποιημένος ότι έκανε το **θέλημα του Θεού**. Το βράδυ είδε ένα όνειρο ότι δίπλα Του ήταν ο Χριστός. Πετιέται αμέσως και Του λέει: «Κυρίε μου, σήμερα σε υπερασπίστηκα». Και ο Χριστός βγάζει λίγο το πουκάμισό Του και τι να δει ο **Ινδός**! Όλες οι πατημασιές από το παπούτσι του ήταν κολλημένες επάνω στην πλάτη Του.

Το **θέλημα του Θεού** δεν έχει καμιά σχέση με τον **παλιό μας άνθρωπο**. Δεν έχει καμιά σχέση με τα **συναισθήματά μας**. Το **θέλημα του Θεού** πρέπει να το **ψάξουμε** μέσα στο **λόγο Του** και να βρούμε **τι θέλει ακριβώς ο Θεός** από μας. Κι όχι μόνο να το κατανοήσουμε αλλά και να το κάνουμε. Δεν είναι αρκετή η γνώση. Ο Χριστός μάς λέει ξεκάθαρα: *Δε θα μπει στη Βασιλεία Ουρανών εκείνος που λέει σε Μένα: «Κύριε, Κύριε», αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του Πατέρα Μου που είναι στους Ουρανούς.»* (Ματθ.7:21)

Προχωρώντας, ο λόγος του Θεού μάς δείχνει συγκεκριμένα **ποιο είναι το θέλημά Του**. Λέει: **«Το θέλημα του Θεού είναι ο Αγιασμός σας.»** (1Θεσ.4:3)

Αν λοιπόν εγώ θέλω να κάνω το **θέλημα του Θεού όπως γίνεται στον Ουρανό** - και **πρέπει** να το κάνω γιατί ο τελικός μου στόχος είναι ο **Ουρανός**, εδώ είμαι ξένος και παρεπίδημος - δεν μπορώ να έχω εγώ διαφορετική έκφραση από εκείνη που έχουν τα όντα στον Ουρανό.

Όταν επρόκειτο ο Μωυσής να φτιάξει τη **Σκηνή του Μαρτυρίου**, η εντολή του Θεού ήταν πολύ αυστηρή να προσέχει να τη φτιάξει κατά πάντα σύμφωνα με τον τύπο που του είχε δειχθεί. Και μας εξηγεί: «Γιατί, λέει, αυτά τα **επίγεια**, που είναι **αντίτυπα των επουρανίων**, δεν μπορούν να είναι διαφορετικά, πρέπει να είναι όμοια κατά πάντα.» Και αν το **θέλημα του Θεού** γίνεται στον Ουρανό από το ένα άκρο μέχρι το άλλο, πρέπει και μέσα στην καρδιά μου και μέσα στην **Εκκλησία** να γίνεται το **θέλημα του Θεού** όπως γίνεται επάνω στον Ουρανό. Καθώς λέει και η προσευχή: *«**Το θέλημα του Θεού** να γίνεται εδώ κάτω στη γη όπως γίνεται στον Ουρανό.»*

Εμείς κάνουμε κάτι. Προσπαθούμε να κρατάμε μερικά στοιχεία τα οποία τελικά να μας μπάσουν στον Ουρανό.

Θυμάμαι κάποιον που ήταν **άτακτος χριστιανός**. Όταν θύμωνε, γινόταν θηρίο και κοπανούσε τη γυναίκα του. Και έλεγε: «Εγώ είμαι παιδί του Θεού, μόνο που είμαι από τα κακά παιδιά. Όπως οι γονείς δεν απορρίπτουν τα κακά παιδιά, έτσι κι ο Θεός».

Κι ένας άλλος έλεγε: «Εγώ είμαι πέρα για πέρα ευχαριστημένος και **«δια πυρός»** να σωθώ και στον Ουρανό να γίνω ένας **θυρωρός**».

Ο λόγος του Θεού λέει να έχουμε **«πλούσια είσοδο»**. Όπως στον Ουρανό έτσι πρέπει να γίνεται κι εδώ κάτω στη γη το θέλημα του Θεού.

Γι αυτό, αν εμείς έχουμε την ελπίδα να συναντήσουμε τον Κύριό μας στον Ουρανό, είθε η θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού, το **Αίμα Του**, να μας καθαρίζει από κάθε Αμαρτία. Αλλά ένα πράγμα να προσέχουμε, να **μην αμαρτάνουμε εκουσίως** αφού λάβαμε τη δωρεά του Θεού.

Στους πιστούς της Θεσσαλονίκης ο λόγος του Θεού ξεκαθαρίζει ποιο είναι το **θέλημα του Θεού**. Λέει: **«Πάντοτε να χαίρετε»**. Αυτό χτυπάει κακόχη σ' αυτιά μας. Στη σημερινή εποχή που όλα δημιουργούν φόβους, ταραχές, αγωνίες, είναι δυνατό να χαιρέσαι; Ναι, **«Να χαίρετε»**, λέει ο λόγος του Θεού, **«πάντοτε να χαίρετε»**. Και προσθέτει: *«Αδιαλείπτως να προσεύχεσθε, κατά πάντα να ευχαριστείτε, γιατί αυτό είναι το θέλημα του Θεού.»*

Ξέρετε, πολλοί από μας νομίζουμε ότι μερικά πράγματα που λέει ο λόγος του Θεού είναι εξωπραγματικά. Λέμε: «Εγώ που έχω εκατό σκοτούρες, εκατό προβλήματα, **πού καιρός να προσεύχομαι;**» Ο Θεός όμως **αυτό θέλει**.

Θα ρωτήσει κάποιος: «Στον εικοστό αιώνα;» Ναι, στον εικοστό αιώνα το **θέλημα του Θεού** είναι: Πάντοτε να χαιρόμαστε, συνέχεια να προσευχόμαστε, για κάθε τι να λέμε: «ευχαριστώ.» Ναι, για κάθε τι να λέμε: **«Ευχαριστώ»**. «Να λέω ευχαριστώ για το παιδί μου που πέθανε;» Ναι. «Για το σκυλί μου που ψόφησε;» Ναι.

Μου έλεγε κάποιος για το σκυλί του που το είχε φέρει από την Αυστραλία. Όταν ψόφησε έπαθε νευρικό κλονισμό. Επί ένα χρόνο δεν μπορούσε να συνέλθει.

Το **θέλημα του Θεού χρειάζεται** να κάνουμε στη ζωή μας, γιατί θέλουμε στην **αιώνια δόξα**, να είμαστε κι εμείς στη χορεία όλων εκείνων που **δοξάζουν τον Θεό στον Ουρανό**. Μην ξεχνάμε: *«Ο κόσμος παρέρχεται και η επιθυμία αυτού, εκείνος όμως που πράττει το θέλημα του Θεού μένει στον αιώνα.»* (1Ιωάν.2:17)

Και ένα τελευταίο: Όταν **υπακούμε στο θέλημα του Θεού**, υπόσχεται ότι **αν κάτι ζητούμε σύμφωνα με το θέλημά Του**, γνωρίζουμε ότι παίρνουμε τα αιτήματα που ζητήσαμε απ' αυτόν. (1Ιωάν.5:14-15)

Το **θέλημα του Θεού, αγαπητοί**, μας καλύπτει ολόκληρο το φάσμα ετούτης της ζωής. **Ό, τι αν Του ζητήσουμε** μας ακούει ο Θεός και μας το δίνει. Οπότε τι άλλο απομένει; Μένει μονάχα η **υπακοή στο θέλημα το δικό Του**. Μένει ο **Γολγοθάς, ο Ιησούς Χριστός**, το **Πρόσωπο** εκείνο που ήρθε απ' τον ουρανό εδώ κάτω στη γη και έκανε το **θέλημα του Θεού στη ζωή Του**. Τώρα κι εμείς, γεννημένοι απ' Αυτόν, ακολουθώντας Αυτόν, **υπακούοντας το θέλημά Του**, πλημμυρισμένοι από το Πνεύμα το Άγιο, μπορούμε να κάνουμε το **θέλημα του Θεού**.

Σήμερα, μέσα σ' αυτόν τον Κόσμο της κατάρας, υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι κάνουν το **θέλημα του Θεού**. Έτσι όπως γίνεται το **θέλημα του Θεού** επάνω στον Ουρανό, γίνεται και εδώ κάτω στη γη.

Εύχομαι μέσα σ' αυτούς, **αγαπητοί**, που **δοξάζουν τον Θεό και κάνουν το θέλημά Του** ο Θεός να έχει κι εμένα κι εσένα και τον καθένα μας προσωπικά. Και να ξέρουμε ότι η ομορφιά της ζωής μας είναι μέσα στο **θέλημα του Θεού**.

Ο Κύριος να ευλογήσει το λόγο Του.

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΣΟΥ

Το θέλημά Σου Θεέ ποθώ,
μες στη ζωή μου να εκτελώ.
Βοήθησέ με σαν τον Χριστό
το θέλημά μου ν' απαρνηθώ.

Το θέλημά Σου θ' ακολουθώ,
πλάσε με τώρα σαν τον πηλό.
Εύχρηστο σκεύος να είμαι 'γω,
τα σχέδιά Σου να υπηρετώ.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

«Αδελφοί..., αν ζείτε σύμφωνα με τη σάρκα, πρόκειται να πεθάνετε, αν, όμως, διαμέσου του Πνεύματος, θανατώνετε τις πράξεις τού σώματος, θα ζήσετε. Επειδή, όσοι διοικούνται από το Πνεύμα τού Θεού, αυτοί είναι γιοι τού Θεού.» (Ρωμ.8:12-14)

Ο Θεός έχει πάντοτε να μας δώσει ορισμένα μηνύματα στη ζωή μας και μερικά είναι **κλειδιά**. Για παράδειγμα, αν ένας άνθρωπος δεν πάρει το **μήνυμα του Χριστού** και δεν ανταποκριθεί σ' αυτό, αν δε δεχθεί μέσα στην καρδιά του τον **Χριστό τον Σταυρωμένο και τον Αναστημένο**, αυτός ο άνθρωπος είναι χαμένος. Γι' αυτό ο λόγος του Θεού λέει: **«Όποιος έχει τον Υιό έχει τη ζωή, όποιος δεν έχει τον Υιό του Θεού, τη ζωή δεν έχει.»** (1Ιωάν.5:12) Οπότε, εμείς πρέπει να καταλάβουμε ότι χρειάζεται ο Χριστός να μπει μέσα στην καρδιά μας.

Για να μπορέσουμε να βάλουμε τον Χριστό μέσα στην καρδιά μας χρειάζονται **δύο πράγματα**: Το ένα είναι να **μετανοήσουμε** και το άλλο είναι να **πιστέψουμε σ' Αυτόν**. Αυτό το μήνυμα το έδωσε ο Θεός στον απ. Παύλο να το φέρει στους ανθρώπους: **«Μετάνοια στον Θεό και πίστη στον Χριστό.»** (Πράξ.20:21) Με άλλα λόγια, να σταθώ μπροστά στον Θεό και να Του πω: «Δεν είμαι αυτός που έλεγε ο **Φαρισαίος** ότι ήταν, αλλά είμαι αυτός που έλεγε ο **Τελώνης.**» Κάθε άλλη θέση που θα κρατήσουμε είναι θέση αρνητική και δε μας ανοίγεται ο δρόμος για να πλησιάσουμε τον Θεό.

Ο δρόμος για να πλησιάσει κάποιος τον Θεό είναι **ένας**. Είναι ο δρόμος της **μετάνοιας**. Και από την άλλη πλευρά

αφού πλησιάσω τον Θεό με **μετάνοια**, ο Θεός μου δείχνει τον Χριστό επάνω στον **Σταυρό** και λέει: «Την αμαρτία σου την πήρε ο Χριστός ο Γιος Μου. **Πίστεψέ** το αυτό». Γι' αυτό και έχουμε αυτές τις δύο **βασικές θέσεις**: «**Μετάνοια** στον Θεό και **πίστη** στον Χριστό».

Έτσι ο άνθρωπος μπορεί να λογαριάζεται άνθρωπος του Θεού και μπορεί ο Χριστός να κατοικεί μέσα του και έχοντας τον Χριστό μέσα του έχει την **αιώνια ζωή**.

Έρχεται μετά και λέει για το **δεύτερο σημείο** που είναι το εξής: «**Όσοι διοικούνται από το Πνεύμα του Θεού αυτοί είναι γιοι του Θεού.**» (Ρωμ.8:14)

Στην επιστολή προς τους Κορινθίους ο απ. Παύλος λέει το εξής: «**Εμείς δεν λάβαμε το πνεύμα του κόσμου, αλλά το Πνεύμα το εκ του Θεού για να γνωρίσουμε τα υπό του Θεού χαρισθέντα σε μας.**» (1Κορινθ.2:12). Πράγμα που σημαίνει, **μετανοώντας** στον Θεό και **πιστεύοντας** στον Χριστό μπαίνει μέσα μας το **Πνεύμα το Άγιο**, που εκπροσωπεί τη θεότητα. Η συγκατοίκηση του Πατέρα και του Χριστού που υπόσχεται ο Χριστός μέσα στον πιστό εκείνον που θα φυλάξει τον λόγο Του, πραγματοποιείται διά μέσου του **Αγίου Πνεύματος**. (Ιωάν.14:23)

Ο Θεός έστειλε το Πνεύμα Του για να μας **αναγεννήσει**, να μας κάνει **καινούριους ανθρώπους** και να μας **οδηγήσει** εις πάσαν την αλήθεια.

Έρχεται τώρα και λέει: «**Όσοι διοικούνται από το Άγιο Πνεύμα αυτοί είναι παιδιά του Θεού.**» Αυτό σημαίνει ότι **συνεχίζει** ο Θεός να δουλεύει μέσα στη ζωή μας και μετά την **αναγέννησή μας**. **Συνεχίζει** να δουλεύει καθώς μας **οδηγεί** με το **Πνεύμα το Άγιο**, ο **Οποίος** μας κάνει να καταλάβουμε ότι η σχέση μας με τον Θεό δεν είναι φραστική, δεν είναι εξωτερική, δεν έχει καμιά σχέση με

οποιαδήποτε τυπική εκδήλωση, αλλά έχει σχέση με **οδηγία**. Με άλλα λόγια, να **οδηγούμαστε** ή να **διοικούμαστε** από το Πνεύμα το Άγιο.

Στο 2Τιμ.3:6 ο απ. Παύλος λέει στους πιστούς: Στην παλιά σας ζωή, τότε που δεν είχατε καμιά σχέση με τα πράγματα του Θεού, **«συρόσασταν από τις διάφορες επιθυμίες»**. Με άλλα λόγια, **οδηγούμασταν** είτε από τις **επιθυμίες** μας είτε από τον **Πονηρό** είτε από το **πνεύμα του Κόσμου**.

Στην επιστολή προς **Γαλάτες** ο απ. Παύλος καθώς αναφέρεται στην **οδηγία του Πνεύματος**, λέει το εξής: **«Περιπατείτε κατά το Πνεύμα και δε θα εκπληρώνετε την επιθυμία της σάρκας, γιατί η σάρκα επιθυμεί ενάντια στο Πνεύμα και το Πνεύμα ενάντια στη σάρκα....»** Και αμέσως μετά αναφέρει ποια είναι τα **έργα της σάρκας**: **«Πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, μαγεία, έχθρες, έριδα, ζήλια, θυμοί, φατριασμοί, διχوستασίες, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθες, οργιώδη φαγοπότηα και τα όμοια με αυτά, για τα οποία σας προλέγω καθώς [άλλοτε σας] προείπα ότι αυτοί που πράττουν τέτοια [πράγματα] δε θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού.»** (Γαλ.5:19-21)

Όταν λοιπόν έρχεται εδώ και λέει: **«Όσοι οδηγούνται (ή διοικούνται) από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι παιδιά του Θεού»**, αυτό σημαίνει ότι το Πνεύμα το Άγιο **οδηγεί** έξω απ' όλες αυτές τις εκδηλώσεις.

Όταν εμείς διαβάζουμε αυτή τη λίστα κάνουμε το εξής λάθος. Κοιτάζουμε τι απ' αυτά δεν κάνουμε και ησυχάζουμε, αλλά δεν κοιτάζουμε τι απ' αυτά κάνουμε. Όταν λοιπόν λέει: **«να οδηγήσθε από το Πνεύμα το Άγιο»**, σημαίνει ότι **καμμία** απ' αυτές τις εκδηλώσεις της λίστας

δεν πρέπει να ενεργείται μέσα στη ζωή των πιστών. Επειδή αυτοί είναι εκείνοι που λογαριάζονται παιδιά του Θεού.

Αυτό που σαν άνθρωποι του Θεού πρέπει να προσέχουμε είναι το εξής: Συμβαίνει να βλέπουμε πολλές φορές εκδηλώσεις της λίστας αυτής να ενεργούνται μέσα στη ζωή μας και μέσα στην καρδιά μας. Και έρχεται το ερώτημα: «Τι γίνεται; Ποιος μας οδηγεί τώρα; Μπορεί το Πνεύμα το Άγιο να μας οδηγεί σε τέτοιες καταστάσεις;»

Γι' αυτό ο απ. Παύλος γράφει το εξής: Μέσα μας υπάρχει το **Πνεύμα**, αλλά υπάρχει και η **επιθυμία της σάρκας**. Και λέει ότι αυτά κάνουν μία πάλη. Ποια είναι η πάλη; «**Η σάρκα** επιθυμεί αντίθετα στο **Πνεύμα**.» Ποια είναι τα αντίθετα; Είναι τα **έργα της σάρκας** που αναφέραμε· αυτά θέλει η **σάρκα** να δουλεύουν μέσα μας, να καθορίζουν την πορεία της ζωής μας και να οδηγούμαστε απ' αυτά.

Το **Πνεύμα** όμως θέλει εκείνα που είναι ενάντια της **σάρκας**. Και λέει ποια είναι αυτά που θέλει το **Πνεύμα** να μας οδηγούν: «*Ο καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια.*» (Γαλ.5:22)

Όστε λοιπόν το **Πνεύμα** πάει ενάντια στη **σάρκα** και θέλει να ενεργούνται όλα αυτά που απορρέουν από το **Πνεύμα** και που είναι ο **Καρπός του Αγίου Πνεύματος**. Γι' αυτό όταν λέει: «όσοι **οδηγούνται από το Πνεύμα το Άγιο**», εννοεί όσοι μέσα στη ζωή τους κάνουν έναν **αγώνα**. Διότι οδηγούμαι από το Άγιο Πνεύμα δε σημαίνει ότι είμαι ένα άβουλο πλάσμα και το Πνεύμα με οδηγεί και με κατευθύνει. Η **σάρκα** αντίθετα έχει αυτή την ιδιότητα.

Διαβάζουμε το εξής εδάφιο: «Το φρόνημα της **σάρκας** είναι θάνατος, το φρόνημα όμως του **Πνεύματος** είναι **ζωή** και ειρήνη. Το φρόνημα της σάρκας είναι εχθρικό στον Θεό

επειδή στον νόμο του Θεού δεν υποτάσσεται αλλά ούτε και μπορεί να υποτάσσεται», πράγμα που βεβαιώνει αυτό που λέει ο απ. Παύλος προς τους Κορίνθιους: «Ξέρετε ότι ήσασταν εθνικοί συρόμενοι όπως συρόσασταν προς τα άφωνα είδωλα.» Με άλλα λόγια, κάποιος σε άρπαξε, ήθελες δεν ήθελες, και σε σέρνει και σε τραβάει.

Γι' αυτό όταν ο Θεός δίνει το μήνυμα της **λύτρωσης**, το βάζει στη βάση της **απελευθέρωσης**. «**Αν ο Γιος σάς ελευθερώσει θα είσθε πραγματικά ελεύθεροι**». (Ιωάν.8:36) Και συνεχίζει: «**Στην ελευθερία με την οποία μας ελευθέρωσε ο Χριστός, μένετε σταθεροί και μην υποβληθείτε πάλι σε ζυγό δουλείας.**» (Γαλ.5:1)

Αυτό δείχνει ότι ο Χριστός με **ελευθερώνει** κι από κει και πέρα εγώ έχω ν' αντιμετωπίσω μέσα μου τις δύο αυτές δυνάμεις. Η μία είναι η **σάρκα** και η άλλη είναι το **Πνεύμα**. Η **σάρκα οδηγεί** σε όλες αυτές τις αμαρτίες που αναφέρει. Το **Πνεύμα** μάς οδηγεί στις αλήθειες του Θεού και σφραγίζει με την οδηγία Του ότι είμαστε παιδιά του Θεού.

Αν, λοιπόν, εγώ **καθοδηγούμαι από το Πνεύμα του Θεού**, τότε είμαι **παιδί του Θεού**. Δεν είμαι παιδί του Θεού γιατί πιστεύω στον Χριστό και τελείωσε η ιστορία μου. Είμαι παιδί του Θεού γιατί **διοικούμαι** από το Πνεύμα Του. Αυτό σημαίνει ότι τη **θέλησή μου όλη την παραδίδω στο Άγιο Πνεύμα**. Είναι αυτό που έλεγε ο απ. Παύλος; «**Δεν ζω πλέον εγώ, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός.**» Δε σημαίνει ότι ο απ. Παύλος τη θέλησή του την έσβησε, αλλά τι λέει: Τη θέλησή μου, καθώς με ελευθέρωσε ο Χριστός, την υπαγάγω μέσα στο **θέλημα του Θεού** και φθάνω στο σημείο που έφθασε ο Χριστός όταν είπε στον Θεό Πατέρα: «**Πατέρα, να μη γίνει το δικό Μου θέλημα, αλλά να γίνει το δικό Σου θέλημα.**»

Η **ευθύνη** λοιπόν του να **διοικούμαι** από το Πνεύμα το Άγιο είναι δική μου. Δεν μπορεί κάποιος να πει: «Το Πνεύμα το Άγιο δε με **οδήγησε**, δε μου έδειξε τις αλήθειες.»

«Μα», ίσως ρωτήσει κάποιος, «το Άγιο Πνεύμα δεν το έχουμε;» Το έχουμε, αλλά **πρέπει να Του δίνουμε τη θέλησή μας συνεχώς** για να μπορεί να οδηγεί ελεύθερα. Αν δεν Του δίνουμε εμείς τη **θέλησή μας**, δεν αφήνουμε Αυτός να μας οδηγεί, τότε δεν μπορεί να μας οδηγήει. Αυτό είναι βασικό, επειδή λέει: **«Όσοι διοικούνται ή οδηγούνται από το Πνεύμα το Άγιο αυτοί είναι παιδιά του Θεού.»**

Χρειαζόμαστε αυτό πολύ **να το προσέξουμε, αγαπητοί**, μέσα στη ζωή μας. Ώστε να μην αφήνουμε τη **θέλησή μας** να την παρασύρει ο Πονηρός. Παραδίνω τη **θέλησή μου** στον Χριστό σημαίνει ότι **αντιστέκομαι στον Διάβολο** και παράλληλα **στρέφομαι στον Χριστό**. Είναι **δύο κινήσεις** που κάνω. Όπως και η **πίστη έχει δύο κινήσεις** μέσα. Η μία είναι **αντίσταση** στις εισηγήσεις του **Σατανά** και από την άλλη τη **θέλησή μου τη στρέφω στον Χριστό**.

Όταν ο Κύριός μας πήγε στην Έρημο για να πειραστεί από το Διάβολο, βγήκε **νικητής**. Το Διάβολο τον σάρωσε . Λέει χαρακτηριστικά: «Ο Ιησούς ... **καθοδηγούνταν από το Άγιο Πνεύμα** στην έρημο.» (Λουκ.4:1)

Η **νίκη** μας στηρίζεται σ' αυτό το μυστικό. **Το Πνεύμα το Άγιο θα μας δώσει τη νίκη**, αφού προηγουμένως εμείς Του δώσουμε τη **θέλησή μας**, και ασκούμε την **πίστη** που θέλει.

Θα μου πείτε: «Τότε, πώς ξεπηδάνε όλα αυτά τα έργα της σάρκας; Δεν είναι μέσα μας το Πνεύμα το Άγιο;»

Το Πνεύμα το Άγιο πρέπει να συμμαχεί με τη θέλησή μας.
Γι' αυτό λέει: «Το Πνεύμα μη **σβήνετε**, μην Το **λυπείτε**.»

Είδατε τι είπε ο απ. Πέτρος στον Ανανία και τη Σαπφείρα όταν έκαναν εκείνη την ψευτιά; «Γιατί είπατε ψέματα στο Πνεύμα το Άγιο;» Λέγοντας λοιπόν ψέματα, το Πνεύμα το Άγιο Το έσβησαν. Όταν εγώ κάνω την Αμαρτία, τι σημαίνει; Το Πνεύμα το Άγιο μου έδωσε οδηγία να μην αμαρτήσω, αλλά εγώ δεν Τον άκουσα και Τον λύπησα.

Δίνοντας αυτές τις θέσεις ο λόγος του Θεού μάς συνιστά να έχουμε την **οδηγία του Αγίου Πνεύματος**. Κι όσοι **οδηγούνται από το Πνεύμα, αυτοί είναι παιδιά του Θεού**. Αυτό σημαίνει ότι η **θέλησή μου έχει απελευθερωθεί** κι εγώ τη θέλησή μου την έχω δώσει σ' Αυτόν, κι αφού την έχω δώσει, **διοικούμαι απ' Αυτόν**.

Διευκρινίσεις στις απορίες ακροατών

Οι Γαλάτες **εξέπεσαν** από τη **χάρη** γιατί δεν έμειναν στην αλήθεια του Ευαγγελίου όπως είχαν διδαχθεί. (Γαλ.5:4)

Στην παραβολή του δούλου που δε συγχώρεσε τον σύνδουλό του, η άρνησή του να συγχωρήσει έγινε αιτία να αφαιρεθεί η χάρη που του είχε κάνει το αφεντικό του.

Και ο Κύριος λέει: *«Έτσι και ο ουράνιος Πατέρας μου θα κάνει σε σας, αν δεν συγχωρήσετε από την καρδιά σας κάθε ένας στον αδελφό του τα παραπτώματά τους.»* (Ματθ.18:35)

«Αν ζείτε σύμφωνα με τη σάρκα, πρόκειται να πεθάνετε, αν, όμως, διαμέσου τού Πνεύματος, θανατώνετε τις πράξεις τού σώματος, θα ζήσετε.» (Ρωμ.8:13)

ΚΑΡΠΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΡΠΟΣ ΑΓΙΑΣΜΟΥ

*«Εγώ είμαι η **άμπελος**, εσείς τα **κλήματα**·
εκείνος που μένει **ενωμένος** μαζί μου,
και εγώ μαζί του, αυτός **φέρει πολύ καρπό**·
επειδή, χωρίς εμένα δεν μπορείτε
να κάνετε τίποτε.» (Ιωάν.15:5)*

Η ύπαρξή μας και η **διατήρηση** της ζωής μας σ' αυτόν τον κόσμο καθορίζεται από το «**θέλω**» του Θεού. Ένα ερώτημα που μας τίθεται είναι: **Γιατί ακόμα ζεις και ζω** ενώ τόσοι άλλοι έχουν φύγει από τη ζωή;

Κάποτε ρώτησαν έναν που ήταν άνω των 100 χρόνων: «**Πώς τα κατάφερες;**» «Δε λούστηκα ποτέ στη ζωή μου», απάντησε. Απέδιδε τη μακροζωία στη βρωμιά του.

Έξω από τον λόγο του Θεού δεν υπάρχει σοβαρή απάντηση. Ο Θεός λοιπόν λέει ότι **ζούμε γιατί Αυτός θέλει να ζούμε**. Και ο σκοπός που ζούμε ακόμα είναι για να φέρουμε **ΚΑΡΠΟ**. Κάθε άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο **κάνει κάτι**. Αν το μυαλό του δουλεύει, θα ενεργεί προς κάποιες κατευθύνσεις, ανάλογα με τις επιθυμίες που έχει.

Ο Θεός όμως ζητάει από μας **κάτι τελείως διαφορετικό** από κείνο που κάνουν όλοι οι άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο.

Καρποφορία

Ο Θεός ζητάει από όλους τους ανθρώπους **καρποφορία** ανάλογα με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο καθένας. Όπως εμείς όταν μπαίνουμε στον κήπο μας, όπου έχουμε διαφορετικά δέντρα και από κάθε ένα δέντρο ζητάμε **καρπό**. Από την **κορομηλιά** ζητάμε κορόμηλα. Από την **αχλαδιά** αχλάδια, από τη **λεμονιά** λεμόνια.

Το ερώτημα είναι: Απ' τον **άνθρωπο της αμαρτίας** που απ' το πρωί μέχρι το βράδυ βλασφημεί τον Θεό, Τον περιφρονεί, **τι καρπό** ζητάει ο Θεός; Απ' αυτόν τον άνθρωπο ο Θεός ζητάει **καρπό μετάνοιας**.

Ο Χριστός απευθυνόμενος στους αμαρτωλούς λέει: **«Κάντε καρπούς άξιους της μετάνοιας»** (Ματθαίου 3:8).

Μπορεί κάποιος να ρωτήσει: «Από τι να μετανοήσω; Εγώ είμαι καλός άνθρωπος».

Όταν ήμουν νεαρός 16, 17 χρόνων, όλοι όσοι με ήξεραν έλεγαν: «Τι καλό παιδί είναι ο Απόστολος!» Αλλά δεν ήξεραν ότι όλα τα φρούτα, που έλεγαν ότι τους έκλεβαν, τα έκλεβα εγώ. Κανένας δεν το είχε πάρει χαμπάρι.

Το ποιος είναι «**καλός**» λοιπόν θα μας το πει ο Θεός. Και ο Θεός μάς λέει ότι όλοι: «Από το κεφάλι μέχρι τα νύχια είμαστε μόνο αμαρτία.» Να, γιατί ζητάει **καρπό μετάνοιας**. Να, γιατί ζητάει απ' τον αμαρτωλό άνθρωπο να **μετανοήσει**. Αν θέλω να δω πόσο αμαρτωλός είμαι κι αν θέλω να δω ποιο είναι το αποτέλεσμα της αμαρτωλότητάς μου, δεν έχω παρά να κοιτάξω στον **Σταυρό του Χριστού**.

Όταν ο Χριστός παίρνει τη δικιά μου θέση επάνω στον Σταυρό, αυτό σημαίνει ότι **ο Θεός με αγαπάει** και έριξε την τιμωρία μου επάνω στον Γιο Του, για να μου δώσει μια **ευκαιρία να σωθώ**. Κι αν δεν έχω τη συνέπεια της Αμαρτίας μου είναι γιατί ο Χριστός πέθανε στη θέση μου. Να, ποιος είναι ο λόγος που ακόμα **υπάρχω και υπάρχουνεις**.

Ο Θεός λέει στον αμαρτωλό με απλά λόγια:

«Άνθρωπε αμαρτωλέ, κοίταξε στον **Σταυρό του Χριστού**. Η θέση αυτή είναι δικιά σου και την πήρε ο Χριστός. Όλη η τιμωρία σου την πλήρωσε Αυτός. Τώρα σου δίνει μια **ευκαιρία να μετανοήσεις**.»

Με άλλα λόγια, θα σταθείς μπροστά στον Χριστό και θα Του πεις: «Έρχομαι σε Σένα και ζητάω να μου αφαιρέσεις τις αμαρτίες μου, να με συγχωρήσεις.»

Να πας όπως πήγε ο άσωτος γιος και είπε: «*Πατέρα, αμάρτησα στον ουρανό, αμάρτησα σε σένα, δεν είμαι άξιος να είμαι παιδί σου, κάνε με έναν υπηρέτη σου.*»

Όταν αναγνωρίσεις ότι η θέση σου είναι επάνω στον **Σταυρό** και ότι ο Χριστός βάσταξε τις αμαρτίες σου και πεις στον Θεό: «Συγχώρησέ με», **θα σε συγχωρήσει.**

Ο Καινούριος Χρόνος

Έτσι, όποιος δεν έχει δώσει στον Θεό αυτόν τον **καρπό της μετάνοιας**, ο **Καινούριος αυτός Χρόνος** του είναι μια **ευκαιρία**, αλλά τι λέμε, η **ώρα τούτη** είναι μια ευκαιρία να τον δώσει. Γιατί τού λέει: «*Εάν **σήμερα** ακούτε τη δικιά μου τη φωνή, μη σκληρύνετε τις καρδιές σας.*» (Εβρ.3:7)

*"**Τώρα** είναι καιρός κατάλληλος, **τώρα** είναι **ημέρα σωτηρίας.**"* (2Κορινθ.6:2)

Ένα πράγμα λοιπόν ζητάει ο Θεός από τον αμαρτωλό: Να Του δώσει **τον καρπό της μετάνοιας**. **Μετάνοια** θα πει: «Ξεκόβω κάθε σχέση με το παρελθόν. Έχω πεθάνει ως προς το παρελθόν.»

Καρπός Αγιασμού

Δεν είναι μονάχα αυτός ο **καρπός της μετάνοιας που ζητάει ο Θεός**. Πολλοί χριστιανοί σταματάνε σ' αυτόν τον καρπό. Λένε: «Εγώ μετάνιωσα».

Είχα ένα γαμπρό και μου έλεγε: «Απόστολε, η βάση είναι **να μετανιώσεις και να πιστέψεις** στο Χριστό. Αυτό είναι όλο. Αυτό ζητάει ο Θεός από τον αμαρτωλό.»

Ο Θεός όμως ζητάει κι άλλο καρπό. **Ζητάει Καρπό Αγιασμού.** Λέει: «*Τώρα, καθώς ελευθερωθήκατε από την αμαρτία, και γίνατε δούλοι στον Θεό, έχετε τον καρπό σας σε αγιασμό· το δε τέλος αιώνια ζωή.*» (Ρωμ.6:22)

«**Η ζωή η αιώνια**», λέει, «αποκτάται όταν ο άνθρωπος μέσα στην πορεία της ζωής του έχει **ζωή αγιασμού.**» Δε ζητάει λοιπόν μονάχα **καρπό μετάνοιας.**

Υπάρχουν μερικοί που δίνουν στον Θεό μονάχα τον **Καρπό της Μετάνοιας**, δεν Του δίνουν όμως τον **Καρπό του Αγιασμού**, που το τέλος του είναι **αιώνια ζωή.** Οπότε υπάρχει ένα μεγάλο ερώτημα, κατά πόσο έδωσες και τον Καρπό της Μετάνοιας. Διότι ο Καρπός του Αγιασμού προϋποθέτει τον Καρπό της Μετάνοιας. Και **ο Καρπός Μετάνοιας οδηγεί σε Καρπό Αγιασμού.**

Τι σημαίνει να δώσουμε **Καρπό Αγιασμού;** Σημαίνει να ζήσουμε μια **ζωή όπως τη θέλει ο Θεός.** Όχι όπως την φτιάχνουμε εμείς σύμφωνα με τα δικά μας μέτρα. Όχι όπως ζούσαμε παλιά.

Όποιος άνθρωπος δε σκύβει μέσα στον **λόγο του Θεού**, αλλά φτιάχνει μια δικιά του **ζωή Αγιασμού**, είναι έξω από την πραγματικότητα. Είναι γραμμένο: «*Χωρίς Αγιασμό κανένας δε θα δει το πρόσωπο του Θεού.*» (Εβρ.12:14) «*Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά γιατί αυτοί θα δουν τον Θεό.*» (Ματθ.5:8)

Σήμερα εμείς ζούμε σ' έναν κόσμο, όπως και να το κάνεις, και μέσα στη γυάλα να βάλεις κάποιον και να τον κλείσεις, ο Κόσμος έχει μία επίδραση απομακρύνσεως από τον Θεό και μολύνσεως. Όλες οι δυνάμεις είναι αντίθετες προς το **θέλημα του Θεού** και ο άνθρωπος του Θεού καλείται να καταλάβει ένα πράγμα, ότι ο **κόσμος πρέπει να πεθάνει μέσα του.**

Ο απ. Παύλος λέει: "Ο Κόσμος **σταυρώθηκε** ως προς εμένα και εγώ ως προς τον κόσμο." (Γαλ.6:14)

Διαβάζουμε: «**Μην αγαπάτε τον κόσμο**, ούτε αυτά που υπάρχουν μέσα στον κόσμο. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, η αγάπη τού Πατέρα δεν υπάρχει μέσα σ' αυτόν· επειδή, κάθε τι που υπάρχει στον κόσμο: Η επιθυμία της **σάρκας** και η επιθυμία των **ματιών** και η **αλαζονεία τού βίου**, δεν είναι από τον Πατέρα, αλλά είναι από τον κόσμο.»

Θυμάμαι, υπήρχε ένας σπουδαίος **Οφθαλμίατρος** στο Βόλο. Απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας έρχονταν άνθρωποι για να θεραπεύσει τα μάτια τους. Προερχόταν από χριστιανούς γονείς, αλλά βλέπεις, ο άνθρωπος έγινε επιστήμονας... Απέκτησε μεγάλη φήμη, διπλώματα. Τι του χρειαζόταν ο Χριστός, ο Θεός; Ερχόταν όμως καμιά φορά στο σπίτι και του έλεγε ο πατέρας μου: «Θεόφιλε, φέρε τα παιδιά σου στην Εκκλησία ν' ακούσουν τα λόγια του Θεού, οδήγησέ τα στις αλήθειες του Χριστού.» Κι έλεγε αυτός: «Δεν έχω ανάγκη από κανέναν. Ας είναι καλά **οι λίρες μου**.»

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Η γυναίκα του έπαθε φυματίωση και την έδιωξε για να μην κολλήσουν τα παιδιά. Το αγόρι του μπλέχτηκε στις οργανώσεις στην Κατοχή και τον σκότωσαν στη Λάρισα. Το μεγάλο του κορίτσι, μια μέρα εγκαταστάθηκε σ' έναν **οίκο ανοχής**.

Ο ίδιος, μετά από τους **σεισμούς** που έπεσαν και πολλές βροχές, ήταν έξω, γιατί το σπίτι του είχε πάθει μεγάλες ρωγμές και είχε στήσει μία σκηνή. Μετά από την τρομερή εκείνη νεροποντή τον βρήκαν πνιγμένο και χωμένο μέσα στις λάσπες. Και η μικρή του η κόρη, μια μέρα μας έστειλε ένα σημείωμα όπου έλεγε: «Είμαι η Αλίκη, είμαι στη **Σωτηρία**, στο **τμήμα των απόρων**, κι όταν έρθετε, φέρτε μου και μερικά αυγά, γιατί πεινάω.»

Αυτή είναι η **αλαζονεία του βίου!** Τι αγαπάς; Αγαπάς τον εαυτό σου; Αγαπάς τον κόσμο; Έχεις τ' αυτιά σου σαν χωνιά ν' ακούς τα συνθήματα του κόσμου; Θέλεις να αρέσεις στον κόσμο; Αν θέλεις να αρέσεις στους ανθρώπους δεν μπορείς να αρέσεις στον Θεό. Μην ξεγελιέσαι. Ζητάει ο Θεός από σένα **καρπό** και ο **καρπός** είναι **ο αγιασμός σου**.

Καθώς λοιπόν ο Θεός μάς αφήνει ακόμα να ζούμε, χρειάζεται να κάνουμε ορισμένες αναθεωρήσεις ώστε ο **Καρπός του Αγιασμού** να εκδηλώνεται μέσα στη ζωή μας.

Πρέπει να σταθούμε μπροστά στον λόγο του Θεού σοβαρά. Να γονατίσουμε μπροστά στον Κύριο και να Του πούμε: «Ω Κύριέ μου, ζητάς από μένα τούτο τον Χρόνο **καρπό δικαιοσύνης** και **καρπό αγιασμού.**»

Διαβάζουμε στο λόγο του Θεού ότι μια μέρα ο Κύριος πήγε σε μια συκιά, ζητούσε κανένα σύκο να φάει, αλλά **καρπό** δε βρήκε. Την άλλη μέρα την είδαν οι μαθητές και είχε ξεραθεί γιατί ο Κύριος την είχε καταραστεί.

Ζητάει ο Θεός με κάθε τρόπο **καρπό**. Τον Κύριο να Τον **αγαπήσουμε**. Πρέπει να ξέρουμε ένα πράγμα: Ολόκληρη η ύπαρξή μας Του ανήκει. «Είστε», λέει, «αγορασμένοι.» Κοίταξε τι ζητάει από σένα ο Θεός, όχι μόνο σ' έναν τομέα, κοίταξε τι ζητάει σε όλους τους τομείς, στην αυστηρά προσωπική σου ζωή. Τι ζητάει στην οικογενειακή σου ζωή; Στην εκκλησιαστική σου ζωή; Τι ζητάει μέσα στον κόσμο; "Σ' έχω βάλει" λέει "για να είσαι ένα **φως**».

Μόνο ένα γεύμα

Πολλές φορές εμείς την παθαίνουμε όπως την έπαθε ο **Σίμων ο Φαρισαίος** όταν κάλεσε τον Κύριο σε **γεύμα**. Μαζί όμως με τους προσκεκλημένους, μπήκε και μία γυναίκα.

Κοιτάξτε τι πρόσφερε ο Φαρισαίος στον Χριστό, **ένα γεύμα** και κοιτάξτε τι πρόσφερε η γυναίκα; Διαβάζουμε: *«Μια γυναίκα στην πόλη, που ήταν αμαρτωλή... έφερε ένα αλάβαστρο με μύρο· και αφού στάθηκε πίσω, κοντά στα πόδια του, κλαίγοντας, άρχισε να βρέχει τα πόδια του με τα δάκρυα, και τα σκούπιζε με τις τρίχες τού κεφαλιού της, και καταφιλούσε τα πόδια του, και τα άλειφε με το μύρο.»* Λέει ο Κύριος στο Σίμωνα: *«Βλέπεις αυτήν εδώ τη γυναίκα; Μπήκα μέσα στο σπίτι σου, νερό για τα πόδια μου δεν έδωσες· αυτή, όμως, με τα δάκρυά της έβρεξε τα πόδια μου, και με τις τρίχες τού κεφαλιού της τα σκούπισε».*

Τι διαφορά!! Και συνεχίζει: *«Φίλημα δεν μου έδωσες».* Οπότε ο Χριστός ζητούσε από το Σίμωνα το Φαρισαίο, όχι μόνο **ένα γεύμα**, ζητούσε και νερό για να πλύνει τα πόδια Του. Ζητούσε κι ένα φίλημα. *«Αυτή, όμως, από τη στιγμή που μπήκα μέσα, δεν σταμάτησε να καταφιλάει τα πόδια μου. Με λάδι δεν άλειψες το κεφάλι μου· αυτή, όμως, άλειψε τα πόδια μου με μύρο.»*

Ο Φαρισαίος είχε την εντύπωση ότι έδωσε κάτι πολύ σπουδαίο και σοβαρό στον Κύριο. Ο Κύριος είπε στους δικούς Του: *«Αν δεν περισσέψει η δικαιοσύνη σας περισσότερο από των Γραμματέων και των Φαρισαίων δεν μπορείτε να είστε μαθητές μου.»*

Εμείς τι προσφέρουμε;

Προσφέρουμε ότι είμαστε γραμμένοι μέσα στην Εκκλησία; Υπάρχουν και σύλλογοι με χιλιάδες μέλη. Ότι ερχόμαστε στην Εκκλησία την Κυριακή το πρωί και όλες τις άλλες μέρες εξαφανιζόμαστε; Ερχόμαστε απλώς για να κρατήσουμε το κάθισμα και να πούμε: *«Σήμερα ήμασταν πολλοί στην Εκκλησία;»*

Τότε το κάνουμε ακριβώς σαν τον Φαρισαίο. Στρώνουμε ένα τραπέζι για τον Κύριο και δε ρωτάμε τι άλλο χρειάζεται.

Όταν η γυναίκα αυτή μπήκε στο σπίτι και άρχισε να βρέχει τον Κύριο με τα δάκρυά της, ο Φαρισαίος εξανέστη. Ελεεινολόγησε και τον Κύριο κι αυτή τη σιχαμένη γυναίκα: «*Αν ήταν προφήτης θα ήξερε ποια είναι αυτή η γυναίκα και δεν έπρεπε να Του πιάσει τα πόδια.*»

Όμως του λέει ο Κύριος: «*Ηθελα νερό για να πλύνω τα πόδια μου και δε μου έδωσες εσύ.*» Γι' αυτό βγάζει ο Χριστός το **συμπέρασμα**: «*Σου λέω είναι συγχωρεμένες οι πολλές αμαρτίες της· επειδή, αγάπησε πολύ· σε όποιον, όμως, λίγο συγχωρείται, λίγο αγαπάει.*»

Να γιατί δεν έχουμε **Καρπό Αγιασμού**. Γιατί **δεν αγαπάμε τον Χριστό**. Αγάπη στον Χριστό δείχνει ότι η καρδιά είναι πρόθυμη να **υπακούσει** και να **δώσει ολόκληρη τη ζωή της**. Αν τώρα ο Θεός ζητάει απλές προσφορές και δεν έχουμε τη διάθεση να Του τις δώσουμε, αν αύριο, ζητήσει τη ζωή μας τι θα κάνουμε;

Έτσι εξηγείται γιατί όταν έρθει ο **Αντίχριστος**, πολλοί κατ' όνομα «χριστιανοί», θα είναι από τους πρώτους που θα δεχτούν τις σφραγίδες του.

Δε μάθαμε **ν' αντιστεκόμαστε στην Αμαρτία**. Δε μάθαμε τον Κόσμο να τον έχουμε έξω από την καρδιά μας. Τι τραγικό είναι για τον άνθρωπο του Θεού να άγεται και να φέρεται σαν πλατανόφυλλο, από τα εκάστοτε συνθήματα του Κόσμου! **Κόσμος** και **Καρπός Αγιασμού** δεν μπορεί να συνυπάρχουν. Ζητάει ο Θεός από μας **Καρπό Αγιασμού**.

Όπως είδαμε: Ο Κύριος ζητάει **Καρπό Μετάνοιας** και **Καρπό Αγιασμού**. Τούτα τα δύο πρέπει να **συνυπάρχουν**.

Καθώς κυλάμε σ' έναν **Καινούριο Χρόνο**, ο Θεός έχει μία απαίτηση από μας. Να καταλάβουμε ότι η αξία είναι στο **θέλημα του Θεού**.

«Ζητάτε», λέει, «πρώτα τη Βασιλεία του Θεού και τη Δικαιοσύνη Αυτού και όλα τα άλλα θα σας προστεθούν.» (Ματθ.6:33)

Μη φτιάχνουμε δικούς μας δρόμους. Μην παραποιούμε τους δρόμους που ο Θεός έχει ανοίξει στη ζωή μας. Μην αφήνουμε την καρδιά μας να καταχτιέται από πικρίες, παράπονα, επιθυμίες κι από οτιδήποτε που είναι του **παλαιού ανθρώπου**. Τότε δεν θα υπάρχει **Καρπός Αγιασμού**.

Ο Θεός, αγαπητοί, να μιλήσει μέσα στις καρδιές μας!

Πατέρα μας Ουράνιε,

Σ' ευχαριστούμε γιατί μας έμπασες σ' έναν **Καινούριο Χρόνο**. Είναι μια μεγάλη ευκαιρία που μας δίνεις να εκπληρώσουμε τον σκοπό για τον οποίο μας έφερες στην ύπαρξη.

Σ' ευχαριστούμε γιατί ζητάς από μας την **καρποφορία της μετάνοιας** και την **καρποφορία του αγιασμού**.

Ζητάμε Εσύ να μας αξιώνεις και να μας κάνεις ικανούς, ώστε πραγματικά να έχουμε αυτή την **καρποφορία** στη σχέση μας με Σένα.

Παρακαλούμε να μας γεμίσεις με δυνάμεις ακατάλυτες και αιώνιες, καθώς κοιτάζουμε τον **Σταυρό του Κυρίου** μας Ιησού Χριστού και παίρνουμε από κει ό, τι μας χρειάζεται. **Ευλόγησέ μας όλους!**

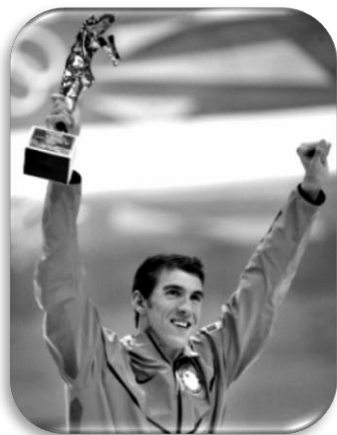
Στο Όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού!

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΧΑΡΗ

«Φανερώθηκε η **σωτήρια χάρη** τού Θεού προς όλους τούς ανθρώπους.» (Τιτ.2:11)

«Ούτε **ψυχρός** είσαι ούτε **ζεστός** ...
Επειδή είσαι **χλιαρός**... πρόκειται να σε
ξεράσω από το στόμα μου.» (Αποκ.3:5-16)

Όταν διαβάζουμε τον λόγο του Θεού ο σκοπός μας είναι να μας δίνει το Πνεύμα το Άγιο τις αλήθειες και τις θέσεις εκείνες που μας χρειάζονται μέσα στην πορεία της ζωής μας, για να περπατήσουμε σωστά τον δρόμο μας και να φτάσουμε δοξασμένα και ευλογημένα στο τέρμα μας.

Όπως συμβαίνει με τον αθλητή ο οποίος γυμνάζεται κάθε μέρα με ένα στόχο, όταν έρθει η ώρα του αγώνα και της τελικής φάσης, να σταθεί απάνω στην έδρα και να πάρει **το μετάλλιο**. Αυτό πρέπει να έχουμε υπόψη μας κι εμείς. Αν μέσα στη ζωή μας δεν έχουμε σα στόχο να ακούσουμε το «**εύγε**» του Θεού,

από κει και πέρα έχουμε χάσει τον δρόμο μας.

Έρχεται, λοιπόν, ο λόγος του Θεού για να μας δώσει το μήνυμα της **λύτρωσης** που ο Χριστός το πραγματοποίησε με τη ζωή και με τον **θάνατό Του επάνω στον Σταυρό**· το μήνυμα που ηχεί στον Ουρανό από το ένα άκρο έως το άλλο: «**Άξιος είσαι...επειδή σφάχτηκες, και μας αγόρασες στον Θεό με το Αίμα Σου από κάθε ... έθνος**». (Αποκ.5:9)

Η αξία αυτού του μηνύματος είναι τέτοια που στο είδος της δεν υπάρχει άλλη, γιατί είναι ένα μήνυμα που έχει **αιώνιο αντίκτυπο** μέσα στη ζωή μας. Είναι το μήνυμα της **αιώνιας ζωής, της απαλλαγής μας από την εξουσία του Σατανά, της απομάκρυνσής μας από την Κόλαση**. Είναι το μήνυμα που το χρειάζεται σήμερα κάθε άνθρωπος για να βρει τον δρόμο του, να αλλάξει την πορεία του και να γλιτώσει απ' όλες τις επιπτώσεις της **Αμαρτίας**.

Ο λόγος του Θεού στην Επιστολή προς Τίτο λέει το εξής: **«Φανερώθηκε η σωτήρια Χάρη του Θεού σε όλους τους ανθρώπους.»** Το ίδιο μήνυμα που είχε βάλει προφητικά ο Θεός στο στόμα του **Ησαΐα** όταν φώναζε και έλεγε: **«Σε Μένα κοιτάξτε όλα τα πέρατα της γης και θα σωθείτε.»** Είναι ένα **μήνυμα παγκόσμιο**, αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, σε όλες τις εποχές και σε όλες τις γενεές.

Ας είναι δοξασμένο το Όνομα του Θεού που αυτό το μήνυμα ήρθε και μέσα στη δική μας καρδιά και μέσα στη δική μας ζωή!

Το μήνυμα αυτό ήρθε και σε άλλους πολλούς ανθρώπους, αλλά δε βρήκε απήχηση. Το μήνυμα αυτό συνεχίζει να ακούεται στη ζωή κάθε ανθρώπου, για να δώσει ο Θεός να καταλάβουμε τι μεγάλη αξία έχουμε στα μάτια Του.

Όταν ο Γιός του Θεού, **ο Ιησούς Χριστός**, έρχεται σ' αυτό τον Κόσμο μας κάτω από συνθήκες ασύλληπτες: **«εν μορφή Θεού υπάρχων εκκένωσε τον Εαυτό Του και έγινε όμοιος με μας»**, στεκόμαστε μπροστά σ' ένα γεγονός αδιερεύνητο, σ' ένα γεγονός **αιώνιας αγάπης**, αιώνιας προσφοράς, που έκανε ο Θεός για ποιους! Για μας! Ποιοι είμαστε εμείς;

Ο άνθρωπος δεν αξίζει απολύτως τίποτα. Η **αξία** μας αρχίζει από τη στιγμή που το μήνυμα του Χριστού έρχεται μέσα στην καρδιά μας και γίνεται αποδεκτό.

Έτσι λοιπόν ο Θεός έχει να μας δώσει ένα μήνυμα. Λέει: «**Φανερώθηκε η σωτήρια χάρη του Θεού σε όλους τους ανθρώπους.**» Το μήνυμα αυτό συνοδεύεται και με ένα ερώτημα: «**Τη Χάρη αυτή εσύ την πήρες;**»

Τι σημαίνει αυτό; Αν **πιστεύεις προσωπικά** ότι ο Χριστός επάνω στον **Σταυρό** φορτώθηκε όλη την **Αμαρτία** σου και σε λύτρωσε. Ότι **πέθανε** στη δικιά σου τη θέση.

Αυτό το μήνυμα για να γίνει απόχτημά σου, χρειάζεται να σταθείς όπως στάθηκε ο **Τελώνης** μπροστά στον Θεό και είπε: «**Θεέ μου, εγώ είμαι ένας αμαρτωλός**» και χτυπούσε τα στήθια του.

Να σταθείς όπως ο **Άσωτος** μπροστά στον πατέρα του και του είπε: «**Πατέρα, αμάρτησα στον ουρανό, δεν είμαι άγιος να λέγομαι παιδί σου, κάνε με έναν υπηρέτη σου.**»

Να γονατίσεις όπως **εκείνη η αμαρτωλή γυναίκα** μπροστά στον Κύριο και έκλαιγε.

Αυτό πρέπει να γίνει στη ζωή του καθένα μας προκειμένου **η Χάρη του Θεού** και η συγχώρησή Του να **έρθει απάνω μας.**

Αν δεν έχει γίνει, σημαίνει ότι αυτό το μήνυμα πέρασε από τ' αυτιά μας, όμως δεν έγινε βίωμά μας, δεν έγινε το αντικείμενο της ευχαριστίας μας στον Θεό.

Αν έχει περάσει κι έχει εγκατασταθεί μέσα στην καρδιά μας, έχουμε έναν **Λυτρωτή**. Έχουμε έναν **Κύριο** τον Οποίο αγαπάμε και Τον ακολουθούμε.

«Όποιος δεν αγαπάει τον Κύριο Ιησού Χριστό, ας είναι ανάθεμα», λέει ο λόγος του Θεού.

Μέσα η καρδιά μας πρέπει να έχει **ένα Πρόσωπο**, Αυτόν που ήρθε από τον Ουρανό για να μας βγάλει από τη λάσπη, να μας ανεβάσει μέσα στη δόξα του Θεού και να μας φέρει στο ύψος το δικό Του, ώστε να μπορεί να πει ο Θεός ότι: **«Είμαστε κληρονόμοι του Θεού, συγκληρονόμοι του Χριστού, αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας Του».** (Ρωμ.8:17)

Αυτό σημαίνει ότι από δω και πέρα θα περπατάμε στα χνάρια Του κι Αυτό το Πρόσωπο θα καθορίζει την πορεία της ζωής μας.

Έτσι εκπληρώνεται εκείνο που ο λόγος του Θεού μάς λέει: **«Φανερώθηκε η χάρη του Θεού, η οποία σώζει όλους τους ανθρώπους και μας διδάσκει πλέον την καινούρια πορεία που πρέπει ν' ακολουθήσουμε».**

Είναι αυτό που λέει ο απ. Παύλος: **«Αν κάποιος είναι εν Χριστώ είναι καινούριο δημιούργημα.»** «Δεν λάβαμε το πνεύμα του κόσμου αλλά το Πνεύμα το εκ του Θεού.» Γιατί; **«Για να γνωρίσουμε τα υπό του Θεού χαρισθέντα σε μας.»** Να καταλάβουμε ότι έχουμε ξεχωρίσει, έχουμε αποκοπεί από τη μάζα αυτού του Κόσμου. Δεν ανήκουμε πλέον στον Κόσμο. Είμαστε **υιοί του Θεού.**

Ανήκουμε στην Εκκλησία του Χριστού και η **Εκκλησία του Χριστού** δεν έχει καμία σχέση με τον **Κόσμο**, με τους ανθρώπους του Κόσμου.

Η **Εκκλησία** έχει τις αιώνιες υποσχέσεις και διαβεβαιώσεις του Θεού.

Η **Εκκλησία** του Θεού δεν έχει σκυμμένο το κεφάλι της προς τα κάτω, το έχει προς τα άνω.

Η **Εκκλησία** του Χριστού δε συμμορφώνεται με το πνεύμα του Κόσμου, αλλά μεταμορφώνεται εις ανακαίνιση του νου της.

Η **Εκκλησία** του Χριστού έχει μια **άλλη πορεία** απ' ό, τι έχει ο Κόσμος.

Ο πατέρας μας δεν είναι ο Διάβολος. Ο **Πατέρας μας είναι ο αιώνιος Θεός**, Εκείνος που μας οδηγεί δεν είναι το πνεύμα του κόσμου, αλλά είναι το Πνεύμα το εκ του Θεού και μας δίνει μια διαφορετική κατεύθυνση.

Γι' αυτό και λέει εδώ στο εδάφιο: **«Η Χάρη διδάσκει να αρνηθούμε την ασέβεια και τις κοσμικές επιθυμίες και να ζούμε στον παρόντα καιρό με ευσέβεια, δικαιοσύνη και εγκράτεια.»**

Έναν τέτοιο λαό έχει κάνει ο Θεός για να **εξαγγείλει τις αρετές τις δικές Εκείνου**, ο Οποίος μας κάλεσε από το σκοτάδι στο φως.

Είδατε τι είπε ο Χριστός στους μαθητές Του στην **επί του όρουσ ομιλία**; «Να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα σας τον εν τοις Ουρανοίς.»

«Το πολίτευμα το δικό μας είναι επάνω στον Ουρανό απ' όπου **περιμένουμε Σωτήρα**, τον Κύριο Ιησού Χριστό».

Δεν είναι ο στόχος μας εδώ πέρα. Τι έλεγε ο απ. Παύλος όταν έγραφε στους Φιλιππήσιους πιστούς; «Εσείς είστε η χαρά μου και το στεφάνι μου, μαζί με σας κι εγώ μέσα στην **αιώνια δόξα.**» Αυτό είναι το **μήνυμα του Σταυρού**. Αυτό είναι το **μήνυμα της Χάρης**.

Η Χάρη δε δόθηκε για να συνεχίσω την παλιά πορεία μου, αλλά η **Χάρη** μου δόθηκε σα μια ευκαιρία ν' αλλάξω την πορεία μου.

Πολλοί χριστιανοί νομίζουν ότι η **Χάρη** τούς δόθηκε για να εξασφαλίσουν την αιωνιότητα και να συνεχίσουν το δρόμο τους όπως τον είχαν αρχίσει. Και ο λόγος του Θεού λέει: **«Η Χάρη του Θεού φανερώθηκε σε όλους τους ανθρώπους και μας διδάσκει ν' αρνηθούμε την ασέβεια.»**

Μέχρι τώρα ζούσαμε, λέει ο λόγος του Θεού, «μισούντες και μισούμενοι». Ο στόχος μας, η προοπτική μας, τα πάντα ήταν μέσα στο σχήμα των 70, των 80 χρόνων. Αλλά τώρα λέει: **«Αναμένουμε την ευλογημένη ελπίδα μας και την εμφάνιση του μεγάλου Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού»**. Και συνεχίζει: **«Ο Οποίος έδωσε τον Εαυτό Του για να μας λυτρώσει από κάθε ανομία και να μας καθαρήσει για τον Εαυτό Του λαό εκλεκτό, ζηλωτή καλών έργων»**.

Να λοιπόν πώς άλλαξε η πορεία μας, πώς άλλαξαν οι σκοποί μας: **άλλαξαν τα πάντα. «Αν κάποιος είναι εν Χριστώ είναι νέο κτίσμα.»**

Στο **βιβλίο της Αποκάλυψης** ο Κύριος λέει: Σε θέλω να είσαι όχι όπως Εσύ θέλεις να είσαι, αλλά όπως Εγώ σε θέλω να είσαι.

Εδώ είναι η μεγάλη διαφορά μας, αγαπητοί. Και έρχεται το ερώτημα: Πώς μας θέλει ο Θεός; **«Σε θέλω»**, λέει, **«να είσαι ή ζεστός ή παγωμένος.»**

Πολλοί θέλουμε να μας θέλει ο Θεός όπως εμείς θέλουμε να είμαστε. Και πώς θέλουμε εμείς να είμαστε; **Χλιαροί**. Να μας θέλει ο Θεός χλιαρούς. Κι ο Θεός λέει: **«Θα σε ξεράσω»**. Δεν υπάρχει άλλη θέση του Θεού. **Δε μας θέλει χλιαρούς.**

Αυτό το πρωινό ο Κύριος θέλει να μας δώσει αυτό το μήνυμα: Λέει: **«Σε θέλω να είσαι ή ζεστός ή ψυχρός. Αν είσαι χλιαρός, δε σε θέλω.»**

Είναι ένα μήνυμα δυνατό και συγκλονιστικό. Μη νομίζουμε ότι επειδή ακόμα δεν έχουν έρθει οι συνέπειες μπορούμε να διαλέξουμε τον δικό μας τον δρόμο και να περπατήσουμε τον δικό μας τον δρόμο.

Γι' αυτό, **αγαπητοί**, μέσα στη ζωή μας ας προσέξουμε ένα πράγμα: Έχουμε συνδεθεί μ' έναν Κύριο, ο Οποίος είναι ο Κύριος εξ Ουρανού, Αυτός ο Κύριος μας είπε: «Να έχετε τα κεφάλια σας επάνω και τις καρδιές σας στραμμένα σε Μένα. Πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο και **έρχομαι να σας πάρω εκεί όπου είμαι Εγώ**». Ας κοιτάξουμε μέσα στη ζωή μας να Του **δώσουμε όλο τον εαυτό μας** και να καταλάβουμε ένα πράγμα: Δίνω τον εαυτό μου σημαίνει **υπακούω στον λόγο του Θεού. Υπακούω μέσα στις λεπτομέρειες**. Ίσως λέμε: «Αυτό είναι κάτι μικρό κι αν δεν το υπακούω τι θα γίνει; Το Αίμα του Χριστού με καθαρίζει.» Το μήνυμα που σου δίνει ο Θεός δεν είναι: «Το Αίμα του Χριστού σε καθαρίζει.» Το μήνυμα του Θεού είναι: **«Αυτά σας τα γράφω για να μην αμαρτάνετε»**. Αυτό είναι το μήνυμα, και **«αν κάποιος αμαρτήσσει»**, στο ενδεχόμενο είναι το μήνυμα του καθαρισμού με το Αίμα του Χριστού, όχι στους δρόμους που επιλέγεις εσύ να βαδίζεις.

Ο Θεός να μιλήσει μέσα στις καρδιές μας για να μας δώσει αυτό το **δυνατό μήνυμα**. Να καταλάβουμε πώς μας θέλει ο Θεός. **«Σε θέλω»**, λέει **«ή ζεστό ή ψυχρό.»**

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Ο δρόμος ο άλλος, είναι ο δρόμος της **χλιαρότητας**, που ο Θεός τον κλοτσάει. **«Θα σε ξεράσω»**, λέει, **«δε σε θέλω»**. Ο Κύριος να μας δώσει να καταλάβουμε αυτό που θέλει.

Πατέρα μας Ουράνιε,

Σ' ευχαριστούμε γι' αυτό το μήνυμα που μας έφερρες αυτό το πρωινό και βοήθησέ μας ώστε η καρδιά μας πραγματικά να το κατανοήσει, να το δεχτεί. Να καταλάβουμε ότι δε μας θέλεις **χλιαρούς**. Εσύ ζητάς να **υπακούσουμε στο θέλημα το δικό Σου**.

Σ' ευχαριστούμε, μας χάρισες το Λυτρωτή μας και Κύριό μας. Και Σ' ευχαριστούμε γιατί το **Πνεύμα Σου το Άγιο** είναι Εκείνος που σχολιάζει και ερμηνεύει τον Άγιο λόγο Σου στην καρδιά μας.

Ζητάμε Εσύ να μιλάς στον καθένα μας με τον τρόπο που ξέρεις.

Στο Όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αμήν

ΛΕΥΚΟ ΕΝΔΥΜΑ ΝΙΚΗΤΕΣ

«Όποιος **νικάει**, αυτός θα ντυθεί με **λευκά ιμάτια**· και δεν θα εξαλείψω το όνομά του από το βιβλίο της ζωής, και θα ομολογήσω το όνομά του μπροστά στον Πατέρα μου.» (Αποκ.3:5)

Ο λόγος του Θεού μας λέει ότι μπροστά στον Θεό πρέπει να εμφανιστούμε με μια **κατάλληλη ενδυμασία**.

Στην **Παραβολή των Γάμων** παρουσιάστηκε κάποιος μπροστά στον βασιλιά χωρίς να φοράει **ένδυμα γάμου**. Με άλλα λόγια, ο Θεός έχει ένα δικό Του **ένδυμα** και λέει: «Μόνο μ' αυτό το **ένδυμα** είσαι κατάλληλος να σταθείς μπροστά Μου και να μπεις στη δόξα Μου».

Αυτό το **ένδυμα** είναι **λευκό** και διατηρείται **λευκό** μόνο με το **Αίμα του Χριστού**. Οπότε στη ζωή μας ουσιαστικά δε μένει τίποτα άλλο παρά μονάχα ο **Σταυρός**, το **Αίμα του Χριστού** που «*μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία*».

Υπάρχει λοιπόν μόνο **ένας τρόπος για να μπορούμε να τακτοποιηθούμε με τον Θεό**. Κι αυτός είναι η **προσφορά του Ιησού Χριστού στον Σταυρό**.

Το ασύλληπτο αυτό γεγονός δεν περιορίζεται μόνο στο σχήμα ετούτης της ζωής, αλλά επεκτείνεται και μέσα στην **αιωνιότητα**.

Στο βιβλίο της **Αποκάλυψης** ακούεται μία δοξολογία στον Ουρανό που απευθύνεται στον **Ιησού, τον Αμνό του Θεού**: «*Άξιος είσαι... επειδή, σφάχτηκες, και μας αγόρασες στον Θεό με το αίμα σου από κάθε έθνος...*» (Αποκ.5:9)

Πρέπει να ξέρουμε τι σημαίνει: «Όποιος δεν αγαπάει τον Κύριο Ιησού Χριστό αυτός ας είναι **ανάθεμα**.» (1Κορ.16:22)

Εμείς οι άνθρωποι, έχουμε μία καρδιά κι αυτή η καρδιά μόνο ένα πρόσωπο μπορεί ν' αγαπήσει. Γι' αυτό είπε ο Χριστός: «Δεν μπορείτε δύο κυρίους να δουλεύετε».

Μας λέει για παράδειγμα: «Να θυμόσαστε τη γυναίκα του Λωτ». Τι έγινε; Ο Θεός είχε πει: «Πίσω δε θα κοιτάζετε». Αυτή όμως κοίταξε πίσω και έγινε στήλη άλατος.

Αυτές, αγαπητοί, είναι αλήθειες, που πρέπει όχι μόνο να τις ακούμε τώρα, αλλά να τις θυμόμαστε και να τις **καλλιεργούμε** στην καρδιά μας, κάθε μέρα, κάθε ώρα.

Να θέλουμε **ένα πράγμα**: Να δούμε το πρόσωπο του Θεού. Να θέλουμε να ακούσουμε το: «**Εύγε, δούλε** αγαθέ και πιστέ, είσελθε στη χαρά του Κυρίου σου».

Να θέλουμε εκείνο που θέλει ο Θεός. Άλλωστε αυτή είναι η έννοια της προσευχής: «**Να έρθει η Βασιλεία Σου, να γίνει το θέλημά Σου** όπως στον Ουρανό έτσι και πάνω στη γη.» (Ματθ.6:10)

Ο λόγος του Θεού έρχεται να μας υπενθυμίσει ότι από τη στιγμή που ξεκινάμε την πνευματική μας πορεία μέχρι τη στιγμή που θα φτάσουμε στο τέρμα, έχουμε ένα **συνεχή πόλεμο** από μέρους του **Σατανά**, ο οποίος προσπαθεί να μας **ξεγελάσει**, να μας διαφοροποιήσει.

Σ' αυτόν λοιπόν τον συνεχή αγώνα πρέπει τελικά να φτάσουμε στο τέρμα **ΝΙΚΗΤΕΣ**, γιατί καθώς διαβάσαμε στην **Αποκάλυψη**, το **λευκό ένδυμα** θα το δώσει ο Θεός μόνο στον **νικητή**. Οπότε αυτό που ζητάει από μας ο Θεός είναι να βγούμε **νικητές** και δε νοείται διαφορετική θέση από τη στιγμή που ακολουθούμε έναν **ΝΙΚΗΤΗ**.

Ο Χριστός είπε: «Έχετε θάρρος, **Εγώ νίκησα τον Κόσμο.**» Και η **νίκη** που ζητάει ο Θεός από μας ποια είναι; Να μην ενδώσουμε σε καμιά προσφορά του Σατανά.

Ο Ιησούς Χριστός πώς νίκησε; Ουδέποτε ενέδωσε σε οποιαδήποτε εισήγηση ή προσφορά του Σατανά. Και αν εμείς μάθουμε να δεχόμαστε το **θέλημα του Θεού** και να λέμε: «**όχι**» στο Σατανά, αδιαφορώντας για οποιαδήποτε επίπτωση, από κει και πέρα ήμαστε **νικητές**.

Η ζωή μας δεν είναι μία ευθεία, δεν είναι «όμορφη και ωραία» κατά κόσμο. Η ζωή μας περνάει από **δύσκολα μονοπάτια**, από **αντίξοες καταστάσεις** και **λυσασμένες επιθέσεις** του Σατανά. Αλλά τι λέει ο λόγος του Θεού; «**Χαίρετε πάντοτε εν Κυρίω**», πράγμα που σημαίνει ότι η **αντίσταση στον Εχθρό** της ψυχής μας πρέπει να είναι ολοκληρωτική προς όλες τις κατευθύνσεις.

Πώς καρποφορεί το σιτάρι;

Στην **Παραβολή του Σπορέα** διαβάζουμε πώς στο τρίτο χωράφι το **σιτάρι φύτευσε**, αναπτύχτηκε και όταν ήρθε η ώρα για να **μεστώσει**, ο καρπός έμεινε αναιμικός.

Και λέει ο Κύριος για ποιο λόγο δεν καρποφόρησε το σιτάρι; Γιατί λέει: «**ξεπήδησαν αγκάθια**».

Ο λόγος του Θεού εξηγεί **ποια είναι τα αγκάθια** που σπέρνει ο Σατανάς μέσα στην καρδιά μας και χάνουμε τον οραματισμό μας.

Το **ένα αγκάθι**, λέει, είναι **οι μέριμνες**. Έχουμε ρητή εντολή μέσα στον λόγο του Θεού: «**Όλη τη μέριμνά σας ρίξτε την επάνω σ' αυτόν επειδή αυτός φροντίζει για σας.**» (1Πέτρ.5:7)

Το **δεύτερο αγκάθι** είναι **ο πλούτος**. Σήμερα στον κόσμο μας υπάρχει μία κατάρα. Η κατάρα αυτή είναι ο **πόθος για απόκτηση πλούτου**.

Και ο λόγος του Θεού λέει ότι **ένα αγκάθι** που **πνίγει τον σπόρο** για να μην τελεσφορήσει είναι ο **πλούτος**. Κι ότι αυτή είναι μία απ' τις πιο **μεγάλες παγίδες** που στήνει ο Σατανάς στον άνθρωπο. Του δίνει να τρώει αλμυρά πράγματα, προκαλεί τη δίψα και δεν του δίνει νερό να πιει. Γι' αυτό λέει: «*Όποιος αγαπάει το αργύριο δε θα χορτάσει από αργύριο*». (Εκκλ.5:10).

Σήμερα υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι κάτω από τις πιο καλές συνθήκες θα ζήσουν 20 χρόνια ακόμα, έχουν περιουσία για να ζήσουν 100 χρόνια και δουλεύουν τόσο σκληρά για ν' αποκτήσουν **περιουσία** ως να επρόκειτο να ζήσουν 1000 χρόνια. Και λες: «Τι είναι αυτοί; Τρελοί είναι;»

Ο Σατανάς αυτήν την προσφορά τη χρησιμοποίησε και στον Κύριο. Του έδειξε όλα τα βασίλεια του Κόσμου, Του έδειξε όλη τη δόξα και Του είπε: «Όλα αυτά είναι δικά μου και γίνονται δικά Σου με μία κίνηση: Προσκύνησέ με.»

Ο **πλούτος** προϋποθέτει, **προσκύνηση στον Σατανά**. Λέει: «*Όσοι θέλουν να πλουτίζουν, πέφτουν σε πειρασμό και παγίδα, και σε πολλές ανόητες και βλαβερές επιθυμίες, που βυθίζουν τους ανθρώπους σε όλεθρο και απώλεια.*»

Τι χρειάζεται **αγαπητοί**; Χρειάζεται να ξεριζωθεί και να εξαφανιστεί αυτή η **επιθυμία**. Ο πόθος **του πλουτισμού** υπάρχει στις καρδιές όλων των ανθρώπων. Κι αυτό είναι που εμποδίζει την **ωρίμανση του σπόρου** μέσω του Αγίου Πνεύματος. Είναι ένα από τα μεγάλα όπλα του Σατανά.

Όταν λοιπόν μέσα μας δημιουργείται η **επιθυμία του πλουτισμού** ας διαβάζουμε τα λόγια του Χριστού για να μας φέρουν σε ισορροπία:

«**Προσέχετε και φυλάγεστε από την πλεονεξία...** Και τους είπε...Κάποιου πλουσίου ανθρώπου τα χωράφια καρποφόρησαν άφθονα· και συλλογιζόταν μέσα του, λέγοντας: Τι να κάνω;... Και είπε: Τούτο θα κάνω· θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου, και θα κτίσω μεγαλύτερες, και εκεί θα συγκεντρώσω όλα τα γεννήματά μου... · και θα πω στην ψυχή μου: Ψυχή μου, έχεις πολλά αγαθά αποταμιευμένα για πολλά χρόνια· **αναπαύου, φάε, πιες, ευφραίνου.**» (Λουκ.12:15-19)

Κοιτάξετε πού σπρώχνει τον άνθρωπο ο πλουτισμός. Και ο Θεός είπε σ' αυτόν: Άφρονα, αυτή εδώ τη νύχτα απαιτούν από σένα την ψυχή σου· όσα λοιπόν ετοιμάσες, τίνος θα είναι; Έτσι θα είναι όποιος θησαυρίζει στον εαυτό του, και δεν πλουτίζει στον Θεό.»

Το κακό στην περίπτωση αυτή είναι ότι ο άνθρωπος αυτός όλο αυτόν τον πλούτο τον **έβαλε στην καρδιά του**. Έσβησε τον Θεό από τη ζωή του. Ο Ουρανός, η δόξα του Θεού, η αιωνιότητα, όλα έσβησαν από τη ζωή του.

Έλεγε κάποιος ότι όταν κοιτάς έξω από το τζάμι βλέπεις τους ανθρώπους τι κάνουν και τι ανάγκες έχουν. Όταν όμως αυτό το τζάμι το χρυσώσεις, βλέπεις μόνο **τον εαυτό σου**.

Όταν ο **Ιώβ** έχασε όλα και δεν έμεινε τίποτα, είπε: **«Γυμνός βγήκα από την κοιλιά της μάνας μου και γυμνός πάλι θα φύγω.»** Οπότε αν κάτι μου χρειάζεται είναι όσο ζω σ' αυτόν τον κόσμο, από κει και πέρα δεν έχει καμιά αξία.

Για τον **άνθρωπο του Θεού** «**μεγάλος πλουτισμός είναι η ευσέβεια, με αυτάρκεια**». (1Τιμ.6:6)

Δηλαδή η καρδιά μου να στραφεί στον αιώνιο Θεό, να γεμίσει από το σεβασμό και την ευλογία Του, από τις αιώνιες υποσχέσεις Του. Και **αυτάρκεια** θα πει, ό, τι σου δίνει ο Θεός να λες: **«Ευχαριστώ»**.

Ο απ. Παύλος λέει: «Ξέρω να περνώ με στέρηση, ξέρω και να έχω περίσσευμα. Σε κάθε τι και σε όλα, είμαι διδαγμένος, και να χορταίνω και να πεινώ.» (Φιλ.4:12)

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος μένει ευχαριστημένος με ό, τι του δίνει ο Θεός, αυτή είναι η **αυτάρκεια** που έχει.

Υπήρχε ένας πολύ πλούσιος Αρμένιος και πριν πεθάνει είπε στα παιδιά του:

«Άμα πεθάνω, στην κάσα ν' ανοίξετε δύο τρύπες και να βγάλτε τα χέρια μου έξω, για να δει όλος ο κόσμος ότι δεν παίρνω τίποτε μαζί μου».

Τώρα έρχεται το ερώτημα: «Ο Θεός μου έδωσε περίσσεια, τι πρέπει να τα κάνω εγώ;

Ο λόγος του Θεού λέει ότι είσαι **οικονόμος του Θεού**. Θα πρέπει να τα διαθέτεις κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ο Θεός να εγκρίνει τη χρησιμοποίηση των χρημάτων σου.

Κάτω απ' αυτό το πνεύμα έρχεται και λέει το εξής: «Ο Πατέρας σας ευδόκησε να σας δώσει τη βασιλεία. Πουλήστε τα υπάρχοντά σας, και **δώστε ελεημοσύνη**. Κάντε για τον εαυτό σας θαλάμια που δεν παλιώνουν, θησαυρό στους ουραμούς... γιατί όπου είναι ο θησαυρός σας εκεί θα είναι και η καρδιά σας.» (Λουκ.12:33-34)

Κράτησε εκείνο που νομίζεις ότι σου χρειάζεσαι και το περίσσιο να το δώσεις στον Θεό. Βγάλε το περίσσιο μέσα από την καρδιά σου.

Κατά τη διάρκεια της κατοχής, ένας Εβραίος κνηνημένος είχε φέρει μαζί του στον Χάρη Καρτερούλη ένα κουτί γεμάτο με τον θησαυρό του και παρακάλεσε αν μπορεί να το κρύψει. Πήγαν μαζί στο υπόγειο και εκεί έκρυψε το κουτί.

Μετά από την κατοχή παρουσιάστηκε μια μέρα και ζήτησε να πάρει το κουτί του. Το βρήκε εκεί ακριβώς που το είχε κρύψει και είπε:

«Σε είκοσι ανθρώπους έδωσα ένα τέτοιο κουτί, μόνο αυτό παίρνω, όλα τα άλλα χάθηκαν...»

Το **άλλο αγκάθι** που πνίγει το σιτάρι είναι οι **ηδονές του βίου**.

Είναι δυνατόν ο άνθρωπος του Θεού να επιδιώκει **ηδονές του βίου**;

Είναι δυνατόν. Κοιτάξτε πώς μιλάει ο λόγος του Θεού: «Είναι ήδη ώρα να **εγερθούμε** από τον ύπνο... Ας περπατήσουμε με ευπρέπεια, όπως σε ημέρα· **όχι σε γλεντοκόπια και μέθες, όχι σε κρεβάτια και ασέλγειες, όχι σε φιλονικία και φθόνο. Αλλά, ντυθείτε τον Κύριο Ιησού Χριστό, και μη φροντίζετε για τη σάρκα, στο να εκτελείτε τις επιθυμίες της.**» (Ρωμ.13:11-14)

Οι οποιοσδήποτε **σαρκικές ευχαριστήσεις** απομακρύνουν τον άνθρωπο από τον οραματισμό του Ουρανού.

Έλεγε ο Λάκης Βενιζελέας ο οποίος ήταν στη Γερμανία, ότι μια Γερμανίδα τον πλησίασε και του είπε: «Αδελφέ μου Λάκη, ένα πράγμα θέλω. Να αργήσει ο **Ερχομός του Ιησού Χριστού**». «Γιατί;» τη ρώτησε. «Γιατί έχουμε τόσα πολλά αγαθά, πρώτα να τα απολαύσουμε και μετά ας έρθει.»
Οι ηδονές του βίου!

Εμείς έχουμε μια άλλη **Πολιτεία**, η **πατρίδα μας είναι ο Ουρανός**, εκεί είναι η δόξα μας. Εδώ είμαστε περαστικοί. Αυτό δείχνει και το αξίωμα: «**Όπου ο θησαυρός εκεί και η καρδιά**». Γι' αυτό βάλε τον θησαυρό σου στον Ουρανό για να είναι εκεί και η καρδιά σου.

Το **συμπέρασμα**, αγαπητοί, είναι το εξής:

Μέριμνες, πλούτος, απολαύσεις εμποδίζουν την καρδιά μας από του να σταθεί ενάντια στις σκοτεινές δυνάμεις ώστε να βγούμε **νικητές**.

Εμείς όμως θέλουμε να βγούμε **νικητές**, θέλουμε να **ντυθούμε τη λευκή ενδυμασία**, να **δούμε το Πρόσωπο του Θεού**, να μπούμε στη **δόξα του Ουρανού**, να έχουμε **πλούσια είσοδο στη Βασιλεία των Ουρανών**.

Για το λόγο αυτό **εξάλλου πέθανε ο Χριστός πάνω στον Σταυρό**. Για το λόγο αυτό ο Θεός Τον έστειλε πάνω δω στη γη, για να μας πλύνει, να μας καθαρίσει, να μας ελευθερώσει απ' όλες τις δυνάμεις του σκότους και του θανάτου, να βγάλει από μέσα μας όλες τις σαρκικές επιθυμίες, **να σταυρώσει τον παλιό μας άνθρωπο πάνω στον Σταυρό**, για να μπορούμε να περπατήσουμε σωστά και να δοξασθεί ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός.

Ευλογημένος ο άνθρωπος που έχει αυτόν τον πόθο και αυτόν τον στόχο.

Και τα στοιχεία που πρέπει να προσέξει είναι αυτά: **Μέριμνες, πλούτος και ηδονές του βίου**.

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τα Οφέλη από την Παιδεία του Θεού.

«Ο άνθρωπος γεννιέται
για τη λύπη καθώς τα νεογέννητα
των αετών, για να πετούν ψηλά.»
(Ιώβ 5:7)

Η ταλαιπωρία και η **παιδεία** είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι στη ζωή και τη φύση του ανθρώπου.

Το ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: Γιατί να περνάμε απ' αυτό το μονοπάτι και αν υπάρχει κάποια **ωφελιμότητα** σ' αυτό το μονοπάτι των **θλίψεων** και της **παιδείας**;

Οποιαδήποτε αντίληψη κι αν έχουμε, ένα είναι βέβαιο. Ο λόγος του Θεού διακηρύσσει ότι **υπάρχει ωφελιμότητα**. Και η ωφελιμότητα έγκειται στο ότι αυτός ο δρόμος της **ταλαιπωρίας** και **παιδείας** είναι το **σχολείο**, όπου ο άνθρωπος μαθαίνει εκείνα που ο Θεός θέλει να του πει.

«Μα», θα μου πείτε, «δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να μαθαίνουμε; Θα το κάνουμε όπως έκανε ο Χότζας, όταν έστειλε το κορίτσι του για να φέρει νερό με τη στάμνα και πριν πάει το έδερνε για να προσέξει μήπως τη σπάσει;»

Διαβάζουμε: «**Πριν ταλαιπωρηθώ εγώ πλανιόμουνα, αλλά τώρα εφύλαξα το λόγο Σου**». (Ψαλμ.119:67)

Δηλαδή, «πριν από την ταλαιπωρία», λέει ο πιστός, «περπατούσα σ' έναν δρόμο πλανεμένο, μετά την ταλαιπωρία έμαθα τον σωστό δρόμο». Και πιο κάτω λέει ακόμα πιο καθαρά: «**Καλό έγινε... ότι ταλαιπωρήθηκα, για να μάθω τα διατάγματα Σου**». (Ψαλμ.119:71)

Ο **Ιώβ** που πέρασε από τον δρόμο αυτό της **ταλαιπωρίας** την περιγράφει ως εξής: «**Πήρα για κληρονομιά μήνες ματαιότητας, και μου διορίστηκαν νύχτες οδυνηρές**. Όταν πλαγιάζω, λέω: **Πότε θα σηκωθώ, και πότε θα περάσει η**

νύχτα; Και είμαι γεμάτος από ανησυχία μέχρι την αυγή. Η σάρκα μου είναι ντυμένη ολόγυρα με σκουλήκια και βώλους από χρώμα· το δέρμα μου ξεσχίζεται, και τρέχει υγρό. Οι ημέρες μου είναι ταχύτερες από την κερκίδα τού υφαντή, και χάνονται χωρίς ελπίδα.» (Ιώβ 7:3-6)

Θα πει κανείς: «Προς τι τέτοια ταλαιπωρία;»

Για μεν τον **Ιώβ** έχουμε το αποτέλεσμα. Λέει στον Θεό: «Άκουγα για σένα με την ακοή του αυτιού, αλλά τώρα σε βλέπει το μάτι μου· γι' αυτό, αηδιάζω με βδελυγμία τον εαυτό μου και **μετανοώ** με χρώμα και στάχτη.» (Ιώβ 42:3-6)

Καθώς ερχόμαστε στην **Καινή Διαθήκη**, λέει το εξής: «Όποιον ο Κύριος αγαπάει, τον περνάει από **παιδεία**· και **μαστιγώνει** κάθε γιο τον οποίο παραδέχεται».(Εβρ.12:6)

Έτσι βεβαιώνει ο λόγος του Θεού ότι είναι απαραίτητη η **παιδεία**. Και το παράδειγμά μας είναι ο **Ιησούς Χριστός**: «Παρόλο που ήταν υιός, **έμαθε** την υπακοή από **όσα έπαθε**».(Εβρ.5:8)

«Δεν έχουμε αρχιερέα, που δεν μπορεί να συμπαθήσει στις ασθένειές μας, αλλά ο οποίος πειράχτηκε σε όλα, κατά τη δική μας ομοιότητα, χωρίς αμαρτία». (Εβρ.4:15)
«Σε ό ,τι αυτός έπαθε, όταν πειράχτηκε, μπορεί να βοηθήσει αυτούς που πειράζονται». (Εβρ.2:18)

Όλα αυτά τα κομμάτια του λόγου του Θεού δείχνουν ότι μπορεί η **Παιδεία του Θεού** στην αρχή να προξενεί λύπη, ύστερα όμως φαίνεται ότι ήταν απαραίτητος ο δρόμος απ' τον οποίο ο Θεός επέτρεψε να περάσουμε. Και μας προτρέπει: «Όταν περνάς από ένα τέτοιο μονοπάτι, να μην εξανίστασαι, να μη γογγύζεις, να μην παραπονιέσαι και τα βάζεις με τον Θεό, να μην ολιγοπιστήσεις».

Ο λαός Ισραήλ όταν περνούσε από μια ταλαιπωρία, ξέσπαγε σε γογγυσμό, προσβολή του προσώπου του Θεού.

Εμείς, ως πιστοί, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η **Θλίψη** είναι ένα μονοπάτι που το περνάνε όλοι. Ο Θεός δεν εξαιρεί κανέναν. Δεν έχει σημασία η χρονική περίοδος. Είναι ένα μονοπάτι που χρειάζεται στη ζωή μας γιατί έτσι μας δίνει τη δυνατότητα ο Θεός να **μάθουμε το θέλημά Του** και να **μορφωθεί ο χαρακτήρας μας ο εν Χριστώ**.

Είναι ένα μονοπάτι που πρώτος περπάτησε ο Ιησούς Χριστός. Κι όχι μόνο περπάτησε, αλλά και **έμαθε**. Λέει: «Από όσα **έπαθε, έμαθε**».

Ο προφήτης χρησιμοποιεί μία αξιοπρόσεκτη φράση. Λέει: «*Εγώ όμως είμαι σκουλήκι κι όχι άνθρωπος είμαι όνειδος των ανθρώπων και εξουθένημα του λαού... εξαρθρώθηκαν όλα τα κόκαλά μου. Η καρδιά μου έγινε σαν κερι, λιώνει μέσα στα εντόσθιά μου. Η δύναμή μου ξεράθηκε σαν όστρακο και η γλώσσα μου κόλλησε στον λάρυγγά μου. Και Συ με κατέβασες στο χώμα του θανάτου.*» (Ψαλμ.22:6,14-15)

Όταν φτάνουμε στον απ. Παύλο, βλέπουμε να ταλαιπωρείται κι αυτός από ένα **σκόλοπα**. (2Κορινθ.12)

Έτσι, **αγαπητοί**, κανένας δεν πρόκειται να γλιτώσει απ' αυτόν τον δρόμο, αν θέλουμε να μπούμε μέσα στις αιώνιες αλήθειες του Θεού και να μάθουμε την **υπακοή**. Αν θέλουμε να **διαμορφωθεί ο εν Χριστώ χαρακτήρας μας**, πρέπει να περάσουμε από το μονοπάτι της **ταλαιπωρίας**.

Ως άνθρωποι του Θεού πρέπει να ξέρουμε ότι, για πολλούς από μας, οι **ταλαιπωρίες** ήταν εκείνες που μας έφεραν στη χάρη του Θεού. Κι ότι οι αλήθειες του Θεού πήραν αξία στη ζωή μας και οι αποκαλύψεις του λόγου του Θεού ήρθαν μέσα στη ζωή μας καθώς περπατούσαμε αυτό το μονοπάτι της **ταλαιπωρίας**. Να ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να είμαστε ανώτεροι από τον Δάσκαλό μας. Πιο κάτω στον Ψαλμό λέει: «*Τρύπησαν τα χέρια μου και τα*

πόδια μου, μπορώ να μετρήσω όλα τα κόκαλά μου».
(Ψαλμ.22:16-17)

Ο Θεός να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι τα μονοπάτια αυτά δεν είναι για **αμφισβητήσεις**.

Νεαρός, όταν βρισκόμουν στη Θεσσαλονίκη, μετά την απελευθέρωση, πήγαμε μια μέρα με τον Όμιλο να επισκεφθούμε έναν ηλικιωμένο αδελφό, 90 χρονών, και κάποια στιγμή μας ρωτάει: «Αδέλφια μου, μήπως ο Θεός έπαψε να ακούει προσευχές;» Είχε ένα πρόβλημα: Το ένα του μάτι χάλασε και έκανε ολονύχτιες προσευχές για να θεραπευτεί το μάτι και δε θεραπευόταν και αναρωτιόταν: «Μήπως ο Θεός έπαψε ν' ακούει προσευχές;»

Εμείς, **αγαπητοί**, έχουμε έναν Θεό ο Οποίος μας αγαπάει, έναν Θεό που οι κινήσεις που κάνει επάνω μας όλες έχουν στόχο να μας φέρουν μέσα στη δόξα Του. Είναι κινήσεις ευεργετικές. Γι' αυτό για όλα να λέμε: **«Ευχαριστώ!»**.

Πρέπει να μάθουμε ότι όταν το χέρι του Θεού πέφτει επάνω μας και όταν μας οδηγεί σε δρόμους **ταλαιπωρίας**, είναι για να **μάθουμε τα διατάγματά Του**. Και καλά θα κάνουμε σε τέτοιες περιπτώσεις να κλείνουμε τα πορτοπαράθυρα στον Πονηρό. Γιατί τέτοιες ευκαιρίες προσπαθεί να βρει ο Σατανάς για να αχρηστέψει τη **διαπαιδαγώγηση** που κάνει ο Θεός στη ζωή μας.

Διαβάζουμε: *«Κάθε παιδεία, βέβαια, για μεν το παρόν δεν φαίνεται ότι είναι πρόξενος χαράς, αλλά λύπης· έπειτα, όμως, σ' αυτούς, που διαμέσου αυτής γυμνάστηκαν, αποδίδει ειρηνικό καρπό δικαιοσύνης.»* (Εβρ.12:11)

Η **διαπαιδαγώγηση** είναι κάτι που το ζούμε όλοι μέσα στη ζωή μας. Λέει: «*Τους μεν πατέρες μας κατά σάρκα τούς είχαμε παιδαγωγούς, και τους σεβόμασταν· δεν θα υποταχθούμε πολύ περισσότερο στον Πατέρα των πνευμάτων, και θα ζήσουμε...; ο Θεός, για το **συμφέρον μας**, για να γίνουμε **μέτοχοι της αγιότητάς Του.***»(Εβρ.12:9-10)

Πρέπει να περάσω το μονοπάτι της **ταλαιπωρίας** για να γίνω **μέτοχος της αγιότητάς Του**; Έτσι λέει.

Γι' αυτό, **αγαπητοί**, ας προσέξουμε την προτροπή που μας δίνει ο λόγος του Θεού στην Επιστολή προς Κορινθίους: «*Ούτε να γίνεστε **ειδωλολάτρες**, όπως μερικοί απ' αυτούς· καθώς είναι γραμμένο: «Ο λαός κάθισε να φάει και να πιει, και σηκώθηκαν να παίζουν». Ούτε να **πορνεύουμε...** και μέσα σε μια ημέρα έπεσαν 23.000. Ούτε να **πειράζουμε** τον Χριστό, όπως και μερικοί απ' αυτούς τον πείραξαν, και απωλέστηκαν από τα φίδια. Ούτε να **γογγύζετε**, όπως και μερικοί απ' αυτούς γόγγυσαν, και απωλέστηκαν από τον εξολοθρευτή άγγελο.*» (1Κορινθ.10:7-10)

Εμείς πρέπει να υπομένουμε **πειρασμό** για να μάθουμε το **θέλημα του Θεού**, τα **διατάγματά Του** και να **μορφωθούμε ο Χριστός** μέσα στις καρδιές μας.

Αυτή είναι η **έννοια** των **ταλαιπωριών** και της **παιδείας** που ο Θεός χρησιμοποιεί μέσα στη ζωή μας. Και αγκαλιάζει όλους, όπως ο ήλιος που αγκαλιάζει όλους, όπως ο αέρας που γεμίζει όλων τα πνευμόνια. Έτσι είναι και η **θλίψη**.

**«Όπως ο αετός γεννιέται για τα ύψη
ο άνθρωπος γεννιέται για τη θλίψη».** (1ώβ 5:7)

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«*Αν συμπάσχουμε, για να γίνουμε και συμμετοχοί της δόξας του*». (Ρωμ.8:17)

Το θέμα μας ίσως να μην έχει μέσα του τη μεγάλη ευχαρίστηση και χαρά, αλλά ανοίγει έναν δρόμο που αν τον περάσουμε θα μπορούμε να μπούμε μέσα στις αιώνιες δόξες και στις αιώνιες υποσχέσεις του Θεού.

Λέει λοιπόν το εδάφιο ότι **αν πάσχουμε** μαζί με τον Χριστό θα **δοξασθούμε** και μαζί Του· και το βάζει ως προϋπόθεση. Ρωτάει: Θέλεις να **δοξαστείς** μαζί με τον Χριστό; Πρέπει να **πάσχεις** μαζί με τον Χριστό.

Η **Βίβλος** μάς παρουσιάζει έναν **Μεσσία ο Οποίος πάσχει**. Οι **Εβραίοι** περίμεναν έναν **Μεσσία Βασιλιά**. Περίμεναν Κάποιον που θα καταπιαστεί με τα προβλήματά τους με δυναμισμό, θα τους πάρει από την υποδούλωση και θα τους κάνει κεφαλή των Εθνών. Γι' αυτό, ξέρετε, όταν θα έρθει ο **Αντίχριστος** οι πρώτοι που θα τον υποδεχθούνε θα είναι οι **Εβραίοι**.

Ο **Χριστός** έλεγε στους Εβραίους: «*Εγώ ήρθα στο Όνομα του Πατέρα Μου και δε με δέχεστε, αν κάποιος έρθει στο όνομα το δικό του αυτόν θα τον δεχθείτε*». (Ιωάν.5:43) Εννοούσε τον **Αντίχριστο**. Η Αγία Γραφή παρουσιάζει τον Κύριό μας Ιησού Χριστό στην **πρώτη Του έλευση** σαν έναν **Μεσσία ο Οποίος πάσχει**. Ο **προφήτης Ησαΐας**, οδηγούμενος από το Πνεύμα το Άγιο Τον περιγράφει ως εξής: «*Καταφρονημένος και απορριμμένος από τους ανθρώπους· άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθένειας...*». (Ησ.53:3)

Όταν ο Δαβίδ αναφέρεται στον **Μεσσία**, στον 22 Ψαλμό, αρχίζει με το : «**Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;**»

Πραγματικά ο **Χριστός** είναι ο **Πάσχων Μεσσίας**, ο Οποίος ήρθε εδώ κάτω στη γη με το βάρος της **Αμαρτίας** ολόκληρης της ανθρωπότητας για ν' ανέβει επάνω στον **Σταυρό** και να πεθάνει για μας τους αμαρτωλούς.

Η **Εκκλησία Του**, όσοι πιστεύουμε στον Ιησού Χριστό, ακολουθούμε έναν **Πάσχοντα Μεσσία**, που το αποκορύφωμά Του είναι ο **Σταυρός Του**· αλλά που έχει κι ένα **τέρμα δοξασμένο και ασύλληπτο!**

Εμείς σήμερα ως **Εκκλησία** και **Σώμα Χριστού**, πρέπει ν' ακολουθήσουμε ακριβώς τα χνάρια του **Μεσσία**. Να περπατήσουμε στους δρόμους που Αυτός περπάτησε: **«Καταφρονημένος... από τους ανθρώπους· άνθρωπος θλίψεων»**. Δεν μπορεί η **Κεφαλή** να είναι σε διαφορετική θέση και το **Σώμα** να είναι σε διαφορετική θέση. Αν η **Κεφαλή** πάσχει, πάσχει και όλο το **Σώμα**.

Όταν πάμε εκεί στη **Γεθσημανή** και Τον βλέπουμε σ' εκείνη την αγωνία - το **αποκορύφωμα του Πάθους Του** - όλα αυτά μας λένε ότι το μονοπάτι της πίστεως είναι ένα **μονοπάτι παθημάτων**.

Ακολουθώντας λοιπόν τον Ιησού Χριστό να ξέρω ότι θα έχω ν' αντιμετωπίσω **δυσκολίες, πειρασμούς, επιθέσεις**: **«Αν Εμένα έδιωξαν, κι εσάς θα σας διώξουν, αν Εμένα είπαν Βεελζεβούλ κι εσάς θα σας πούνε»**. Το **Σώμα** ακολουθεί την **Κεφαλή** κι αν ο Κύριος ήταν ένας **Μεσσίας ο Οποίος έπασχε** - κι ολόκληρη η ζωή Του ήταν ένα **συνεχές πάθημα** - το ίδιο ισχύει και για μας.

Όποτε άνθρωπος Θεού που κλήθηκε να κάνει το θέλημά Του και διαφοροποιήθηκε, η αιτία ήταν γιατί δε θέλησε ν' ακολουθήσει το **δρόμο των παθημάτων**.

Χαρά και Παθήματα

Η **χαρά** που δίνει ο Χριστός δεν έχει καμιά σχέση με τα **παθήματα**. Η **ειρήνη** που δίνει ο Χριστός δεν έχει καμιά σχέση με τη γύρω **αναταραχή**.

Ανασύρουμε το παράδειγμα του **Παύλου και του Σίλα** όταν ήταν μέσα στη φυλακή στους **Φιλίππους**. Πέρασαν από μια δυνατή **δοκιμασία**. Τους έπιασαν και τους έσπασαν στο ξύλο. Όλο το σώμα τους ήταν γεμάτο από **πληγές**. Παρ' όλη τη θλίψη, απ' την οποία πέρασαν, η **χαρά** τους δεν έλειψε.

Η **χαρά** είναι σε άλλη βάση. Μερικοί λένε: Μα γιατί ο χριστιανός να περνάει από **θλίψεις**; Καμιά σχέση δεν έχει το ένα με το άλλο. Η **χαρά** είναι από άλλη πηγή και το **μονοπάτι των παθημάτων** είναι σε τελείως άλλη βάση. Γι' αυτό εκείνο το βράδυ μέσα στη φυλακή: «**Ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και υμνούσαν τον Θεό**».

Όταν ο απ. Παύλος γράφει στους πιστούς: «**Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε**», είχε προηγουμένως δώσει τις εξετάσεις, είχε πετύχει μέσα στη φυλακή υμνώντας τον Θεό μαζί με τον Σίλα, γι' αυτό και τους έγραφε: Ο **δρόμος των παθημάτων** είναι ο δρόμος που ο Θεός έχει χαράξει για την Εκκλησία. Οπότε τώρα εμείς πρέπει να ξέρουμε το εξής: «**Αν συμμάσχοιμε τότε θα συνδοξαστούμε**».

Έχουμε έναν Ουρανό, έχουμε μια αιώνια δόξα, έχουμε ασύλληπτες υποσχέσεις, πράγματα που μάτι δεν είδε, αυτί δεν άκουσε, σε νου ανθρώπου δεν ανέβηκαν, αυτά τα οποία ετοίμασε ο Θεός γι' αυτούς που Τον αγαπάνε. Αλλά ο δρόμος για να φτάσουμε εκεί, είναι **δρόμος παθημάτων**. Ένα πράγμα λοιπόν να ξέρει ο άνθρωπος του Θεού: Αυτό το μονοπάτι να μην το βγάλει ποτέ μέσα από τη ζωή του.

Το δεύτερο: Να μη θελήσει να το κάνει όμορφο και απαλό. Γιατί μόνο αυτό το μονοπάτι τον βγάζει στη **δόξα**.

Διαβάζουμε στην **Καινή Διαθήκη**: «Όπως είστε **κοινωνοί των παθημάτων**, έτσι είστε και της **παρηγορίας**». (2Κορ.1:7)

Περνάς από μονοπάτι παθημάτων; Να ξέρεις ότι υπάρχει και η παρηγοριά του Θεού.

Πολλοί νομίζουν ότι όταν θα περάσουν από το μονοπάτι των παθημάτων θα βουλιάξουν. Ο Θεός έχει ένα αντίβαρο. Στα παθήματα έχει και την παρηγοριά η οποία σε ισοφαρίζει, σε κρατάει ψηλά και δε βουλιάζει.

Προχωρώντας ο απ. Παύλος κάνει μια περίεργη διακήρυξη η οποία μας φαίνεται εξωπραγματική. Λέει: «**Αρέσκομαι** στις αδυναμίες, στις ύβρεις, στις ανάγκες, στους διωγμούς, στις στενοχώριες για χάρη τού Χριστού». (2Κορ.12:10)

Τι είναι αυτό; Εντάξει, μου αρέσει όταν κάποιος με χαϊδεύει, αλλά όχι όταν μου δίνει καρπαζιά. Μου αρέσει όταν κάποιος με τιμά, αλλά όχι όταν με προσβάλλει. Κι όμως λέει: «**Αρέσκομαι**».

Θυμάμαι έναν πιστό που πήγαινε στα Σανατόρια στα Μελίσσια και μιλούσε στους αρρώστους.

Μια φορά όταν τους μιλούσε και ενώ ήταν στο φόρτε της ομιλίας του, μερικοί άλλοι μάγκες άρρωστοι πήγαν να του κάνουν πλάκα και την ώρα που μιλούσε του ρίχνουν από πίσω έναν κουβά νερό και έγινε μούσκεμα ο άνθρωπος.

Αργότερα μου έλεγε ότι τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση που ποτέ ένιωσε στη ζωή του ήταν την ώρα αυτή και γι' αυτό τους είπε: «Βρε παιδιά, καλά κάνατε και με δροσίσατε στην κάψα που ένιωθα όταν σας μιλούσα».

Προχωρώντας ο απ. Παύλος λέει το εξής στους πιστούς: **«Τώρα χαίρομαι στα παθήματά μου για σας».** (Κολοσ.1:24) Δηλαδή το να **πάσχεις** για την Εκκλησία, για την υπόθεση του Θεού, αυτό είναι **πηγή χαράς**.

Η **Εκκλησία** δεν είναι χώρος, μέσα στον οποίο ο άνθρωπος του Θεού να δημιουργεί προβλήματα, αλλά η **Εκκλησία** είναι το **Σώμα του Χριστού**, για το οποίο ο **πιστός** καλείται να **πάσχει**. Λέει ο απ. Παύλος: *«Ποιος ασθενεί, και δεν ασθενώ; Ποιος σκανδαλίζεται και εγώ δε φλέγομαι;»*

Είναι ένα σημείο που πρέπει πολύ να το προσέξουμε. Η **Εκκλησία** είναι ένας **ζωντανός οργανισμός**, είναι η μεγάλη μας **Οικογένεια**. Δεν μπορεί ο άνθρωπος που συμμετέχει στην Εκκλησία στην οποία τον πρόσθεσε ο Κύριος και τον έχει στα μεγάλα σχέδιά Του να μην **πάσχει** γι' αυτήν. Γιατί η **Εκκλησία** είναι εκείνη η οποία θα **δοξασθεί**.

Πώς θα πάσχω για την Εκκλησία;

Αύριο μεθαύριο μπορεί να γίνει ένας **διωγμός**.

Διάβαζα ότι στα **Νησιά της Πολυνησίας**, όταν έγινε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος έκαναν απόβαση οι γιαπωνέζοι. Εκεί υπήρχε μία Εκκλησία, άνθρωποι του Θεού. Τους κάλεσε ο κήρυκας και τους είπε: «Ακούστε, αδελφοί, όταν εσείς ομολογήσατε πίστη στον Χριστό δεν υπήρχε κανένας εξωτερικός κίνδυνος. Τώρα ήρθαν οι γιαπωνέζοι, υπάρχει πιθανότητα όλους να μας σφάξουνε. Γι' αυτό σχίζω όλα τα βιβλία, διαλύω την Εκκλησία και όποιος νομίζει ότι κάτω από τις καινούριες συνθήκες μπορεί να μείνει ομολογώντας τον Χριστό, δεχόμενος όλα τα προβλήματα τα οποία θα αντιμετωπίσει στο εξής η Εκκλησία, μπορεί να

ξανάρθει. Την άλλη βδομάδα ήρθανε όλοι και είπαν: «Είμαστε πρόθυμοι να πεθάνουμε για τον Κύριό μας Ιησού Χριστό και να περπατήσουμε όποιο μονοπάτι μάς ανοίγει».

Πρέπει να καταλάβουμε ότι η Εκκλησία, σα **ζωντανός οργανισμός**, έχει στενοχώριες, έχει και χαρές, έχει αρρώστιες, έχει και θεραπείες. Ό, τι ανάγκες έχει μία οικογένεια. Αν δεν πάσχεις για την Εκκλησία του Χριστού και δεν πονάς γι' αυτήν, αν δεν ενδιαφέρεσαι για την Εκκλησία του Χριστού και δεν την έχεις μέσα στην καρδιά σου όπως έχεις την οικογένειά σου, το παιδί σου, τα αγαπητά σου πρόσωπα, να ξέρεις ότι δεν περπατάς στο μονοπάτι που ο Θεός σου έχει ανοίξει.

Γι' αυτό διαβάζουμε ότι ένα μέρος των **παθημάτων του Χριστού** είναι **υπέρ του Σώματος Αυτού**, το οποίο είναι η **Εκκλησία**, και καλούμαστε αυτό το μέρος των παθημάτων του Χριστού, που το έχει αναθέσει στην Εκκλησία, εμείς να το δεχόμαστε και να το ακολουθούμε.

Ο απ. Πέτρος λέει στους πιστούς: *«Αγαπητοί, μην παραξενεύεστε εξαιτίας τού βασανισμού που γίνεται σε σας για δοκιμασία, σαν να σας συνέβαινε κάτι παράδοξο».* (1Πέτρ.4:12) Η Εκκλησία περνούσε από δοκιμασία. Περνούσε από ένα σωρό πιέσεις, στενοχώριες και έρχεται ο απ. Πέτρος και τους γράφει: *«Μη νομίζετε ότι συμβαίνει κάτι παράδοξο.» «Αλλά, δεδομένου ότι είστε κοινωνοί των παθημάτων τού Χριστού, να χαίρεστε».*(1Πέτρ.4:13)

Είδατε; Άλλο πράγμα είναι τα **παθήματα** κι άλλο πράγμα είναι η **χαρά**. *«Χαίρεστε* ώστε και όταν η **δόξα του φανερωθεί**, να **χαρείτε** νιώθοντας **αγαλλίαση**. Αν ονειδίζεστε εξαιτίας τού ονόματος του Χριστού, είστε μακάριοι· επειδή, το **Πνεύμα τής δόξας** και το **Πνεύμα τού Θεού αναπαύεται επάνω σας**». (1Πέτρ.4:12-14)

Λέει και το εξής: «Τους αναμεταξύ σας πρεσβύτερους παρακαλώ εγώ ο συμπρεσβύτερος και μάρτυρας των **παθημάτων** τού Χριστού, και ταυτόχρονα κοινωνός τής **δόξας** που πρόκειται να αποκαλυφθεί». (1Πέτρ.5:1)

Όπου υπάρχει ένα **μονοπάτι παθημάτων**, στο τέρμα υπάρχει **δόξα**. Με άλλα λόγια, **δόξα** χωρίς **παθήματα** δεν υπάρχει, **παθήματα** σημαίνει **δόξα**.

Μας χρειάζεται αυτή η αλήθεια, γιατί σήμερα η Εκκλησία του Χριστού προσπαθεί να αποφύγει αυτόν τον δρόμο. Προσπαθεί να χαράξει έναν άλλο δρόμο. Υπάρχουν ένα σωρό τρόποι για να αποφύγουμε τα **παθήματα**. Εκεί που χρειάζεται να πω μια αλήθεια, να μην την πω για να μην μπλέξω. Εκεί που υπάρχει δίκιο, εγώ να μην ενεργήσω το δίκιο, αν εμένα δε με θίγει. Μα ο άνθρωπος του Θεού πρέπει να κάνει το θέλημα του Θεού. Πολλές φορές δεν ομολογούμε τον Χριστό για να αποφύγουμε την καζούρα. Προτιμώ να σιωπήσω. Γιατί; Γιατί δε θέλω να περπατήσω τον δρόμο των παθημάτων. Από την άλλη όμως ο Θεός μάς ζητάει αυτό το πράγμα. «Μα», λέει κάποιος: «γιατί να το κάνω αφού δημιουργείται ανωμαλία, φασαρία;»

Πολλές φορές βλέπεις σε οικογένειες που είναι μοιρασμένες, ενώ πρέπει εκείνος που είναι άνθρωπος του Θεού να ενδιαφέρεται για την οικογένειά του, για τα παιδιά του, να τα νουθετεί, το άλλο μέλος δε θέλει και ο άνθρωπος του Θεού σιωπά. Γιατί; Για να μην περάσει από **παθήματα**. Αν εγώ τα παθήματα τα αποφεύγω τότε έρχεται το ερώτημα κατά πόσο θα μπω μέσα στη **δόξα**.

Είναι αξιώματα αυτά:

«**Αν συμπάσχουμε τότε θα συνδοξαστούμε!**»!

ΟΝΕΙΔΙΣΜΟΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

*«Ο οποίος, εξαιτίας της χαράς που ήταν μπροστά του, υπέφερε **σταυρό**, καταφρονώντας την ντροπή».*
(Εβρ.12:2)

Ο Χριστός είπε: *« Αν κάποιος θέλει να έρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει τον σταυρό του, κι ας με ας με ακολουθήσει».* (Ματθ.16:24)

Ο λόγος του Θεού όταν προτρέπει τον άνθρωπο να ακολουθήσει τον Χριστό του λέει: «Το μονοπάτι που θα περπατήσεις θα είναι **μονοπάτι ονειδισμού**».

Διαβάζουμε: *«Πολλοί από τους άρχοντες πίστεψαν στον Χριστό, αλλά δεν Τον ομολογούσαν... επειδή **αγάπησαν τη δόξα των ανθρώπων** περισσότερο από τη δόξα του Θεού».*(12:42-43)

Αυτό λοιπόν δείχνει ότι όταν ένας άνθρωπος πάρει την απόφαση να ακολουθήσει τον Χριστό, πρέπει να ξέρει ότι ο δρόμος του Χριστού είναι **δρόμος ονειδισμού, δρόμος περιφρόνησης**.

Ο λόγος του Θεού σε πολλά σημεία το βεβαιώνει αυτό. Για παράδειγμα, όταν αναφέρεται στην απόφαση του **Μωυσή** στα 40 του χρόνια να διακόψει κάθε δεσμό με τη βασιλική οικογένεια της Αιγύπτου και να πάψει πια να λέγεται γιος της θυγατέρας του Φαραώ, λέει χαρακτηριστικά: *«Έκρινε τον **ονειδισμό υπέρ του Χριστού** μεγαλύτερο πλούτο παρά τους θησαυρούς της Αιγύπτου, γιατί απέβλεπε στη μισθαποδοσία».*(Εβρ.11:26)

Πράγμα που βεβαιώνει ότι ο **Σταυρός του Χριστού** για τον άνθρωπο που δέχεται ν' ακολουθήσει τον Χριστό περιέχει μέσα **ονειδισμό**. Γι' αυτό ο λόγος του Θεού προτρέπει στους πιστούς να φύγουν από τον Κόσμο:

«Ας εξερχόμαστε προς τον Χριστό έξω από το στρατόπεδο φέροντας τον ονειδισμό Του». (Εβρ.13:13)

Ρωτάμε: Γιατί ο **Σταυρός του Χριστού** έχει μέσα **ονειδισμό**; Γιατί ο άνθρωπος που ακολουθεί τον Χριστό **φορτώνεται ντροπή**; Επειδή είναι γραμμένο: **"Επικατάρατος καθένας που κρεμιέται επάνω σε ξύλο"**. (Γαλ.3:13) (Δευτ.21:23)

Είναι φυσικό, λοιπόν, όποιος ακολουθεί έναν καταραμένο κι αυτός να θεωρείται καταραμένος. Όταν ο Χριστός ήταν επάνω στον Σταυρό, δεχόταν όλους τους εμπαιγμούς. Όλοι οι αρχηγοί του λαού Τον **ονείδιζαν**, ο κόσμος από κάτω Τον κορόιδευε λέγοντας: **«Άλλους έσωσε τον εαυτό Του δεν μπορεί να σώσει, αν είναι Γιος Θεού ας κατέβει κάτω»**. Και οι δύο ληστές, δεν έβλεπαν τα χάλια στα οποία βρίσκονταν, κι αυτοί **ονείδιζαν** τον Χριστό.

Γι' αυτό, ξέρετε, η πίστη μας στον Χριστό είναι μία **ταύτιση με το Πρόσωπό Του**. Πρέπει να ξέρουμε ότι στη ζωή μας, καθώς ακολουθούμε τον Χριστό και **ταυτιζόμαστε** μαζί Του, πρέπει να περπατήσουμε όλα τα μονοπάτια που περπάτησε Αυτός. Ένα από τα μονοπάτια είναι ο **ονειδισμός**. Φορτωνόμαστε τον **ονειδισμό** Του.

Ο απ. Παύλος λέει: **«Κοπιάζουμε και χλευαζόμαστε, επειδή ελπίζουμε στον ζωντανό Θεό»**. (1Τιμ.4:10)

Και ο απ. Πέτρος απευθυνόμενος σε κάθε πιστό λέει: **«Αν ονειδίζεσθε για το όνομα του Χριστού είστε μακάριοι»**.(1Πέτρ.4:14)

Στην επί του **Όρους Ομιλία** ο Κύριος λέει: **«Μακάριοι είσθε όταν σας ονειδίσουν και διώξουν και πουν εναντίον σας λόγια ψευδόμενοι εξαιτίας Μου»**. (Ματθ.5:11) Πράγμα που δείχνει ότι στη ζωή μας έχουμε αυτήν την τιμή.

Ο λόγος του Θεού μάς δίνει το μυστικό, πώς ο Χριστός νίκησε. Λέει: «Ο Χριστός **δεν άρεσε στον εαυτό του**, αλλά όπως είναι γραμμένο: «Οι **ονειδισμοί** αυτών που ονειδίζουν εσένα, έπεσαν επάνω μου». (Ρωμ.15:3)

Ο Χριστός **δεν άρεσε στον Εαυτό Του!** Αυτό είναι το μυστικό. Καθώς υπέφερε όλους τους **ονειδισμούς** και τους χλευασμούς και όλες τις επιθέσεις, ξέρετε πώς τα αντιμετώπιζε; Περιφρονώντας τα. Εκεί είναι το μυστικό. Όλα αυτά να τα περιφρονήσεις.

Λένε για έναν **μάρτυρα του Χριστού**, καθώς τον έκαιγαν στη φωτιά και τα πλήθη έριχναν ξύλα, φώναζαν και τον έβριζαν, κάποια γυναίκα όρμησε μ' ένα μάτσο ξύλα τέτοια που αμέσως να καίνε και τα έριξε πάνω του και τον τύλιξαν οι φλόγες, κι αυτός ξέρετε τι είπε; «Τι ζήλο έχει αυτή!»

Ο Χριστός λοιπόν **«υπέρ της χαράς που Τον περίμενε, υπέφερε σταυρό, καταφρονώντας την ντροπή»**. (Εβρ.12:2)

Είδατε τι λέει; «Χαρά γίνεται στον ουρανό για έναν **αμαρτωλό που μετανοεί**». Αυτή τη χαρά την παίρνει πρώτα ο Χριστός. Και από τον Χριστό παίρνουν όλοι οι άλλοι. Γι' αυτήν τη χαρά ο Χριστός περιφρόνησε την ντροπή.

Κι εμείς πρέπει να περιφρονήσουμε την ντροπή, που σημαίνει: **«Δε δίνω σημασία»**. Αυτό ήταν το εμπόδιο ν' ακολουθήσουν τον Χριστό εκείνοι οι Ιουδαίοι. Δεν ήθελαν να χάσουν **τη δόξα των ανθρώπων**.

Αυτό είναι, **αγαπητοί**, ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια που εμποδίζει τους ανθρώπους ν' ακολουθήσουν τον Χριστό. Εμποδίζει ακόμα και τους ανθρώπους του Θεού να προχωρήσουν και να μπουν στο θέλημα του Θεού 100%.

Αυτή η αλήθεια μάς χρειάζεται, γιατί αυτήν την ντροπή, αν δεν την περιφρονήσουμε, δεν μπορούμε να ομολογήσουμε το Χριστό, δεν μπορούμε να υπηρετήσουμε

τον Χριστό. Αν δεν περιφρονήσουμε την **αισχύνη**, δεν μπορούμε να κάνουμε το θέλημα του Θεού, γιατί ο Σατανάς θα εκμεταλλεύεται διαρκώς αυτή μας την αδυναμία. Τι χρειάζεται λοιπόν; Χρειάζεται να **περιφρονήσουμε** την αισχύνη και χρειάζεται να είμαστε **ενωμένοι με τον Χριστό** για να παίρνουμε τις δυνάμεις που μας χρειάζονται. Διαφορετικά δεν μπορούμε να Τον ακολουθήσουμε.

Ο απ. Παύλος ομολογεί: **«Δεν αισχύνομαι το Ευαγγέλιο του Χριστού, γιατί είναι δύναμη Θεού προς σωτηρία».**

Ο Θεός να μας δώσει αυτό το πνεύμα και αυτή τη δύναμη, ώστε πραγματικά να περιφρονήσουμε **την ντροπή** που προέρχεται από την αντίδραση του Κόσμου στην πίστη μας στον Χριστό και στη διακήρυξη του Ιησού Χριστού και στον δρόμο τον οποίο ακολουθούμε.

Πολλοί έχουν πάει πίσω, έχουν βουλιάξει γι' αυτό το πράγμα και έχουν συμβιβασθεί με τον Κόσμο για να αποφύγουν αυτή την **αισχύνη** και τον **ονειδισμό**. Αποφεύγοντας όμως τον ονειδισμό δεν περπατάς όπως θέλει ο Χριστός και δεν μπορείς να έχεις το αποτέλεσμα που φέρνει ο ονειδισμός, το αποτέλεσμα της **δόξας** και του μεγαλείου. Όπως λέει ο λόγος του Θεού για τον Χριστό, **«περιφρόνησε την ντροπή και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού»!**

Ας ζητάμε, **αγαπητοί**, από τον Θεό τα πόδια μας να τα στεριώνει, να μας δίνει δύναμη εκεί που χρειάζεται να **ομολογήσουμε τον Χριστό**. Εκεί που οι άνθρωποι μας περιφρονούν, μας ντροπιάζουν και μας ονειδίζουν για τον Χριστό, εμείς να είμαστε ικανοποιημένοι **περιφρονώντας τον ονειδισμό**. Γιατί; Γιατί ξέρουμε σε Ποιον έχουμε πιστέψει. Και ο Θεός να μιλήσει μέσα στις καρδιές μας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΚΑΛΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο ο λόγος του Θεού μάς δείχνει μια πολύ τρυφερή εικόνα παρουσιάζοντας τον **βοσκό με τα πρόβατα**. Ο **Βοσκός** είναι ο **Χριστός** και τα **πρόβατα** είμαστε όσοι Τον ακολουθούμε. (κεφ.10)

Όλοι ξέρουμε ότι για να μπει μέσα μας η **ελπίδα του Ουρανού** ήρθε από τον Ουρανό ο **Ιησούς Χριστός** και πέθανε επάνω στον Σταυρό. Έγινε κάτι το ασύλληπτο! Κάτι που δεν μπορεί κανείς να το διανοηθεί.

Η Αγία Γραφή αναφέρει μερικούς που αυτό το **κατάλαβαν**. Ένας ήταν ο **Μωυσής** ο οποίος όλα τα κλότησε για να περπατήσει στον δρόμο του Χριστού.

Ένας άλλος ήταν ο **Αβραάμ** ο οποίος ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα του Θεού να παρατήσει όλα και να πάει εκεί που ήθελε ο Θεός.

Ένας άλλος ήταν ο **απ. Παύλος**, ο οποίος όλα τα θεώρησε σκουπίδια για το έξοχο της γνώσεως του Ιησού Χριστού.

Η αναφορά σε αυτά τα άτομα είναι μια δειγματοληψία. Υπάρχει ένας σωρός ανθρώπων, ένα πλήθος «**μαρτύρων**» που εννόησαν και υπάκουσαν στην κλήση του Θεού.

Υπάρχει και η **Εκκλησία του Χριστού** που αποτελείται από μυριάδες μυριάδων από κάθε έθνος, γλώσσα, λαό και φυλή, που αυτόν τον δρόμο έχει ακολουθήσει. Κι εμείς, όσοι ακόμα ζούμε και ο Θεός μάς δίνει ευκαιρίες να συντονίσουμε τη ζωή μας σ' αυτόν τον δρόμο. Έναν δρόμο που έχει μέσα απεριγράπτη **πνευματική ομορφιά!**

Στην Παραβολή αυτή έρχεται ο **Ιησούς Χριστός** και επιβεβαιώνει τα **στοιχεία εκείνα** τα οποία πρέπει να έχουν τα **πρόβάτά Του**, όλοι όσοι έχουμε πάρει την απόφαση στη ζωή μας να **ακολουθήσουμε τον Χριστό**.

Τώρα ο **Πονηρός** προσπαθεί να μας δώσει **άλλα στοιχεία** που είναι εξωπραγματικά. Θέλει με αυτά να κινηθούμε μέσα στη ζωή μας, ώστε να μπορεί να μας **ξεγελάει**. Γι' αυτό γύρω από το **ποιο είναι αληθινό πρόβατο του Χριστού** υπάρχουν **πολλές αντιλήψεις**.

Εγώ είχα έναν γαμπρό Ελληνοαμερικανό. Αυτός είχε την εξής θεωρία. Έλεγε: «Η βάση είναι να **αναγεννηθείς** από κει και πέρα εξασφάλισες τον Ουρανό, ανεξάρτητα ποια είναι η πορεία σου» - εκτός βέβαια από χοντρές αμαρτίες.

Ας δούμε μερικά από τα στοιχεία του λόγου του Θεού: Το πρώτο στοιχείο είναι ότι **τα πρόβατα του Χριστού ακούνε τη φωνή Του**, δεν ακούνε άλλες φωνές. Τα **πρόβατα** δεν έχουν πολλές δυνατότητες, αλλά έχουν μια καταπληκτική **σύνδεση** με τον **τσομπάνο**.

Θυμάμαι, όταν ήμουν πάνω στο **Γράμμο**, μέσα από την Αλβανία ήρθαν αντάρτες και τα πρόβατα που ήταν σε

Ελληνικό έδαφος τα πήραν όλα και τα πήγαν πίσω μέσα στην Αλβανία. Ο **τσομπάνος** δεν αντέδρασε καθόλου. Όταν πέρασαν τη χαράδρα και έφτασαν απέναντι, ο **τσομπάνος** έκανε ένα **σφύριγμα**. Και τι έγινε; Όλα τα πρόβατα αμέσως γύρισαν και έτρεχαν πίσω.

Οι Αλβανοί όσο κι αν προσπαθούσαν δεν μπορούσαν να τα κρατήσουν. Αυτή είναι η έννοια του **αληθινού προβάτου**. Σήμερα εμείς μέσα σ' αυτόν τον κόσμο ποια φωνή θ' ακούσουμε;

Μέσα σ' αυτόν τον κόσμο ακούγονται ένα σωρό συνθήματα, πολιτικά, κοινωνικά συνδικαλιστικά, κι έρχεται η ερώτηση: Ποια φωνή θα ακούσουμε ως πιστοί;

Θα ακούσουμε **μονάχα** τη φωνή του Χριστού. Δυστυχώς βλέπεις σήμερα άνθρωποι του Θεού να είναι οργανωμένοι σε πολιτικές και σε συνδικαλιστικές παρατάξεις.

Θυμάμαι κάποιον που ήταν Πρεσβύτερος σε μια επαρχιακή εκκλησία επί 20 χρόνια. Κι όταν ήρθε ο Παπαδόπουλος τον έκανε **πρόεδρο στο χωριό του**. Από κείνη την ημέρα, άρχισε σιγά-σιγά να αραιώνει από την Εκκλησία και τελικά κλότσησε το μήνυμα του Ευαγγελίου.

Αυτό, **αγαπητοί**, είναι κάτι που πρέπει να μας προβληματίζει. **Ποια φωνή ακούμε;** Κι ανάλογα με τη φωνή που ακούμε θα πρέπει να καταλάβουμε **τι είδους πρόβατα** είμαστε. Αν είμαστε **ζωντανά** ή **άρρωστα**, γιατί μόνο τα άρρωστα δε διακρίνουν τη φωνή του βοσκού.

Το δεύτερο στοιχείο είναι ότι **ο βοσκός κράζει κατ' όνομα το πρόβάτο Του**. Δηλαδή ο άνθρωπος πρέπει να έχει προσωπική επαφή με τον Κύριο και **ν' ακούει** τα

μηνύματα που έχει να του δώσει ο Κύριος. Στο κάθε πρόβατο ο Χριστός έχει ειδικό μήνυμα να δώσει.

Γι' αυτό η **προσωπική μας σχέση με τον Χριστό** δεν πρέπει να χάνεται μέσα σ' ένα σύνολο. Μπορεί να είμαστε σε μία εκκλησία, αλλά ο Χριστός μάς φωνάζει με το **όνομά μας**.

Το τρίτο σημείο είναι το εξής: Ο **βοσκός** πηγαίνει μπροστά από τα πρόβατα και **τα πρόβατα Τον ακολουθούνε**. Αυτό μας λέει: Να μην κάνουμε του κεφαλιού μας. Να **ακολουθούμε τον Βοσκό**.

Μια φορά, καθώς πήγαινα με το αυτοκίνητο, είδα στη μέση του δρόμου έναν τσομπάνο μέχρι εκεί πάνω, κρατούσε την γκλίτσα στον ώμο του και προχωρούσε. Έβλεπες τα πρόβατα με σκυμμένο το κεφάλι όλα να τον **ακολουθούνε**. Η εικόνα αυτή **του προβάτου με τον βοσκό**, είναι ξέρετε, πολύ χαρακτηριστική.

Στη Θεσσαλία μια φορά μπήκα μέσα σ' ένα τεράστιο μαντρί και τι να δω; Απάνω ήταν μια **κρεμαστή κούνια** και μέσα κοιμόταν ο **βοσκός**. Από κάτω ήταν τα πρόβατα κι αυτός μέσα στις αναθυμιάσεις, τις ακαθαρσίες...

Έχουμε, αγαπητοί, **έναν Κύριο ο Οποίος μας αγαπάει**. Είναι **γλυκός ο Ιησούς Χριστός**, είναι **τρυφερός**. Είναι ένας Κύριος που έρχεται μέσα στη ζωή μας για να μας δώσει εκείνα που έχουμε ανάγκη. **Άφησε τους Ουρανούς** και ήρθε εδώ κάτω στη γη, έγινε όμοιος με μας, **πόνεσε στη θέση τη δικιά μας**, έδειξε Αυτός την **αιώνια αγάπη Του**.

Υπάρχει ένα ποίημα το οποίο αναφέρεται στην **αγάπη της μάνας**: Ένα μοναχοπαίδι, αγάπησε μιας μάγισσας την κόρη. Κι αυτή του είπε: «Αν θέλεις να σε αγαπήσω, πήγαινε να φέρεις της μάνας σου την **καρδιά**». Τρελό αυτό από

έρωτα, βρίσκει τη μάνα του, τη σφάζει, της αρπάξει την καρδιά και τρέχει στην κοπέλα. Στον δρόμο έπεσε, χτύπησε, έκλαψε. Και του λέει η **καρδιά της μάνας**: «Παιδί μου, πόνεσες;»

Ο Κύριος, **αγαπητοί**, είναι ένας Κύριος που **αξίζει να Τον αγαπήσουμε. Αξίζει να Τον ακούσουμε**, καθώς μας μιλάει στον καθένα ξεχωρά, και **αξίζει να Τον ακολουθήσουμε**.

Είδατε πόσο απρόθυμοι ήταν οι μαθητές ν' ακολουθήσουν τον Χριστό όταν τους είπε: «*Αν δεν φάτε τη σάρκα τού Υιού τού ανθρώπου, και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε μέσα σας ζωή*». (Ιωάν.6:56). Δεν κατάλαβαν τι τους έλεγε. Σκανδαλίστηκαν και έφυγαν. Δεν κατάλαβαν ότι είναι ένας **Κύριος αγάπης, ελέους και οικτιρμών**. Τελικά έμειναν μονάχα οι 12, κι όταν ο Κύριος τους ρώτησε: «Θέλετε κι εσείς να φύγετε;» Του λένε: «*Πού να πάμε, Κύριε; Έχεις λόγια ζωής αιωνίου*». Ο Χριστός έχει να μας δώσει **λόγια αιώνιας ζωής**, έχει να μας δώσει ασύλληπτες ευλογίες. Έχει μηνύματα δοξασμένα. Πρέπει ο καθένας μας να μάθουμε τι σημαίνει: «**ακολουθώ τον Χριστό**».

Τέλος, το κύριο χαρακτηριστικό στοιχείο του προβάτου είναι: «**Ξένον δε θα ακολουθήσει**», επειδή δε γνωρίζει τη φωνή των ξένων. Πρέπει αυτό να το ξεκαθαρίσουμε. Αν ακολουθήσουμε τη φωνή των ξένων, τότε θα μπλέξουμε.

Ποιος είναι ο ξένος; Ο **ξένος είναι ο Διάβολος**. Δύο φωνές υπάρχουν. Δύο πηγές, απ' τις οποίες έρχονται οι φωνές. Η μία πηγή είναι ο **Χριστός**, η άλλη είναι ο **Διάβολος**. Όποτε μέσα στη ζωή μας ακούσαμε τη φωνή του Εχθρού, από τι περιπέτειες περάσαμε! Τι τραγικές καταστάσεις ζήσαμε! Και μερικές απ' αυτές μας ακολουθούν σ' όλη μας τη ζωή!

Δίνοντας **αυτά τα στοιχεία** ο λόγος του Θεού μάς δίνει ένα συγκεκριμένο μήνυμα. Μας λέει: **«Ένας είναι ο Βοσκός, ο Χριστός. Δεν υπάρχει άλλο πρόσωπο.»**. Κι Αυτόν εμείς καλούμαστε να **Τον ακούμε και να Τον ακολουθούμε**.

Σιγουριά της Σωτηρίας

Ο Χριστός δίνει ασφάλεια και σιγουριά όταν εμείς **ακούμε κι ακολουθούμε τη φωνή Του. Όταν ξένον δεν ακούμε**. Μόνο τότε έχουμε την **ασφάλεια της σωτηρίας**.

Μια μερίδα ανθρώπων λέει: «Θα πάω ν' αναπαυθώ». Εννοεί να πεθάνει να ησυχάσει. «Ποια είναι τα **στοιχεία** που του δίνουν αυτή τη **βεβαιότητα;**» Δεν έχει κανένα.

Εμείς, **αγαπητοί**, καλούμαστε να στηρίζουμε τη σιγουριά της σωτηρίας μας στα **στοιχεία που μας δίνει ο Θεός**. Στην **υπακοή** και στο **ακολουθήμα** και να μη λέμε: «Έχω την **πληροφορία**». Μην ακούμε ξένου φωνή.

Τον αγαπώ και Τον λατρεύω. Χωρίς Αυτόν τίποτα δεν μπορώ να κάνω, αλλά μαζί Του όλα τα μπορώ.

Εύχομαι αυτό το μήνυμα να βοηθήσει κάποιο πλανημένο πρόβατο του Χριστού να ελευθερωθεί και να μάθει να ακολουθεί σωστά τον Καλό Βοσκό.

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

«Η βασιλεία των ουρανών είναι, όμοια με έναν άνθρωπο έμπορο, που αναζητάει καλά μαργαριτάρια· βρίσκοντας ένα πολύτιμο μαργαριτάρι, πήγε και πούλησε όλα όσα είχε, και το αγόρασε.» (Ματθ.13:45-46)
 «Ο Υιός του ανθρώπου ήρθε για να ζητήσει και να σώσει χαμένο». (Λουκ.19:10)

Μέσα σε όλη τη Δημιουργία **το ον** εκείνο, που έχει αξία και που ο Θεός το αγάπησε και συνδέθηκε μαζί του με "δεσμούς αγάπης" είναι ο άνθρωπος.

Όταν ξέπεσε ο άνθρωπος και περιήλθε κάτω από την εξουσία του Σατανά, ο Θεός για να μπορέσει να τον γλιτώσει από την εξουσία του έστειλε τον Χριστό, τον Υιό Του από τον Ουρανό, ο Οποίος άδειασε τον Εαυτό Του παίρνοντας δούλου μορφή και έγινε όμοιος με τους ανθρώπους. (Φιλιπ.2:6-7) Πήρε κι Αυτός «σάρκα και αίμα» (Εβρ.2:14), ώστε να καταργήσει με θάνατό Του εκείνον που είχε την εξουσία του θανάτου, δηλ. το Διάβολο και να μας ελευθερώσει. Αυτή είναι η έννοια της φράσης «**ο Υιός του ανθρώπου ήρθε για να ζητήσει και να σώσει το χαμένο.**»

Σύμφωνα λοιπόν με την παραβολή, ό, τι είχε ο Θεός τα έδωσε για να κερδίσει τον άνθρωπο. Γι' αυτό ρωτάει: «*Τι ήταν δυνατόν να κάνω... και δεν το έκανα;*» (Ησ.5:4)

Στον λόγο του Θεού διαβάζουμε και την **πλευρά του ανθρώπου**. Ο άνθρωπος είναι απολωλός, έχει χάσει το δρόμο του και δεν μπορεί να τον βρει, όσο κι αν ψάχνει σε διαφορετικές κατευθύνσεις.

*«Ένας άνθρωπος, που ονομαζόταν
Ζακχαίος, ο οποίος ήταν αρχιτελώνης...
πλούσιος· **ζητούσε να δει τον Ιησού.**» (Λουκ.19:2-3)*

Είδαμε ότι απ' την **πλευρά του Θεού**, ο Θεός έδωσε ό, τι πιο πολύτιμο είχε για να κερδίσει το χαμένο.

Αλλά το ίδιο, αγαπητοί, ισχύει και για τον **άνθρωπο**. Αυτό το βλέπουμε στον **Ζακχαίο**, ο οποίος ζητούσε να δει τον Χριστό. Τελικά όταν ήρθε κοντά στον Χριστό και κατάλαβε ποιο είναι αυτό το Πρόσωπο, τότε **και ο Ζακχαίος** με τη σειρά Του, τι έκανε; **Όλα τα πούλησε**. Κοιτάξτε τι λέει: *«Κατέβηκε ο Ζακχαίος από το δέντρο και υποδέχθηκε Αυτόν μετά χαράς. Σταθείς ο Ζακχαίος είπε προς τον Κύριο: «Δες, τα μισά από τα υπάρχοντά μου, Κύριε, [τα] δίνω στους φτωχούς· κι αν συκοφάντησα κάποιον σε κάτι, αποδίδω τετραπλάσια.»* (Λουκ.19:6,8)

Είναι μια εικόνα αυτή η οποία δείχνει ότι, όταν ο άνθρωπος αναγνωρίσει την **αξία του Χριστού που έδωσε τη ζωή Του για μας στον Σταυρό**, τότε πρέπει να **αδειάσει**. Τότε πρέπει όλες τις αξίες που έχει να τις πουλήσει. Και ξέρετε, αυτή είναι η έννοια της ομολογίας: **«Βρήκα τον Χριστό»**. Αν λέει κάποιος: «βρήκα τον Χριστό» και δεν έχει τη διάθεση να πουλήσει όλα όσα έχει, με άλλα λόγια, να **μετανοήσει, να καταδικάσει την παλιά ζωή και όλα να τα μηδενίσει**, δεν μπορεί να αποκτήσει τον Χριστό.

Για τον **Ζακχαίο** διαβάζουμε ότι ζητούσε να **δει τον Χριστό**. Ο άνθρωπος έχει ανάγκη απ' τον Χριστό. Θέλει να γλιτώσει από τις επιπτώσεις της Αμαρτίας και θέλει να συνδεθεί με την πηγή εκείνη όπου το πρόβλημά του θα λυθεί μια για πάντα. Ανάγλυφη είναι εδώ η εικόνα του **Ζακχαίου**, καθώς ζητούσε να **δει τον Χριστό**.

Το **πρώτο πράγμα** που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος είναι να **ψάχνει** να βρει εκείνο που **αξίζει**. Και το **δεύτερο πράγμα** είναι να βρει τον **τρόπο** να το κάνει **κτήμα του**.

Ο **Ιησούς Χριστός**, όντας Θεός έγινε άνθρωπος. Εδώ βλέπουμε τη μεγάλη συγκατάβασή Του, επειδή ό, τι είχε και εμπόδιζε τη σωτηρία του ανθρώπου αυτό το απέβαλε από πάνω Του, **τα πούλησε όλα**, θα λέγαμε.

Όταν καταλάβεις και αναγνωρίσεις **τι έκανε ο Χριστός** μέσα στη ζωή σου και καταλάβεις την **αξία** που έχει η **αιώνια ζωή**, χρειάζεται **όλα** εκείνα που θεωρούσες ως αξίες να τα μηδενίσεις, αλλιώς δεν μπορείς ν' αποκτήσεις τον Χριστό. Γι' αυτό, αγαπητοί, όταν ο λόγος του Θεού μάς καλεί σε μια σχέση μαζί με τον Χριστό, λέει, ότι πρέπει να **σταυρωθούμε** μαζί με τον Χριστό. Πρέπει να καταδικάσουμε την Αμαρτία, να κλάψουμε για όλο μας το παρελθόν. Πρέπει μέσα στη ζωή μας ό, τι έχει αξία, να το σβήσουμε. Αυτό θα πει **«γνωρίζω τον Χριστό»**, αυτό θα πει **«δέχομαι τον Χριστό»**. Δεν είναι απλώς να αλλάξω ιδέα για τον Χριστό.

Ο **Ιησούς Χριστός** πρέπει να είναι το **Α** και το **Ω** της ύπαρξής σου και της ύπαρξής μου. Ο **Ιησούς Χριστός** πρέπει να είναι το Πρόσωπο εκείνο που θα αγαπήσει η καρδιά μας, με το Οποίο θα **ζω** και θα **πεθάνω**.

Μη το κάνουμε σαν τον πεθερό του κυρίου Φασέα, που όταν ήρθε από την Καλαμάτα μισοπεθαμένος και πήγαμε να τον δούμε στο Νοσοκομείο, καθώς του μιλούσαμε για τον Χριστό, για την αιώνια αξία, με τη σβησμένη του φωνή μάς έλεγε: «Άστε τα αυτά, άστε τα αυτά». Και ύστερα από λίγο ψιθύριζε: «Τι κουτός που ήμουνα, τι κουτός που ήμουνα»! Χάρηκα, γιατί νόμιζα ότι αρχίζει να ξυπνάει πνευματικά. Κι όταν έσκυψα ν' ακούσω τι νομίζετε ότι

έλεγε; «Τι κουτός που ήμουν, γιατί, όταν απολύθηκα από στρατιώτης είχα τις τσέπες μου γεμάτες από λεφτά και δεν αγόρασα τότε τη μισή Αθήνα.» Έτσι έφυγε!

Γι' αυτό, αγαπητοί, εκείνο που πρέπει να προσέξουμε είναι, τι έχει **αξία για μας**; Να κάνουμε αυτό που έκανε ο **έμπορος στην Παραβολή, που όταν βρήκε τον καλό μαργαρίτη**, πούλησε όλα όσα είχε για να το αποκτήσει.

Αυτό έκανε και ο **Ζακχαίος. Όλα τα έδωσε**, εν αντιθέσει με τον νέο εκείνο που, όταν του είπε ο Χριστός: «*Πούλησε όλα τα υπάρχοντά σου και έλα να Με ακολουθήσεις*», αυτός σηκώθηκε και έφυγε λυπημένος. (Ματθ.19:21-22)

Γι' αυτό η πνευματική μας ζωή πρέπει να τοποθετηθεί μέσα σ' ένα σωστό πλαίσιο. Εμείς έχουμε τον **εγωισμό** μας, την **υπερηφάνεια** και τις **αξίες** μας, όλα αυτά που μας τρέφουν. «Όλα αυτά», λέει ο λόγος του Θεού, «θα τα δώσεις για να κερδίσεις τον Χριστό, την **αιώνια αξία**».

Αυτό έλεγε ο απ. Παύλος: «*Όλα τα θεωρώ ότι είναι σκουπίδια για να κερδίσω τον Χριστό.*» (Φιλιπ.3:8) **Όλα!** Σ' αυτή τη βάση πρέπει να μείνουμε, γιατί η αξία του Ιησού Χριστού είναι μια **αξία αιώνια**. Μια αξία ασύλληπτη! Ο άνθρωπος που θέλει να γνωρίσει τον Χριστό πρέπει **όλα να τα πουλήσει**, όλα να τα αφήσει στον **Σταυρό του Χριστού**. Γι' αυτό λέει: «**συσταυρωθήκαμε, συναπεθάναμε**». «**Δε ζω εγώ. Ζει ο Χριστός**».

«**Ζω εγώ**» σημαίνει: Ζω μέσα στον **εγωισμό** μου, στην **υπερηφάνειά** μου, στις **επιθυμίες** και στις **επιδιώξεις** μου. Σε ό, τι έχει και που είναι αντίθετο με το θέλημα του Θεού.

Ο Ιησούς Χριστός μία μόνο επιθυμία εκδήλωσε διαφορετική από του Πατέρα Του: «*Το ποτήρι τούτο να παρέλθει από μένα*». Αλλά τελικά τι είπε; «**Όχι το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου να γίνει**».

Γι' αυτό, η σχέση μας με τον Θεό είναι μια σχέση, όπου κανείς πρέπει να τα **δώσει όλα**. Επειδή η αξία του Χριστού και η σύνδεσή μας μαζί Του είναι τέτοιες, που δεν υπάρχει κανένα σημείο στη ζωή μας που να μπορεί να συγκριθεί μ' εκείνα που προσφέρει ο Θεός. Ακόμα και: *«Η προσωρινή ελαφριά μας θλίψη κατεργάζεται σε μας, από υπερβολή σε υπερβολή, αιώνιο βάρος δόξας»*. (2Κοριν.4:17)

Τι λοιπόν θα ζητάς; «Να εξετάζετε», λέει «τι είναι το αγαθό, το ευάρεστο, το τέλειο **θέλημα του Θεού**.» Όλες οι προτροπές που μας δίνει ο Θεός **δε μας αφήνουν να κρατήσουμε κάτι για τον εαυτό μας**.

Μη μας ξεγελάει ο Πονηρός με ορισμένες διακηρύξεις που έχει ο λόγος του Θεού με τις οποίες εμείς δενόμαστε χωρίς να εξετάσουμε το περιεχόμενό τους. Λένε για παράδειγμα: *«Πας όστις επικαλεσθεί το Όνομά του Κυρίου θα σωθεί»*. Κάτω όμως από ποια προϋπόθεση; Κάτω από την προϋπόθεση ότι **βρήκες τον θησαυρό και πήγες και τα πούλησες όλα**. Όχι κάτω από την έννοια τη φραστική: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, σώσε κι εμένα», ενώ η καρδιά σου είναι γεμάτη από την Αμαρτία και όλο το είναι σου είναι φορτωμένο με εκείνο το σύστημα του πεσμένου ανθρώπου. Δε σώζεσαι έτσι.

Οπότε η πνευματική μας ζωή είναι μια ζωή που πρέπει **όλα να τα πουλήσεις**. Και «να τα πουλήσεις» στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει, όλα να τα καταδικάσεις και να κρατήσεις μόνο αυτό που ζητάει ο Θεός.

«Όποιος δεν αγαπάει τον Κύριο Ιησού Χριστό ας είναι ανάθεμα» λέει ο λόγος του Θεού. (1Κορινθ.16:22) Ναι, θα είσαι **«ανάθεμα»** αν δεν αγαπάς τον Χριστό. «Μα», θα μου πείτε, «τόσο αυστηρή είναι η ζωή της πίστεως;» Αυτό είναι ένα θέμα που πρέπει να το βάλει κανείς σε σωστή βάση.

Θα πρέπει να καταλάβει ότι δεν είναι κάτι που σε πιέζει, αλλά κάτι που η καρδιά σου το θέλει. Κι όταν η καρδιά σου το θέλει, όσο κι αν φαίνεται δύσκολο, γίνεται εύκολο.

Βλέπω καμιά φορά τους **αθλητές**, περνάνε από τέτοια τεστ, τέτοιους περιορισμούς, τέτοιες ασκήσεις, που πραγματικά ένας άνθρωπος που δεν έχει διάθεση να γίνει αθλητής, φοβάται. Και έρχεται το ερώτημα: Γιατί ο αθλητής όχι μόνο δε φοβάται, αλλά το επιδιώκει; Απλούστατα, γιατί μέσα του υπάρχει μία **φλόγα**, μία **αξία**, η οποία του δίνει τη δυνατότητα **όλα τα άλλα να τα θυσιάσει**. Κι αυτοί οι αθλητές, για να λάβουν **στεφάνι φθαρτό**. Εμείς, για να λάβουμε **στεφάνι άφθαρτο, αιώνιο**. Και αν για μια εφήμερη δόξα εγκρατεύεται κανείς, για μια αιώνια δόξα τι πρέπει να κάνει;

Είναι ζήτημα καρδιάς. Είναι ζήτημα διαθέσεως, είναι ζήτημα εκζήτησης και εντοπισμού της αξίας. Λέει: «*Δε λυτρωθήκατε... με φθαρτά ασήμι ή χρυσάφι, αλλά με το πολύτιμο Αίμα του Ιησού Χριστού.*» (1Πέτρ.1:18)

Οπότε **καλούμαστε ν' αγαπήσουμε τον Χριστό με όλη μας την καρδιά, τη δύναμη, τη διάνοια και την ψυχή**. Και «**αγαπώ τον Χριστό**» σημαίνει ότι όλα τα άλλα τα μηδενίζω. Τώρα, αν αυτό είναι δύσκολο, όπως λένε μερικοί, έτσι λέει ο λόγος του Θεού. **Βρήκες τον καλό μαργαρίτη;** Πήγαινε, πούλησέ τα όλα. Μόνο έτσι μπορείς να τον αποκτήσεις.

Μακάρι ο Θεός να μας δώσει, σαν Εκκλησία Χριστού, αυτήν την αλήθεια και αυτήν τη γραμμή να πάρουμε.

Σου λέει ο άλλος: «Μα, και το άλλο, θα στερηθώ;» Αν πει έτσι ο αθλητής, ποτέ δε θα γίνει αθλητής. Ποτέ δε θα πάρει το βραβείο.

Λέει η παροιμία: «Αν δε βρέξεις τα παντελόνια σου δεν πάνεις ψάρια.» Μέσα στη ζωή μας έχουμε τέτοιες εικόνες. Ας τις μεταφέρουμε και στην πνευματική μας ζωή.

Το τι έχει να μας παρουσιάσει ο Ουρανός, **αγαπητοί**, είναι ασύλληπτο! «Μάτι δεν είδε, αυτί δεν άκουσε, σε καρδιά ανθρώπου δεν ανέβηκαν εκείνα που ο Θεός ετοίμασε γι' αυτούς που Τον αγαπάνε.»

Ο λόγος του Θεού λέει στην Εκκλησία: «*Εμείς δεν ατενίζουμε σ' αυτά που βλέπονται, αλλά σ' αυτά που δεν βλέπονται· επειδή, αυτά που βλέπονται είναι πρόσκαιρα, ενώ αυτά που δεν βλέπονται είναι αιώνια*». (2Κορινθ.4:18)

Ώρα συζήτησης

Ομιλητής

Μέσα στην πνευματική μας ζωή χρειάζεται να κάνουμε **αναθεωρήσεις**. Πρέπει ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε σοβαρά πάνω σ' αυτά που διακηρύσσει ο λόγος του Θεού. Να μην πάρουμε τη ζωή της πίστεως σα μια ζωή πλαδαρή.

Ακροατής

Όταν γνωρίσουμε την αξία του Χριστού δε θα έχουμε άλλο στόχο, άλλο σκοπό; Θα το κάνουμε σαν τους ερημίτες που κλείνονται σε μια τρύπα για να έχουν μόνο τον Κύριο;

Ομιλητής

Έχουμε έναν **άξονα** και, σε ό, τι κάνουμε, θα κινούμαστε γύρω από τον άξονα αυτόν. Λέει: «**Είτε, λοιπόν, τρώτε, είτε πίνετε είτε κάνετε κάτι, [τα] πάντα να [τα] κάνετε προς δόξα τού Θεού.**» (1Κορινθ.10:32)

ΕΥΣΕΒΕΙΑ

«Αν κάποιος... δεν ακολουθεί τα υγιαίνοντα λόγια τού Κυρίου..., και **τη διδασκαλία, (που είναι σύμφωνη) με την ευσέβεια, είναι τυφλωμένος από υπερηφάνεια, ... Εσύ, όμως, ω άνθρωπε του Θεού... **επιδίωκε** δικαιοσύνη, **ευσέβεια, πίστη, αγάπη...**». (1Τιμ.6)**

Ο απ. Παύλος συμβουλεύει τον **Τιμόθεο** τι πρέπει να **επιδιώκει** ως **άνθρωπος του Θεού**. Μεταξύ των άλλων, του λέει να ζητάει και την **ευσέβεια**. Αυτό σημαίνει ότι η **ΕΥΣΕΒΕΙΑ** έχει βασική σημασία και αξία μέσα στην πορεία της πνευματικής ζωής μας.

Ο Θεός χαρακτηρίζει κάθε άνθρωπο **ασεβή**. Μην ξεχνάμε ότι όλοι γεννηθήκαμε και περπατήσαμε μέσα σ' έναν δρόμο Αμαρτίας, απιστίας και **ασέβειας**. Όταν ο λόγος του Θεού μιλάει για **ασέβεια**, εννοεί ότι ο άνθρωπος πάει κόντρα στον Θεό. Δεν Τον λογαριάζει μέσα στη ζωή του και δε λαμβάνει υπόψη του τίποτε απ' αυτά που θέλει και ζητάει ο Θεός. Περιφρονεί τον Θεό, προσπαθεί να παρουσιάσει τον εαυτό του πολύ πιο σπουδαίο από τον Θεό. Γι' αυτό ο Θεός χαρακτηρίζει τον άνθρωπο του κόσμου **ασεβή** στη σχέση του μαζί Του.

Όταν όμως απευθύνεται στον άνθρωπο το δικό Του, του λέει ότι δεν πρέπει να είναι **ασεβής**, αλλά να είναι **ευσεβής** μέσα σ' όλες τις **επιδιώξεις** του.

Η **ευσέβεια** δεν είναι κάτι που έρχεται ουρανοκατέβαρα στη ζωή του πιστού, αλλά είναι μία θέση που πρέπει να την **επιδιώκει**, να τη **ζητάει** και να βρει τα στοιχεία εκείνα που δίνουν την **έννοια της ευσέβειας**.

Ο Θεός παρουσιάζει τον **αληθινό χριστιανό** «να ακολουθεί τα **υγιαίνοντα λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και την διδασκαλία που είναι σύμφωνη με την ευσέβεια**». Τον Τιμόθεο προτρέπει ο απ. Παύλος να ακολουθεί τα **υγιαίνοντα λόγια του Κυρίου**.

Αυτό σημαίνει ότι η **ευσέβεια** περιέχεται μέσα στη **διδασκαλία του Κυρίου** μας Ιησού Χριστού. Αν λοιπόν ο χριστιανός δεν ακολουθεί τα **υγιαίνοντα λόγια του Κυρίου** μας Ιησού Χριστού δεν μπορεί να φτάσει στο σημείο της **ευσέβειας**.

Οπότε κάθε **διδασκαλία** δε μας οδηγεί στην **ευσέβεια**. Υπάρχει μία **συγκεκριμένη διδασκαλία** της οποίας το περιεχόμενο οδηγεί τον άνθρωπο στην **ευσέβεια**.

Τώρα, ποια είναι αυτή η διδασκαλία; Για παράδειγμα, ο λόγος του Θεού λέει: «*Προσέχετε, να μην ανταποδίδει κανείς κακό σε κάποιον αντί κακού· αλλά, ζητάτε πάντοτε το αγαθό και μεταξύ σας και σε όλους.*» (1Θεσ.5:15)

Αυτό δείχνει ότι ο **ευσεβής άνθρωπος** έχει ένα περιεχόμενο μέσα στο οποίο κινείται. Όταν λοιπόν εγώ προσέχω να μην ανταποδώσω σε κανέναν **κακό αντί κακού**, αλλά **ζητάω πάντοτε το αγαθό** και αναμεταξύ μας και προς όλους, αυτό σημαίνει ότι **ακολουθώ τα υγιαίνοντα λόγια του Κυρίου**.

Αναφέρει επίσης και σχετικά με την επιθυμία του ανθρώπου να **πλουτίσει**. Λέει ότι η **ευσέβεια** έχει το στοιχείο της **αυτάρκειας**. Όταν όμως ο πιστός έχει βάλει στη ζωή του σα **στόχο τον πλουτισμό**, δεν αρκείται σ' αυτά που ο Θεός του δίνει, αλλά διαρκώς γκρινιάζει και διαρκώς επιθυμεί, αυτός δεν έχει τη μορφή της **ευσέβειας**.

Διαβάζουμε επίσης ότι η **ευσέβεια** έχει το εξής χαρακτηριστικό: Ο **ευσεβής άνθρωπος του Θεού πάντοτε χαίρεται**. «Μα,» θα με ρωτήσετε, «αυτά που ζητάει ο Θεός μπορούν να πραγματοποιηθούν μέσα στη ζωή μας;»

Πρέπει να ξέρουμε ότι ο Θεός δεν έχει απαιτήσεις που ξεπερνούν τις δυνατότητες μας. Δίνει δείγματα όλων των απαιτήσεων που έχει. Π.χ. λέει: *«Δεχθήκατε με χαρά την αρπαγή των υπάρχόντων σας ξέροντας ότι έχετε περιουσία στον Ουρανό καλύτερη και διαμένουσα.»* (Εβρ.10:34)

Ρωτάει ο άλλος: «Είναι δυνατό να έχεις χαρά όταν γίνεται ένας σεισμός και το σπίτι σου γκρεμίζεται και έρχεται στιγμή που δεν έχεις τίποτα;»

Διαβάζουμε ότι οι Εβραίοι χριστιανοί **με χαρά** δέχτηκαν την αρπαγή των υπάρχόντων τους. Δεν είπαν: «Τι συμφορά που μας βρήκε;»

Ξέρετε, η **ευσέβεια** βοηθάει τον άνθρωπο, ώστε να μπορεί πραγματικά να αντιμετωπίζει όλες τις καταστάσεις, ακόμα και τις **παγίδες** του Σατανά, τις **αποτυχίες** μέσα στην πνευματική του ζωή μ' ένα **πνεύμα χαράς, νίκης και θριάμβου**. Γι' αυτό λέει: *«**Να ζητάς την ευσέβεια**»,* επειδή στον άνθρωπο του Θεού, καθώς **ζει με ευσέβεια**, ο Θεός δείχνει τα αιώνια και τα δοξασμένα σχέδιά Του. Όταν λοιπόν αναφέρει ότι: *«**με χαρά δεχθήκατε την αρπαγή των υπάρχόντων σας**»,* ξέρετε πού το πάει; Στο χωρίο: *«**ξέροντας ότι έχετε περιουσία στους ουραμούς καλύτερα και διαμένουσα.**»*

Ευσέβεια σημαίνει ότι μέσα στην καρδιά μου υπάρχουν όλες οι **υποσχέσεις** που έχει ο Θεός για μένα. Το δικό μου μέρος είναι εγώ να κρατιέμαι από τις υποσχέσεις του Θεού και να **ακολουθώ** την **υγιάνουσα διδασκαλία**. Σ' αυτό το

σημείο είναι που μπερδεύομαστε με τα μηνύματα που έρχονται μέσα σ' αυτόν τον κόσμο.

Θυμάμαι μια φορά, όταν άρχισε ο πόλεμος της Κορέας, είχα περάσει από μια επαρχιακή εκκλησία και βρέθηκα στην ώρα του Δείπνου του Κυρίου. Είχαν μία συζήτηση η οποία είχε φουντώσει. Ένας αδελφός επέμενε, όσα χρήματα είχε η εκκλησία να τα πάρουν και ν' αγοράσουν τσουβάλια με αλεύρι, για να μη βρεθούν όπως είχαν βρεθεί στην περίοδο της Κατοχής. Άλλοι έλεγαν, τα χρήματα του ταμείου της εκκλησίας δεν μπορούν να τα κάνουν αλεύρι. Η συζήτηση είχε αρκετά εκτραπεί.

Τους είπα: «Αδελφοί, εμείς έχουμε έναν Κύριο τον Οποίο εμπιστευόμαστε, τον Οποίο ακολουθούμε, κατά συνέπεια εκεί πρέπει να ακουμπήσουμε κι Αυτός θα δώσει τη λύση.

Τους ανέφερα ένα παράδειγμα: Όταν ήμουν στην Κόρινθο κατά τη **διάρκεια της Κατοχής** ήταν εκεί μια οικογένεια, η οποία είχε έξι παιδιά. Και η οικογένεια αυτή υπέφερε τόσο πολύ από πλευράς οικονομικής, ώστε εκείνο μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να πηγαίνει στα αμπέλια και να φέρνει χόρτα για να τρώει. Δίπλα απ' αυτούς ήταν ένας πάμπλουτος Κορίνθιος. Ένα πρωινό όταν η οικογένεια γύριζε με τα χόρτα, αυτός κουβέντιαζε από το παράθυρο μ' έναν φίλο του κάτω. Λέει λοιπόν στον φίλο του: «Αυτούς τους βλέπεις; Όλοι τους θα ψοφήσουν σαν τα ποντίκια από την πείνα». Μετά από 7 μήνες αυτός ο άνθρωπος πέθανε, η οικογένεια όμως έζησε.

Πρέπει, αγαπητοί, να μάθουμε να **ζητάμε** την **ευσέβεια**. Και **ευσεβής** είναι ο άνθρωπος που **ακολουθεί τα υγιαίνοντα λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού**, που **εμπιστεύεται** τη ζωή του στο Θεό και που **συμμορφώνεται**

με το θέλημα του Θεού. Είναι εκείνος ο οποίος είναι πρόθυμος να σταθεί **στο θέλημα του Θεού** κι όταν φυσάνε τριγύρω του 100 βοριάδες. Όταν είμαστε **ευσεβείς**, ο Θεός λέει: « Εγώ στον **ευσεβή** δίνω δύο ειδών **υποσχέσεις**: Μία για τούτη τη ζωή και μία για την άλλη τη ζωή». (1Τιμ.4:8)

Η **ευσέβεια** δεν είναι μια εξωτερική εκδήλωση, αλλά είναι μια εσωτερική θέση, την οποία παίρνει η καρδιά **ακολουθώντας και διατηρώντας τα υγιαινόντα λόγια** του Κυρίου και **απωθώντας** κάθε τι που δεν το συνιστά ο λόγος Του και δεν το βεβαιώνει.

Πριν πολλά χρόνια είχα έναν γείτονα ο οποίος ήταν τρομερός και φοβερός. Μετά από τις 8 το βράδυ δεν ήθελε «κιχ» να ακούγεται. Είχε και μια πιστόλα, με την οποία απειλούσε. Εγώ τι έπρεπε να κάνω; Μετά τις 8 να μην έχω αναμμένο το φως. Το υπνοδωμάτιό του ήταν απέναντι στην κουζίνα μας. Έτσι επιδιώκαμε να έχουμε ειρήνη.

Μέσα στη ζωή σου ως πιστός να κοιτάξεις τι είναι εκείνο το οποίο πρέπει να ακολουθήσεις ως **υγιαινουσα διδασκαλία**, την οποία συνιστά ο λόγος του Θεού κι αυτήν να την **ακολουθείς**. Έτσι θα περπατάς μέσα στην **ευσέβεια** και έτσι θα ξεχωρίζεις από τους άλλους. Ο **ευσεβής άνθρωπος** ίσως να μην έχει την εκτίμηση μέσα σ' αυτήν την κοινωνία, αλλά έχει την **ευλογία** του Θεού. Κι εμείς ως άνθρωποι του Θεού να ζητάμε την **ευσέβεια** και να κοιτάζουμε μέσα στη ζωή μας προς όλες τις πλευρές και τις κατευθύνσεις, ποια είναι η **ευσέβεια** την οποία ζητάει ο Θεός από μας. Αυτήν να την **επιδιώκουμε** και αυτήν να την **ακολουθούμε με τη χάρη του Θεού**.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

«Τα όπλα του πολέμου μας δεν είναι σαρκικά, αλλά δυνατά συν Θεού για καθαίρεση οχυρωμάτων». (2Κορινθ.10:4)

Με το εδάφιο αυτό βγαίνει το θέμα μας: «Ο **τρόπος** με τον οποίο καλούμαστε να **πολεμάμε**».

Ο άνθρωπος του Θεού μέσα στον κόσμο είναι ένας άνθρωπος που **μάχεται**, όπως διαβάζουμε στον λόγο Του. (Εφεσ.6) Όχι μόνο **παλεύει**, αλλά επιβάλλεται, μέσα στην πάλη να βγει **νικητής**. Αυτή την απαίτηση έχει ο Θεός γιατί οι υποσχέσεις, οι δόξες τις οποίες προσφέρει στον πιστό, είναι μόνο για τον **νικητή**.

Αυτό συμβαίνει στους αγώνες που κάνουν οι άνθρωποι. Το **μετάλλιο το χρυσό** είναι για τον **νικητή**. Το θρόνο, στον οποίο κάθεται, ο Χριστός τον προσφέρει να καθίσει και ο άνθρωπος ο δικός Του, ο οποίος θα βγει **νικητής**. Έτσι, λοιπόν, πρέπει σ' αυτόν τον πνευματικό **αγώνα** και σ' αυτήν την **πάλη** να βγούμε **νικητές**.

Ένα ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: **Πώς θα βγούμε νικητές;** Γιατί ο Χριστός έχει αυτή την απαίτηση; Η απάντηση είναι, γιατί λέει: **«Θαρσείτε, Εγώ νίκησα τον κόσμο»**. Εφόσον ακολουθούμε έναν **Νικητή** δεν μπορεί κι εμείς οι ακόλουθοί Του να μην είμαστε **νικητές**. Επίσης γιατί **«μάς έχουν χαριστεί όλα τα προς ζωή και ευσέβεια»**.

Ο **Ιησούς Χριστός** νίκησε την **Αμαρτία**, νίκησε τον **θάνατο**, **σύντριψε το κεφάλι του φιδιού**. Κάθεται πλέον **Νικητής** μέσα στην αιώνια δόξα. Και διακηρύττει: **«Μου δόθηκε κάθε εξουσία στον Ουρανό και πάνω στη γη»**. (Ματθ.28:18)

Έρχεται λοιπόν τώρα και λέει το εξής: «*Κάθε τι που γεννήθηκε από τον Θεό, νικάει τον κόσμο, και η νίκη που νίκησε τον κόσμο είναι τούτη: Η πίστη μας.*» (1Ιωάν. 5:4)

Οπότε, όπως μας διαγράφει ο λόγος του Θεού, ο **ΤΡΟΠΟΣ της ΝΙΚΗΣ** είναι η **ΠΙΣΤΗ**, η οποία έχει ένα περιεχόμενο, έχει μία κατεύθυνση: Έχει το πρόσωπο του Θεού, έχει το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, έχει το έργο που έγινε εκεί **επάνω στον Σταυρό** και έχει τη δύναμη που ξεπηδάει από τον **Αναστημένο Χριστό**. Είναι πέρα για πέρα βεβαιωμένο ότι ο άνθρωπος που **παλεύει** πρέπει να έχει **ορισμένα όπλα και ορισμένο τρόπο** για να νικάει.

Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το προσέξουμε. Όλοι μας θέλουμε να είμαστε **νικητές**, δεν έχουμε άλλη επιλογή, δεν μπορούμε διαφορετικά να παρουσιαστούμε μπροστά στον Θεό. Δεν μπορεί ο Θεός να εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του αν δε σταθούμε μπροστά Του **νικητές**. Εκείνο όμως που πρέπει να προσέξουμε είναι ο **τρόπος** που θα χρησιμοποιήσουμε για να νικήσουμε.

Διαβάζουμε στον λόγο του Θεού από τη μια τα **όπλα**, τα οποία **προσφέρει ο Πονηρός**, και από την άλλη τα **όπλα**, τα οποία **προσφέρει ο Θεός**. Τα ανθρώπινα όπλα που προσφέρει ο Σατανάς είναι η **ρομφαία, το δόρυ, η ασπίδα**. (1Σαμ.17:45) Με αυτά τα όπλα ξεκίνησε ο **Γολιάθ** για να νικήσει τον **Δαβίδ**. Βασιζόμενος και στον όγκο της δύναμής του ήταν σίγουρος ότι θα τον νικήσει.

Όταν ο Χριστός ήταν μπροστά στον Πιλάτο και όλη εκείνη η μαφία, οι Φαρισαίοι, οι Γραμματείς και οι Σαδδουκαίοι Τον κατηγορούσαν, ο Χριστός εκεί έδινε μια **μάχη** και τι έκανε: **Σιωπούσε**. Δεν ανταπέδιδε σ' αυτά που Του έλεγαν.

Δεν κερδίζεται η μάχη με το **στόμα** μας. Πολλές φορές ανοίγουμε το στόμα μας και νομίζουμε ότι με το στόμα μας καθώς λέει, λέει και λέει θα κερδίσουμε τη μάχη.

Όταν κάποιος σε κατηγορεί, σε προσβάλλει, σου επιτίθεται, τι θα κάνεις; Ποιο είναι το **όπλο** που θα χρησιμοποιήσεις; Την ευγλωττία σου; Με αυτήν θα τον κατηγορήσεις;

Όταν ο **Σαούλ** κυνηγούσε τον **Δαβίδ**, κάποια στιγμή κουρασμένος κοιμήθηκε μέσα στη σπηλιά όπου ήταν ο Δαβίδ. Καθώς έβγαινε με τα παλικάρια του απ' τη σπηλιά, ο Δαβίδ τον συνάντησε. Μπορούσε να τον σκοτώσει, όπως τον συμβούλεψαν και τα παλικάρια του. «Όχι,» τους είπε ο Δαβίδ, «αυτός είναι ο χρισμένος από τον Θεό και ο Θεός θα τον βγάλει από βασιλιά, αν θέλει». Και πραγματικά, ο Θεός ενήργησε σ' εκείνη τη μάχη με τους Φιλισταίους στο βουνό Γελβουέ όπου σκοτώθηκε ο Σαούλ και τα παιδιά του.

Ας προσέχουμε **τι όπλα** χρησιμοποιούμε. Μπορεί ένα πράγμα να μη μου αρέσει και να με κοντράρει, αλλά το ζήτημα είναι εκείνη την ώρα που δίνω τη **μάχη** πώς εγώ θα αντιδράσω.

Δύο πράγματα πρέπει να προσέχουμε, το ένα είναι να δώσουμε τους ανθρώπους να **καταλάβουν ποιος είναι ο Θεός, στον Οποίο πιστεύουμε** και στον Οποίο **ακουμπάμε**. Στην οποιαδήποτε μάχη που κάνουμε **πρέπει να ξέρουμε ότι έχουμε έναν Θεό, τον Οποίο πιστεύουμε και τον Οποίο αγαπάμε**. Αυτός μας δίνει υποσχέσεις και μάχεται τις μάχες μας. Υπάρχουν μάχες, τις οποίες μπορούμε να τις αποφύγουμε. Λέει: «*Ο φρόνιμος βλέπει τον κίνδυνο και φεύγει*». Υπάρχουν όμως μάχες που δεν μπορούμε να τις αποφύγουμε. Σ' αυτές πρέπει να πολεμάμε κατά τέτοιο τρόπον, ώστε να **δοξάζεται ο Θεός**.

Προσωπική Εμπειρία

Θυμάμαι τα τελευταία χρόνια που ήμουν στη δουλειά, μου έκαναν έναν πόλεμο πρωτοφανή και περίεργο. Τι ακριβώς συνέβαινε στα παρασκήνια δεν ξέρω, ένα όμως ξέρω. Έρχεται μια μέρα ο διευθυντής και μου λέει: «Από αύριο θ' αφήσεις το λογιστήριο και θα γίνεις ταμίας, ώσπου να πάρεις σύνταξη». Την άλλη μέρα πήγα, είδα την κοπέλα που ήταν ταμίας να κλαίει με μαύρο δάκρυ. «Κυρ' Απόστολε,» μου είπε, «με καταστρέφεις. Είμαι μεγάλη κοπέλα, δεν έχω συμπληρώσει τα ένσημα, δεν μπορώ να βρω άλλη δουλειά, κι αν φύγω από δω τι θα κάνω; Έχω και μια μάνα άρρωστη». Κάθισα μια μέρα και το σκέφτηκα. Την άλλη μέρα πήγα και παρέδωσα τα κλειδιά και είπα: «Εγώ δεν πάω να γίνω ταμίας, θα μείνω στο λογιστήριο». Μου έκαναν έναν πόλεμο άνευ προηγουμένου. Επί τρεις μήνες δε μου έδιναν να κάνω καμία δουλειά.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις κάνεις έναν **αγώνα**. Υπήρχε μία μορφή εργασίας, την οποία κανένας δεν είχε υπόψη του και η οποία αν δε γινόταν στην ώρα της, η Εταιρεία θα είχε μεγάλη φασαρία με την Εφορία. Εγώ λοιπόν έκανα αυτήν τη δουλειά χωρίς να ξέρουν οι άλλοι τι κάνω.

Όταν ήρθε η ώρα για την Εφορία όλοι είπαν: «Ω! Τι πάθαμε! Αυτή η δουλειά πώς θα γίνει;» Και τους λέω: «Είναι έτοιμη». Όλοι έμειναν με ανοιχτό το στόμα!

Το αποτέλεσμα ήταν: Τόσο πολύ εκτιμήθηκε αυτή μου η συμπεριφορά, ώστε δε θυμάμαι να έχω πάρει τόσο μεγάλη αύξηση στη διάρκεια των 33 μου χρόνων υπηρεσίας όσο πήρα εκείνη την περίοδο. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά και ο **Γερμανός Διευθυντής** τόσο εκτίμησε αυτή μου τη συμπεριφορά, ώστε ερχόταν πολλές φορές και καθόταν δίπλα μου στο γραφείο και συζητούσε μαζί μου και

απορούσαν όλοι πώς ο Γερμανός Διευθυντής ερχόταν και κουβέντιαζε μαζί μου!

Γι' αυτό ένα πράγμα πρέπει να ξέρουμε, αγαπητοί: Τη **μάχη** να τη δίνουμε όπως θέλει ο Θεός. Όχι με **όπλα σαρκικά** αλλά με **όπλα πνευματικά**, τα οποία έχουν δύναμη μέσα τους, γιατί η παρουσία του Θεού είναι μαζί μας. Έτσι δοξάζεται ο Θεός.

Το **δεύτερο σημείο** είναι να γνωρίζουν οι γύρω ότι ο Κύριος δε σώζει με **σαρκικά μέσα**. «Η μάχη», λέει, «είναι του Κυρίου». Γι' αυτό εμείς να είμαστε κολλημένοι με τον Κύριο για να γίνει η **μάχη νικηφόρα και θριαμβική!**

Συμπέρασμα

Το **συμπέρασμα, αγαπητοί**, είναι το εξής: Μέσα στη ζωή μας έχουμε **μάχες**, και καθένας να κοιτάξει ποιες είναι οι **μάχες** του και να ξέρει δύο πράγματα.

Το **πρώτο**, ότι η **μάχη** δεν κερδίζεται με **σαρκικούς τρόπους**, με όπλα σαρκικά: «Μου είπες, σου είπα. Μου επιτίθεσαι, σου επιτίθεμαι».

Και το **δεύτερο**, η **μάχη** κερδίζεται με την **παρουσία του Θεού** και με τη θέση που Αυτός θέλει να πάρεις.

Ο Θεός να τα βεβαιώσει αυτά μέσα στην καρδιά μας!

ΤΑΥΤΙΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

« Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ιερό για να προσευχηθούν· ο ένας ήταν Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης». (Λουκά 18:10)

Τελευταία, που πήγα στον γιατρό, μου είπε το εξής: «Θα σου δώσω ένα φάρμακο για την κυκλοφορία του αίματος, το οποίο θα το παίρνεις εφ' όρου ζωής». Προφανώς γιατί ήταν απαραίτητο για την υγεία μου.

Όταν λέει ο Θεός, να διαβάζεις **τον λόγο Του** μέρα και νύχτα, αυτό σημαίνει ότι ο **λόγος του Θεού** μάς χρειάζεται κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Στοχεύει να μας χαράξει τον δρόμο, μέσα από τον οποίο θα μπορέσουμε να **επικοινωνήσουμε με τον Θεό** και να εκπληρώσουμε την **αποστολή** μας.

Ποιος είναι ο κύριος στόχος της ζωής μας;

Πολλοί χριστιανοί έχουν πάρει λαθεμένους δρόμους. Εγώ είχα ένα θείο στα **Τρίκαλα**, ο οποίος ήταν ευλογημένος άνθρωπος, ζηλωτής στο έργο του Θεού. Προσευχόταν στον Θεό και έλεγε: «Εσύ άνοιγε καρδιές, δώσε σωτηρία σε ψυχές», και προχωρούσε πολύ καλά.

Κάποτε όμως άλλαξε τον στόχο του. Τι του ήρθε η σκέψη να πλουτίσει;! Είναι αλήθεια ότι το πέτυχε. Έκανε μια καλή περιουσία, αποκατέστησε τα παιδιά του, αλλά στα 70 του χρόνια, ένα καλοκαίρι, έπαθε ένα βράχνιασμα, δεν μπορούσε να μιλήσει. Στην αρχή σκέφτηκε: Καλοκαίρι είναι, κρύα νερά. Όταν όμως είδε ότι δεν καθάριζε ο λαιμός του, πήγε στον γιατρό, ο οποίος του είπε: «Έχεις ένα μήνα ζωή». Αυτός τότε ξύπνησε, ζήτησε να με δει και μου είπε: «**Ξεχάστηκα!** Έχασα τον δρόμο μου! Τώρα τι θα κάνω;» Του λέω: «Να ευχαριστείς τον Θεό που σου δίνει αυτήν την παράταση. Γύρισε πίσω, στρέψου στον Χριστό, κρατήσου

από τον **Σταυρό**, από τις υποσχέσεις του Θεού, από το έλεός Του, από τη συγχώρησή Του και ο Θεός σε δέχεται». Όταν γύρισα από τις διακοπές μου, τον είχαν θάψει κιόλας.

Ο στόχος του Θεού στη ζωή μας.

Σήμερα εμείς πρέπει να καταλάβουμε ποιος είναι ο **στόχος του Θεού στη ζωή μας**. Για να καταλάβει κανείς αυτό πρέπει να αντιληφτεί ότι περπατάει σ' ένα λαθεμένο δρόμο, αλλιώς δεν μπορεί να προβληματιστεί. Δεν μπορεί να καταλάβει ότι έχει ανάγκη από έναν **Σωτήρα** και από έναν **σωστό δρόμο** που πρέπει να περπατήσει.

Το παιχνίδι που μας παίζει ο Σατανάς είναι να μας βεβαιώνει ότι δεν έχουμε καμία **εκκρεμότητα** με τον Θεό. Και ενώ είμαστε βουτηγμένοι μέσα στην Αμαρτία και χαμένοι, ο Σατανάς μάς έχει πείσει ότι με τον Θεό δεν έχουμε καμία εκκρεμότητα, κι αν με τον Θεό δεν έχουμε εκκρεμότητα, τα μηνύματα του Θεού δε μας χρειάζονται.

Όλο το παιχνίδι παίζεται ακριβώς σ' αυτή τη βάση. Από τη μια πλευρά οι σκοτεινές δυνάμεις, που ενεργούν μέσα μας, κι από την άλλη πλευρά ο λόγος του Θεού που θέλει να μας **ξυπνήσει**. Να καταλάβουμε ότι πρέπει να **αλλάξουμε τρόπο σκέψεως** και **ιδέα** για τον εαυτό μας.

Αν ο άνθρωπος δεν αντιληφτεί την κατάστασή του, ότι στη σχέση του με τον Θεό δεν πάει καλά, δεν μπορεί να στραφεί στον Χριστό. Αν δε νιώθει αντιθέσεις με τον Χριστό, δεν μπορεί να διορθωθεί. Γι' αυτό λέει: «Πάω καλά».

Μ' αυτήν όμως τη θέση, τα μηνύματα του Θεού δεν μπορεί να τα πάρει. Τα μηνύματα του Θεού είναι πολλαπλά. Δεν είναι ένα μήνυμα κάποιας ώρας, αλλά είναι

τέτοια μηνύματα που σε όλη την πορεία της ζωής του ο άνθρωπος τα χρειάζεται.

Είδατε τι λέει ο απ. Παύλος: «*Δαμάζω το σώμα και το δουλαγωγώ, μήπως, ενώ κηρύττω σε άλλους, εγώ φανώ αδόκιμος.*»(1Κορινθ.9:27)

«Ένα πράγμα κάνω, τα πίσω ξεχνάω ...τρέχω για το βραβείο.» (Φιλιπ.3:14)

«*Να γνωρίσω τον Χριστό, τη δύναμη της Ανάστασής του, την κοινωνία των παθημάτων Του συμμορφούμενος με τον θάνατό Του.*» (Φιλιπ.3:10)

Με άλλα λόγια, λέει: «*Κοιτάζω να **αλλάξω τις αξίες**. Στη σχέση μας με τον Θεό πρέπει διαρκώς να **ψάχνουμε και να εξετάζουμε**: «*Ποιο είναι το αγαθό, το ευάρεστο και το τέλειο θέλημα του Θεού.*»(Ρωμ.12:2)*

Ο λόγος του Θεού λέει: «*Πρέπει να ασκούμε **πίστη***». Και η πίστη, ξέρετε, είναι σφαιρική και πρέπει να είναι αντικειμενική.

Διάβαζα για κάποιον που τον είχαν καταδικάσει να καθίσει στην ηλεκτρική καρέκλα. Περιέργως αυτός είχε μια βαθιά πεποίθηση ότι τελικά δε θα καθίσει στην ηλεκτρική καρέκλα. «*Άνθρωπο τόσο απατημένο δεν έχουμε ξαναδεί*» έλεγαν. Τελικά όμως κάθισε.

Ο Σατανάς αυτό το πράγμα προσπαθεί να κάνει μέσα στη ζωή μας: Να μας βγάλει από την πραγματικότητα.

Στην **Παραβολή** των δύο που πήγαν να προσευχηθούν στον Ναό, ο Σατανάς είχε καταφέρει να βγάλει τον **Φαρισαίο** από την πραγματικότητα. Μπροστά στον Θεό λοιπόν καθώς στάθηκε, είπε: «*Εγώ μαζί σου δεν έχω καμιά εκκρεμότητα*». Είναι εύκολο να το πεις. Όμως το αποτέλεσμα δεν είναι δικό σου , αυτό θα σου το πει ο

Θεός. Και ο Θεός είπε ότι μπροστά Του δε δικαιώθηκε. Μάλλον ο **Τελώνης** βγήκε δικαιωμένος παρά αυτός.

Ταυτισμένος με τον Χριστό

Ξέρετε πότε ο απ. Παύλος είπε: «Είμαι ο πρώτος των αμαρτωλών»; Όταν είδε τον Χριστό **σταυρωμένο** και **αναστημένο** εκεί στον δρόμο προς τη **Δαμασκό**.

Για να αντιληφτεί λοιπόν ο άνθρωπος την κατάσταση του, ο **Σταυρός του Χριστού** θα τον οδηγήσει. Και για να μπορεί ένας άνθρωπος να ενωθεί με τον Χριστό πρέπει ο **Σταυρός του Χριστού** να έρθει μέσα στην καρδιά και στη ζωή του. Μπορεί να λες: «είμαι χριστιανός, έχω ικανότητες και χαρίσματα», αλλά ο **Σταυρός του Χριστού** δείχνει αν πραγματικά είσαι **ταυτισμένος με τον Χριστό**. Γι' αυτό ο απ. Παύλος λέει: «**Εγώ σταυρώθηκα μαζί με τον Χριστό**».

Αναρωτιόμαστε: «Τι σημαίνει είμαι σταυρωμένος με τον Χριστό;» Απλούστατα, σημαίνει να **ταυτίσεις τον εαυτό σου** με τον Χριστό. Σε ποιο σημείο; Στο σημείο της **Αμαρτίας**. Ο Χριστός για να πεθάνει στον Σταυρό, ο Θεός Τον έκανε **Αμαρτία**, πράγμα που σημαίνει ότι πάνω στον Σταυρό ο Χριστός εκπροσωπεί τη δικιά μας **Αμαρτία**. Από τη στιγμή που εγώ δέχομαι αυτό το μήνυμα, ενώνομαι μαζί με τον Χριστό και **σταυρώνομαι** κι εγώ μαζί Του.

Γι' αυτό, όταν ο απ. Παύλος κατάλαβε τη θυσία του Ιησού Χριστού, από κείνη την ώρα είπε: «Η θέση μου είναι πάνω στον Σταυρό».

Αν η ζωή σου δεν είναι **σταυρωμένη** και **ταυτισμένη** με τον Χριστό, μην περιμένεις να δουλέψει το μυαλό σου. Μην περιμένεις να αντιληφθείς ότι η πορεία που ακολουθείς είναι στραβή. Για να περπατάς δρόμο σωστό, αληθινό και ζωντανό πρέπει να είσαι **σταυρωμένος**. Να μη ζεις εσύ, αλλά να ζει ο Χριστός μέσα σου. Και σ' όλη την πορεία σου

να ζεις σ' αυτήν τη θέση. Να μην απομακρυνθείς απ' αυτήν τη θέση ούτε μία στιγμή. Έφυγες; Την πάτησες.

Κάποτε ευαγγελιζόμασταν κάποιον που είχε έρθει από τη Γερμανία. Ήταν μισό σακατεμένος και σκεφτόμουν πώς αυτός πήγε στη Γερμανία και δούλεψε σ' αυτά τα χάλια.

Μια μέρα μάς διηγήθηκε την ιστορία του. Είπε: «Εγώ εργαζόμουν σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο χαλυβουργίας που έβγαζε κάτι τεράστιες λαμαρίνες. Ο γερανός έπαιρνε τη λαμαρίνα κι εγώ τη συνόδευα και κάπου την ακουμπούσα. Μου είχαν πει: «Κάθε φορά που ο γερανός θα πιάνει τη λαμαρίνα κι εσύ θα τη συνοδεύεις, θα στέκεσαι πάντα δεξιά από τη λαμαρίνα», ώστε αν τυχόν γλιστρούσε από το μάγκωμα, να έπεφτε στ' αριστερά. Μια φορά ξεχάστηκα και πήγα δεξιά, η λαμαρίνα εκείνη τη φορά γλίστρησε, με πλάκωσε και πώς δεν σκοτώθηκα πάλι καλά».

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος θα φύγει από τη θέση της **συσταύρωσής** του με τον Χριστό, δεν μπορεί να προχωρήσει. Έτσι δημιουργούνται μέσα του διάφορες καταστάσεις από τον **παλαιό του άνθρωπο**, όπως εγωισμός, υπερηφάνεια, αυτοπεποίθηση, και αρχίζει να βασιλεύει στις ικανότητές του. Ο **παλαιός άνθρωπος** μπορεί να προβάλει οτιδήποτε και να τον πάει στραβά. Γι' αυτό ο απ. Παύλος λέει: *«Μαζί με τον Χριστό έχω σταυρωθεί, δε ζω πλέον εγώ αλλά ζει ο Χριστός... Τώρα ζω με την πίστη του Γιού του Θεού ο οποίος με αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό Του προς χάρη μου.»* (Γαλ.2:20)

Το μέρος το δικό μας, **αγαπητοί**, είναι να καταλάβουμε ότι η θέση μας είναι επάνω στον **Σταυρό**. Σταυρωθήκαμε μαζί με τον Χριστό και μένουμε εκεί διά της **πίστεως** καταδικάζοντας την **Αμαρτία** και **διατηρώντας** αυτήν τη

θέση. Επειδή υπάρχει κίνδυνος μετακίνησης από αυτήν τη θέση. Και όποιος έχει μετακινηθεί και μετακινείται απ' αυτήν τη θέση, την «πατάει». Η μετακίνηση είναι στο εξής σημείο: «*Αν, όσα κατέστρεψα, πάλι τα οικοδομώ, δείχνω παραβάτη τον εαυτό μου*». (Γαλ.2:18) Με άλλα λόγια αν αυτά που καταδίκασα πάνω στον Σταυρό, τα ανασύρω πάλι, από κει και πέρα είμαι παραβάτης.

Το μήνυμα που δίνει ο λόγος του Θεού είναι ακριβώς αυτό: «**Ταυτίσου με τον Χριστό**. Κατάλαβε ότι ο Γιος του Θεού πέθανε πάνω στον Σταυρό για σένα και για μένα.

Ο Θεός να δώσει ώστε αυτή η αλήθεια να διατηρηθεί σ' όλη μας τη ζωή και διατηρείται διά της **πίστεως**.

Ο Κύριος να ευλογήσει τον λόγο του στις καρδιές μας!

Σ' ευχαριστούμε, Πατέρα μας Ουράνιε, γιατί μας έβγαλες απ' όλες τις αυταπάτες που μας είχε δημιουργήσει ο Σατανάς ο οποίος μας κορόιδευε λέγοντας ότι μ' Εσένα, τον Άγιο Θεό, δεν έχουμε καμιά εκκρεμότητα. **Σ' ευχαριστούμε**, γιατί μας έδειξες τον **Σταυρό** και είδαμε ότι το μόνο που είχαμε μαζί Σου ήταν οι εκκρεμότητές μας. **Σ' ευχαριστούμε**, γιατί ο Χριστός τις πήρε και μας έδωσε τη θέση της **συσταύρωσης**. Θέλουμε να είναι αυτή μια έκφραση στη ζωή μας. **Στο Όνομα του Ιησού Χριστού. Αμήν**

Ταυτισμένος με τον Χριστό
Με τον Χριστό έχω πια **σταυρωθεί**
και ζω μαζί Του μια νέα ζωή.
Νιώθω με Κείνον χαρά θαυμαστή,
Χριστέ δικός σου σε κάθε στιγμή!

ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗ Ή ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

«**Μη συμμορφώνεστε με τούτον τον αιώνα, αλλά μεταμορφώνεστε** διαμέσου της ανακαίνισης του νου σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού». (Ρωμ.12:2).

Ο απ. Παύλος προσεύχεται για τους πιστούς να γνωρίσουν: «**ποιος είναι ο πλούτος της δόξας της κληρονομίας Του στους αγίους**». (Εφεσ.1:18)

Οι πιστοί έχουν μια **αιώνια κληρονομιά**, γι' αυτό τους παραγγέλνει ο Θεός: «**Μη συμμορφώνεστε με τον αιώνα τούτο αλλά μεταμορφώνεστε διαμέσου** της ανακαίνισης του νου σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο.» (Ρωμ.12:2)

Το άλλο που προσεύχεται είναι να γνωρίσουν: «**Ποιο είναι το υπερβολικό μέγεθος της δύναμής του.**» (Εφεσ.1:19) Αλήθεια πόσο μεγάλη είναι η δύναμη Του; Απεριόριστη! Ποιο είναι λοιπόν το πρόβλημά σου που δεν μπορεί να στο λύσει ο Θεός; Κανένα. Οπότε αυτό που χρειαζόμαστε ως πιστοί είναι να **ανακαινιστεί η διάνοιά μας**. Να μπούνε μέσα μας καινούριες θέσεις και βάσεις διά του Πνεύματος ώστε να ξέρουμε ότι **στον Θεό δεν είναι τίποτε αδύνατο**.

Όταν, για παράδειγμα, οι Σύριοι είχαν περικυκλώσει τη **Σαμάρεια** και η **πεινά** θέριζε τον τόπο, μια γυναίκα ήρθε στον βασιλιά και του είπε: «Συγκατοικούσα με κάποια και είχαμε αποκτήσει από ένα παιδί και μου είπε: «Να βράσουμε το παιδί σου να φάμε και να μην πεθάνουμε από την πείνα και την άλλη μέρα να φάμε το δικό μου». Και πήρα το παιδί μου και το έβρασα και το φάγαμε, αυτή όμως έκρυψε το δικό της παιδί».

Όταν άκουσε ο βασιλιάς έσκισε τα ρούχα του και όλη την αιτία του κακού την έριξε στον προφήτη τον Ελισσαιέ.

Μέσα σ' αυτό το τραγικό πρόβλημα είπε ο Ελισσαιέ: «*Αύριο τέτοια ώρα θα υπάρχει τέτοια πληθώρα φαγητού που δε θα δίνουν καμιά σημασία*». «Και παράθυρα ν' ανοίξει το Θεός στον Ουρανό, αυτό δεν μπορεί να γίνει», είπε ο αξιωματικός του βασιλιά. Κι όμως εκείνο το βράδυ ο Θεός δημιούργησε ένα τέτοιο υπερφυσικό κρότο στο στρατόπεδο των Συρίων που τρομοκρατήθηκαν και έφυγαν αφήνοντας όλα τα εφόδια. Την άλλη μέρα ο λαός πήγε και λεηλάτησε όλο το στρατόπεδο και υπήρχε πληθώρα φαγητού, όπως είχε πει ο Ελισσαιέ. (2 Βασ.7)

Αγαπητοί, πρέπει να γνωρίσουμε βαθιά πόσο μεγάλη είναι η **δύναμη του Κυρίου** σε μας που Τον πιστεύουμε. Όταν πούμε: «**Ναι**» στο **θέλημα του Θεού**, τότε **μεταμορφωνόμαστε**, αλλιώς **συμμορφωνόμαστε με τον Κόσμο**. Το ερώτημα είναι: Εσύ τι κάνεις στη ζωή σου;

Αν **μεταμορφώνεσαι** σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, τότε η παρουσία και η δόξα Του σε περιμένουν.

Αν **συμμορφώνεσαι** με το πολίτευμα αυτού του Κόσμου το αποτέλεσμα θα είναι τραγικό!

Ο Χριστός μάς εξιστορεί δύο τραγικά γεγονότα που συνέβηκαν σε ανθρώπους που **συμμορφώθηκαν με τον Κόσμο** στις ημέρες τού Νώε, με τον **Κατακλυσμό**, και στα **Σόδομα**, στις μέρες του Λωτ όταν έπεσε φωτιά. "Έτσι" είπε "θα είναι και όταν φανερωθεί ο Υιός του ανθρώπου".

Ο Θεός μάς αγαπάει και η αγάπη Του είναι ασύλληπτη! Ενώ όμως ο Θεός ενδιαφέρεται για τη σωτηρία της ψυχής μας, για την ομορφιά της ζωής μας, για το αιώνιο μέλλον μας, εμείς έχουμε πάρει μια θέση αρνητική. Κι όμως επιμένει ο Θεός και μας λέει: «**Εγώ δε θέλω τον θάνατο**

του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψει...και να ζει».(Ιεζ.33:11)

Ο Θεός δε μας έφτιαξε για να μας ρίξει μέσα στην **Κόλαση**. Αυτήν την έφτιαξε για τον Σατανά. Για μας έφτιαξε ένα αιώνιο έργο Σωτηρίας, έναν **Ουρανό**.

Η θυσία του Χριστού που έγινε επάνω στον Σταυρό διακηρύσσει περίτρανα την αγάπη του Θεού. Ο σκοπός για τον οποίο ο Θεός μάς δημιούργησε δεν είναι για μια περίοδο 70, 80 ετών, αλλά είναι για μια **αιωνιότητα**. Κι αν μέσα στον Κόσμο αυτόν Τον χρειαζόμαστε για να λύνει τα προβλήματά μας, ώστε να έχουμε απλοχωριά, πόσο μάλλον Τον χρειαζόμαστε για την **αιωνιότητα!**

Ο Θεός μάς προειδοποιεί ότι ο **Κόσμος αυτός μια μέρα θα σαρωθεί**. «Κοιτάξτε» λέει, «τα **Σόδομα** και τα **Γόμορρα** τα σάρωσα. Κοιτάξτε τον **Κατακλυσμό**, σάρωσα τα πάντα».

Αλλά μέσα σ' αυτό το σάρωμα που έκανε, ως Θεός **Δικαιοσύνης**, έχει και ένα μήνυμα Αγάπης να δώσει τώρα προσωπικά στον καθένα μας: «Στον **Κατακλυσμό** γλίτωσα τον **Νώε** και την οικογένειά του. Στα **Σόδομα** και τα **Γόμορρα** γλίτωσα τον Λωτ και την οικογένειά του».

Με τα παραδείγματά αυτά ο Θεός θέλει να μας δώσει να καταλάβουμε ότι υπάρχει **ένας Λυτρωτής**, ώστε κι εμείς να γλιτώσουμε αν θέλουμε, απ' όλη απ' αυτή την τραγική κατάσταση. Εδώ ακριβώς έρχεται η ευθύνη του καθενός μας. Λέει ο λόγος Του: «*Η οργή του Θεού αποκαλύπτεται επί πάσαν ασέβειαν ανθρώπου*». «Αλλά εσύ» λέει «διαφοροποίησου. Μπερ μέσα στην **Κιβωτό**. **Σήκω και φύγε από τα Σόδομα και Γόμορρα** προτού πέσει η φωτιά».

Ο Θεός απλώνει το **χέρι της αγάπης** Του και λέει: «Μπρος βγες!». Ο ίδιος ο Κύριος εμφανίστηκε από τον Ουρανό, για να πει σ' αυτούς τους ανθρώπους: «**Φύγετε!**».

Το ίδιο δεν έγινε και μέσα στη δικιά μας τη ζωή;

Ποιος είναι **Εκείνος που πέθανε επάνω στον Σταυρό** και έλυσε το πρόβλημα της Αμαρτίας μας; Ο Γιος του Θεού, διά του Οποίου έγιναν τα πάντα. Εκείνος ήρθε για να δώσει το **μήνυμα της λύτρωσης** και της απελευθέρωσης από τη δικαία οργή του Θεού. Αυτός ήρθε για να σηκώσει τις αμαρτίες μας, γιατί η Αμαρτία είναι εκείνη που επισύρει την οργή του Θεού. Λέει: *"Εκείνον που δεν γνώρισε Αμαρτία, τον έκανε για χάρη μας Αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού διαμέσου αυτού."* (2Κορινθ.5:21). Τώρα απευθύνεται σε μας και ρωτάει: **«Τι θα κάνεις εσύ;»**

Στην περίπτωση του **Κατακλυσμού** ο Θεός έδινε το μήνυμα για πάνω από 100 χρόνια. Έλεγε: **«Ξυπνήστε, γιατί έρχεται το αποτέλεσμα της παρακοής και της Αμαρτίας»**. Ξύπνησαν μόνο 8 άτομα. Το ίδιο συνέβη και με τον **Λώτ**. Ήρθαν οι άγγελοι και του λένε: **«Ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τα Σόδομα και τα Γόμορρα, σήκω και φύγε»**.

Το μήνυμα που δίνει σήμερα ο Χριστός σε μας και καλεί τον καθέναν από μας είναι: **«Μετανοήσετε, αλλιώς θα χαθείτε»**. *"Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας."* (1Τιμ.2:4) Η θυσία που έγινε πάνω στον Σταυρό έγινε για **όλους τους ανθρώπους**. Η πλειονότητα των ανθρώπων λέει στον Θεό: **«Όχι, δε Σε θέλουμε, δε Σε χρειαζόμαστε στη ζωή μας.»**

Υπάρχει μια άλλη μερίδα η οποία αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να κάνει μια στροφή και να απαλλαγεί, αλλά η καρδιά είναι κολλημένη μέσα σ' αυτόν τον Κόσμο.

Θυμόσαστε τον νέο που ρώτησε τον Χριστό: **«Τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;»** Τι του είπε ο Χριστός; **«Ξεκόλλα την καρδιά σου από τα υπάρχοντά σου»**.

Δεν μπορείς ν' ακολουθήσεις τον Χριστό αν δεν Του δώσεις πρώτα την καρδιά σου. Αν δε βγάλεις μέσα από την καρδιά σου εκείνα που είναι θρονιασμένα σ' αυτήν. Δεν μπορείς ν' ακολουθήσεις τον Χριστό αν έχεις μια καρδιά μοιρασμένη. «Δεν μπορείς να δουλεύεις δύο κυρίους». Δεν μπορείς ν' ακολουθήσεις τον Χριστό όταν η καρδιά σου θέλει συγχρόνως και τον Κόσμο. «*Η αγάπη του Κόσμου είναι έχθρα στον Θεό*». Δεν μπορεί να συνυπάρχουν στην καρδιά το φως και το σκοτάδι. Ο λόγος του Θεού λέει: «*Πρέπει να πεθάνεις ως προς τον κόσμο. Αν δεν πεθάνεις δεν μπορείς να ζεις για τον Χριστό.*»

Δεν είναι αστεία τα πράγματα του Θεού, **αγαπητοί**. Εσύ που λες ότι ακολουθείς τον Χριστό πρέπει να Τον ακολουθήσεις **με τον τρόπο που θέλει Αυτός**.

Η **πίστη στον Χριστό** είναι μια εμπειρία **κάθε μέρας**. **Κάθε μέρα** θα κρατάς τον σταυρό σου. **Κάθε μέρα** θα είσαι καρφωμένος μαζί με τον Χριστό. Ο Θεός μάς καλεί σε μια ζωή **καθημερινής υπακοής στο θέλημα το δικό Του**. Σε μια ζωή που **κάθε μέρα** θα πρέπει να **προτάσσεται** το θέλημα του Θεού και αυτό να κυριαρχεί μέσα στη ζωή μου.

Αυτό θα πει ακολουθώ το Χριστό. Η ζωή της πίστης είναι ένα γεγονός **τούτης της στιγμής**. Γιατί όταν έρθει ο Χριστός να πάρει τους δικούς Του θέλει να σε βρει **εκείνη τη στιγμή** να είσαι στη θέση που ζητάει από σένα.

Ο λόγος του Θεού προειδοποιεί και λέει: «**Να είσαι άγρυπνος**. Γιατί όταν θα είσαι άγρυπνος τότε θα σε πάρω.»

Μπροστά μας να έχουμε μία προοπτική, έναν στόχο: **Τη δόξα του Θεού**. Γι' αυτό ο Κύριος παραγγέλλει: «*Να με ακολουθείς ενωμένος με Μένα όπως η κληματόβεργα με το κλήμα, γιατί χωρίς Εμένα δεν μπορείς να κάνεις τίποτα*». Και «**Όλα να τα κάνεις για τη δόξα του Θεού.**»

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ο λόγος τού σταυρού σ' εκείνους που χάνονται είναι μωρία, σε μας, όμως, που σωζόμαστε είναι δύναμη Θεού».(1Κορινθ.1:18)

Ένα πράγμα που θέλει ο Θεός να αναγνωρίσουμε είναι ότι περπατάμε σε **λαθεμένο δρόμο**, ότι είμαστε **δούλοι της αμαρτίας** και να παραδεχτούμε την τελεία αποτυχία μας. Είναι ένα από τα πιο δύσκολα σημεία, γιατί ο πονηρός έβαλε μέσα μας την **αυτοπεποίθηση**. Μας έχει ξεγελάσει να νομίζουμε ότι έξω από τον Θεό αξίζουμε.

Σήμερα οι περισσότεροι άνθρωποι περιφρονούνε τον Θεό. Θυμάμαι πριν πολλά χρόνια σ' ένα μαγαζί μιλούσα με κάποιον μαγαζάτορα και μου λέει το εξής: «Άνθρωπέ μου, σε λυπάμαι γιατί μιλάς για ένα πράγμα ανύπαρκτο. Δεν υπάρχει Θεός, μην είσαι τόσο κουτός». Του λέω: «Είσαι σίγουρος;» «Όχι μονάχα είμαι σίγουρος», μου λέει, «αλλά μπορώ και να σου το αποδείξω». Περίεργος πώς θα μου το αποδείξει, του λέω: «Απόδειξέ μου το, μπορείς;»

Βάζει το δάχτυλό του στο τραπέζι και λέει: «Αν υπάρχει Θεός, ας μου το κόψει». Το κράτησε λίγη ώρα και μετά μου λέει: «Να το, κύριε, το βλέπεις πώς κουνιέται;»

Τον ρωτάω: «Δε μου λες παιδιά έχεις;» «Έχω», μου λέει. «Αν έρθει το παιδί σου και σου πει: «Πατέρα, είσαι παλικαράς; Αν είσαι κόψε το δάχτυλό μου», θα του το κόψεις;» «Όχι», μου λέει, «γιατί θα πει μια βλακεία». «Άλλο τόσο», του λέω, «λες κι εσύ βλακεία, γι' αυτό ο Θεός δε σου κόβει το δάχτυλό σου».

Το πρώτο που κάνει στη ζωή του ανθρώπου ο Θεός είναι να του δώσει να καταλάβει ότι είναι **αμαρτωλός**.

Αμαρτωλός θα πει **αποτυχημένος**. Ένας που είναι χαμένος μέσα στη ζωή και που έχει να συναντήσει τραγικές συνέπειες. Δεν ξέρετε πόσο άσχημο είναι το συναίσθημα να έχεις χάσει τον δρόμο σου! Να μην ξέρεις πού να πας και να βρίσκεσαι σε ένα συνεχές αδιέξοδο!

Θυμάμαι στην Κατοχή, με είχαν κατεβάσει οι Γερμανοί από το τρένο γιατί δεν είχα τα κατάλληλά μου τα χαρτιά και αναγκάστηκα να περπατήσω από τη Λάρισα μέχρι την Κατερίνη με τα πόδια. Κάποια ώρα, καθώς είχε νυχτώσει, χάθηκα και δεν έφθανε μόνο αυτό, όρμησαν και κάτι σκυλιά και κόντεψαν να με φάνε!

Όταν ο άνθρωπος καταλάβει ότι είναι **αμαρτωλός**, ότι είναι **ένοχος** απέναντι στον Θεό, όλες οι αξίες σβήνουν μέσα από τη ζωή του. Τότε είναι που ο Θεός μπορεί να του μιλήσει, ώστε να καταλάβει την **αξία της θυσίας του Χριστού στον Σταυρό**.

Όταν ο απ. Παύλος είδε **τον Χριστό τον σταυρωμένο** εκεί στον δρόμο προς τη **Δαμασκό** και άκουσε να του λέει: «Τι κάνεις, Παύλε, γιατί με κυνηγάς;» τότε ήρθε μέσα του το φως για να δει πόσο **αμαρτωλός** ήταν και να διακηρύττει: "**Είμαι ο πρώτος των αμαρτωλών**»! (1Τιμ.1:15)

Μέχρι τότε δεν ένιωθε σε τι λαθεμένο δρόμο περπατούσε. Ο **Σταυρός του Χριστού** είναι το **μέσο**, με το οποίο ο άνθρωπος μπορεί να αντιληφθεί σε τι αθλιότητα έχει βυθιστεί και να **εννοήσει την αγάπη του Θεού**.

Όταν το δοξασμένο μήνυμα του **Σταυρού**, περάσει μέσα από τη ζωή του ανθρώπου, ανάλογα με τη στάση που θα κρατήσει σ' αυτό καθορίζεται η παραπέρα του πορεία.

Αυτό το μήνυμα, λέει ο απ. Παύλος, *«για τους Ιουδαίους είναι σκάνδαλο, για του Έλληνες είναι μωρία, για κείνους*

όμως που πιστεύουν είναι **Θεού δύναμη και Θεού σοφία**». (1Κορινθ.1:23-24)

Επάνω στον **Σταυρό** έλαβε χώρα μία μάχη, στην οποία ο **Σατανάς νικήθηκε, η Αμαρτία σαρώθηκε. Ο Χριστός ο σταυρωμένος βγήκε νικητής.**

Αυτό το **μήνυμα του Σταυρού** πρέπει ο άνθρωπος να το εννοήσει, όσον αφορά στη σχέση του με τον Χριστό. Να ξέρει ότι ο Χριστός **πάνω στον Σταυρό** σα σκοπό του θανάτου Του είχε την **υπόθεση της Αμαρτίας όλων των ανθρώπων**. Ότι με τον θάνατό Του έδωσε την ασύλληπτη και **αιώνια μάχη**, στην οποία βγήκε **νικητής**.

Γι' αυτό η ζωή μας χαρακτηρίζεται ως **επιτυχημένη ή αποτυχημένη** ανάλογα με το ποια θέση παίρνουμε απέναντι σ' αυτήν την αιώνια προσφορά του Χριστού.

Ο λόγος του Θεού, **αγαπητοί**, είναι γεμάτος από παραδείγματα για να καταλάβουμε ότι **εν τω Θεώ** είναι η δύναμή μας, η επιτυχία μας, η δόξα και το μεγαλείο μας.

Το μέρος μας είναι να καταδικάσουμε και να μισήσουμε κάθε τι που δημιουργεί εμπόδιο στη σχέση μας μαζί Του.

Ο απ. Παύλος είχε πάρει τη μεγάλη απόφαση είτε διά ζωής είτε διά θανάτου να κάνει το θέλημα του Θεού. Ποιο ήταν το μυστικό του; «**Ξέρω σε ποιον έχω πιστέψει**», φώναζε.

Αυτό να πούμε κι εμείς: «Ξέρουμε σε ποιον έχουμε πιστέψει». Σε έναν **αιώνιο Θεό**, σε έναν **σταυρωμένο και αναστημένο Χριστό**, που Τον περιμένουμε **να ξαναέρθει** να μας πάρει κοντά Του.

Είναι ένας Κύριος ο Οποίος δε μας αφήνει ούτε μας εγκαταλείπει, αρκεί να Τον ακολουθούμε.

Η ΔΟΞΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΑΘΟΣ

«Γιατί ζητάτε τον ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς; Δεν είναι εδώ, αλλά **αναστήθηκε**.» (Λουκά 24:5-6)

Ο Χριστός είχε διακηρύξει: «**Εγώ είμαι η Ζωή**». Όπου υπάρχει ο Χριστός ο **θάνατος** υποχωρεί.

Στον **τάφο του Λαζάρου** αυτό συνέβηκε όταν στάθηκαν αντιμέτωποι ο **θάνατος** και η **ζωή**. Το ίδιο συνέβηκε στην **πόλη Ναϊν** όπου συναντήθηκε το νεκρό σώμα εκείνου του νέου με τον Κύριο, καθώς πήγαιναν να τον θάψουν. Είπε ο Κύριος στη μητέρα του: «*Μη κλαις. Και πλησιάζοντας άγγιξε το νεκροκρέβατο... και είπε: Νεανίσκε, σε σένα λέω, **σήκω επάνω**. Και ο νεκρός ανακάθισε, και άρχισε να μιλάει*». (Λουκ.7:14-15)

Σήμερα, αυτή είναι η μεγάλη αλήθεια που καλείται ο άνθρωπος να συνειδητοποιήσει: **Ο Χριστός αναστήθηκε! Είναι ζωντανός!** Δε θα Τον ζητάμε ανάμεσα στους νεκρούς. Διαβάζουμε: «**Η Ανάσταση του Χριστού** είναι η αρχή», που σημαίνει ότι ο θάνατος δεν έχει πλέον μόνιμη εγκατάσταση μέσα μας. Αν η καρδιά μας έχει δοθεί στον Χριστό να ξέρουμε ότι για μας υπάρχει **η ζωή**. Ο Χριστός υποσχέθηκε στην Εκκλησία Του ότι θα έρθει να την πάρει. Γιατί ο Χριστός είναι **ζωντανός**, είναι **αιώνιος**.

Η **Ανάσταση του Χριστού** είναι ένα γεγονός που τον αντίκτυπό του έχει σε όλη την αιωνιότητα.

«**Ο Χριστός, καθώς αναστήθηκε από τους νεκρούς, δεν πεθαίνει πλέον, θάνατος δεν τον κυριεύει**». (Ρωμ.6:9) Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα: Έφυγε ο θάνατος μια για πάντα.

Κάθε άνθρωπος του Θεού, με αυτήν την ελπίδα αντιμετωπίζει την ώρα του θανάτου.

Ο Χριστός είναι ζωντανός. Μην Τον σκεφτείς ποτέ ότι είναι αδύνατος για να επέμβει σε οποιαδήποτε ανάγκη σου και μην πιστέψεις ποτέ ότι αυτό που βγήκε από το στόμα Του δεν μπορεί να το πραγματοποιήσει. **«Δεν είναι τίποτα αδύνατο σε Μένα»**, βεβαιώνει. Χρειάζεται μονάχα το υπόβαθρο της **πίστης**, της **άγιας** και **ζωής υπακοής** στο θέλημα του Θεού, για να μπορεί το Πνεύμα του Θεού να δουλεύει μέσα σου. Χρειάζεται να στέκομαι με την τέλεια αναξιοτήτά μου, να αφήνω να ενεργεί ο Θεός μέσα στη ζωή μου, να μη ζω εγώ αλλά να ζει ο Χριστός και να λέω: **«Μίλησε Κύριε ο δούλος Σου ακούει»**. (1Σαμ.3:9) Τότε θα βλέπουμε την ενέργεια του Θεού στη ζωή μας.

Οπότε, μέσα στην **απόλυτη υπακοή** και **εμπιστοσύνη** στο **θέλημα του Θεού**, θα μπορούμε να προχωρούμε και θα ξέρουμε ότι **ο Χριστός είναι ζωντανός**. Ανέβηκε στους Ουρανούς, κάθεται στα δεξιά του Θεού, μεσιτεύει για μας και όλη η ζωή μας είναι κάτω από τη δικιά Του παρακολούθηση χωρίς να υπάρχει ούτε μία στιγμή που Αυτός να μην είναι μαζί μας.

Έχουμε έναν **ζωντανό Κύριο**. Είπε ότι σε τρεις μέρες θα αναστηθεί, αναστήθηκε. Ό, τι υπόσχεται ο Θεός αυτό το πραγματοποιεί. Το δικό μας μέρος είναι να ξέρουμε ότι ο Χριστός είναι **αναστημένος**, να μη Τον ζητάμε σε νεκρές κατευθύνσεις. Εμείς είμαστε αδύναμοι και ανίκανοι, μόνο **με τον Χριστό μπορούμε να πάρουμε δύναμη και ζωή**.

Έτσι, **αγαπητοί**, ας προχωρούμε και να ξέρουμε ότι λίγο ακόμα και ο **Ερχόμενος** δε θα αργοπορήσει. **«Ο δε δίκαιος θα ζήσει εκ πίστεως.»**

Καθώς έχουμε αυτήν την προτροπή των αγγέλων: **«Γιατί ζητάτε το ζωντανό ανάμεσα στους πεθαμένους;»** ας γεμίσει η καρδιά μας με αυτή τη χαρά και με αυτή τη βεβαιότητα ότι Αυτός έχει αναλάβει όλη μας τη ζωή. Από μας θέλει να διακηρύξουμε στους ανθρώπους γύρω μας ότι **ο Χριστός ζει** μέσα στην προσωπική μας ζωή.

Χριστό Αναστημένο

Αν μέσα στην καρδιά σου έχεις έναν Χριστό όχι Αναστημένο, από κει και πέρα δεν ξέρεις σε Ποιον έχεις πιστέψει. Αν έχεις έναν Χριστό μέσα στη ζωή σου, για τον Οποίο δεν είσαι πρόθυμος ούτε το ελάχιστο να προσφέρεις, δεν έχεις Χριστό Αναστημένο. **Αν μέσα στη ζωή σου δεν έχεις πάρει την απόφαση να υπακούσεις στο θέλημα του Θεού, δεν έχεις Χριστό Αναστημένο.** Μη μας ξεγελάει ο Σατανάς. Πιστεύουμε στον Χριστό, ξέρουμε για την Ανάστασή Του, την διακηρύττουμε, αλλά **αν δεν την εκφράζεις, δεν έχεις Αναστημένο Χριστό.**

Όλα τα μηνύματά Του ο Θεός τα δίνει σε σχέση με τη **Σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού.**

Τι έκανε ο Ιησούς Χριστός;

Το πρώτο που έκανε ο Χριστός με τη θυσία Του ήταν να **καταργήσει την Αμαρτία.** Ο άνθρωπος πεθαίνει μέσα στις αμαρτίες του όχι γιατί δεν υπάρχει εξάλειψη Αμαρτίας, αλλά γιατί είναι **αμετανόητος και δεν πιστεύει στο Χριστό.**

Διαβάζουμε: **«Φανερώθηκε (ο Χριστός)... για να καταργήσει την αμαρτία με τη θυσία του.»** (Εβρ.9:26). Όποιος από μας νιώθει ότι είναι αμαρτωλός να ξέρει ότι ο **Χριστός κατήργησε την Αμαρτία.** Δεν έχει καμία εξουσία επάνω μας η Αμαρτία. Την κατήργησε ο Χριστός. Την **«αθέτησε»,** λέει, με τη θυσία Του πάνω στον Σταυρό. Και

στο 28 εδάφιο λέει: «Ο Χριστός, ο οποίος μια φορά για πάντα προσφέρθηκε **για να σηκώσει τις αμαρτίες πολλών**, θα φανεί για μια δεύτερη φορά χωρίς αμαρτία σ' εκείνους που τον προσμένουν για σωτηρία». Το ερώτημα είναι: Νιώθεις ότι η **Αμαρτία** έχει καταργηθεί από τη ζωή σου ή σε έχει εγκλωβίσει και σε πνίγει και δεν μπορείς να ανορθωθείς; Δεν μπορείς μέσα σου να νιώσεις τη ζωή του Χριστού; Ένα πράγμα πρόσεξε: Ο Χριστός με τη θυσία Του στον **Σταυρό κατήργησε την Αμαρτία** και με την **Ανάστασή Του απέδειξε ότι πραγματικά καταργήθηκε η Αμαρτία** σου. Δεν έχεις παρά να **μετανοήσεις**, να την καταδικάσεις και να **πιστέψεις** σ' αυτό το μήνυμα.

Το δεύτερο πράγμα που **κατήργησε ο Χριστός** είναι ο **θάνατος**. Μη φοβάσαι το θάνατο, δεν υπάρχει θάνατος. Υπάρχει απλώς **μεταφορά** μέσα στα χρυσά παλάτια.

Διαβάζουμε: «*Επειδή, λοιπόν, τα παιδιά έγιναν κοινωνοί σάρκας και αίματος, κι αυτός παρόμοια έγινε μέτοχος από τα ίδια, για να καταργήσει, διαμέσου τού θανάτου, αυτόν που έχει το κράτος τού θανάτου, δηλαδή, τον διάβολο*». (Εβρ.2:14) **Καταργήθηκε ο θάνατος**, μη σε φοβίζει. Δε φοβάται ο Χριστιανός. Αν φοβάσαι πρόσεξε μήπως ο Αναστημένος Χριστός δεν υπάρχει μέσα στην καρδιά σου. Είναι βέβαια **εχθρός ο θάνατος**, αλλά τον αντιμετωπίζεις με τη δύναμη του **Αναστημένου Χριστού**.

Διαβάζουμε ότι φανερώθηκε ο Σωτήρας Ιησούς Χριστός: "**ο οποίος κατήργησε τον θάνατο, έφερε σε φως τη ζωή και την αφθαρσία διαμέσου τού ευαγγελίου**» (2Τιμ.1:10).

Το τρίτο που **κατέστρεψε ο Χριστός** είναι τα **έργα του Διαβόλου**. «*Γι' αυτό φανερώθηκε ο Υιός τού Θεού, για να καταστρέψει τα έργα τού διαβόλου*." (1Ιωάν.3:8)

Κάποτε όταν ήμουν στον Καναδά πήγαμε σ' ένα ζωολογικό κήπο. Υπήρχε εκεί ένα νησάκι με κάτι δέντρα και γύρω-γύρω είχε νερό. Στο νησάκι υπήρχαν δύο γορίλες. Ήταν άγριοι και κοιτούσαν τον κόσμο! Κανένας όμως δε φοβόταν. Γιατί ο γορίλας φοβάται το νερό. Δεν τολμάει να μπει στο νερό. Αν όμως κάποιο παλιόπαιδο τολμούσε να μπει στο νερό και να πάει κοντά στον γορίλα θα το ξέσχιζε.

Ο Χριστός κατέστρεψε τα έργα του Διαβόλου. Αν τώρα αυτός δουλεύει στη ζωή μας είναι γιατί πάμε εμείς και του δίνουμε τόπο. Δεχόμαστε τα μηνύματα και τα συνθήματα τα δικά του. Γι' αυτό να μην τον φοβάσαι. Να φοβάσαι την καρδιά σου, μήπως η καρδιά σου κάνει νερά. Αν η καρδιά σου είναι κολλημένη στον Χριστό, μη φοβάσαι, δεν έχει ο Διάβολος καμιά εξουσία επάνω σου. Τη μόνη εξουσία που έχει είναι να θανατώσει **το σώμα**. Κι αυτήν την έχει μέχρι να έρθει ο Χριστός, οπότε καταργείται ο θάνατος.

Προχωρώντας, λέει ότι ο Χριστός όχι μόνο **κατήργησε** την **Αμαρτία** πάνω στον Σταυρό αλλά και την **καθάρισε** μέσα από την καρδιά μας. Ο Θεός λέει: *«μας αγάπησε και απέστειλε τον Υιό του ως μέσον εξιλασμού για τις αμαρτίες μας»* (1Ιωάν.4:10). Και: *«Το αίμα τού Ιησού Χριστού, του Υιού του, μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία»* (1Ιωάν.1:7).

Γι' αυτό, εγώ, ο άθλιος και ο ελεεινός, ο γεμάτος αμαρτία τολμάω να σταθώ μπροστά στον Θεό. Γιατί το **Αίμα του Ιησού Χριστού** με καθαρίζει από κάθε αμαρτία. Ο Χριστός έγινε **ιλασμός για τις αμαρτίες μας** και μας κάνει άγιους στη βάση του **Σταυρού και της Ανάστασής Του**.

Το άλλο που έκανε ο Χριστός είναι η **συσταύρωση του παλαιού μας ανθρώπου**. Εδώ κρύβεται όλο το μυστικό της πνευματικής μας ζωής, της **νίκης και του θριάμβου**.

Ο Χριστός δεν πήρε μόνο τις **αμαρτίες** μας στον **Σταυρό**, αλλά **κάρφωσε** εκεί και τον **παλιό μας άνθρωπο**. Κράτα τον εκεί **καρφωμένο διά πίστεως** μέσα στην καρδιά σου και θα δεις πώς θα είναι η ζωή σου! Μια ζωή που θα ανεβαίνεις από νίκη σε νίκη, από θρίαμβο σε θρίαμβο. Γράφει: «*Ο παλιός μας άνθρωπος συσταυρώθηκε για να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας.*» (Ρωμ.6:6)

Ο απ. Παύλος αναφέρεται στο μυστικό της πετυχημένης πνευματικής του ζωής. Λέει ο ίδιος: «*Μαζί με τον Χριστό έχω συσταυρωθεί· ζω όχι πλέον εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα σε μένα...*» (Γαλ.2:20)

Αν ο παλιός μου άνθρωπος δε σταυρωθεί πάνω στον Σταυρό μαζί με τον Χριστό η συγχώρηση των αμαρτιών μου δεν μπορεί να έχει ουσιαστικό αποτέλεσμα, για τον εξής λόγο: **Ο παλιός άνθρωπος δε διορθώνεται**, ο παλιός άνθρωπος μόνο σταυρώνεται. Αν προσπαθείς να διορθώσεις τον παλιό σου άνθρωπο είσαι χαμένος.

Συζητούσα αυτές τις μέρες με κάποιον αδελφό και μου έλεγε το εξής: «Εγώ κάπνιζα 45 χρόνια. Ζήτησα από τον Κύριο και με ελευθέρωσε. Για έναν χρόνο ήμουν ελευθερωμένος. Τώρα όμως ξαναγύρισα. Κάθε μέρα που ξυπνάω το πρόβλημά μου είναι αυτό. Πώς θα ελευθερωθώ; Όλη η πνευματική μου ικμάδα στραγγαλίζεται απ' αυτό το **πάθος**. Δεν μπορώ να απαλλαγώ».

Πώς μπορούσε ένα χρόνο να είναι ελευθερωμένος και τώρα δεν μπορεί; Ξέρετε ο **παλιός μας άνθρωπος** μοιάζει με ένα **ελατήριο**. Όσο έχεις πατημένο το ελατήριο δεν μπορεί να πεταχτεί. Όταν όμως το αφήσεις ή μειώσεις τη δύναμή του, τόσο ανεβαίνει. Κι αν αφαιρέσεις όλη τη δύναμη, αμέσως πετιέται επάνω.

Τον παλιό μας άνθρωπο πρέπει να τον κρατάμε **σταυρωμένο κάθε μέρα**. Αυτή είναι η έννοια: «Κάθε μέρα θα σηκώσεις τον σταυρό σου και θα προχωρείς». Αν ο παλιός μας άνθρωπος δεν καρφωθεί και δεν τον διατηρήσουμε καρφωμένο επάνω στον Σταυρό, αυτός θα δράσει. Μπορεί να τον έχεις σταυρωμένο 20 χρόνια, αν τον αφήσεις θα πεταχτεί και θα κάνει αυτά που έκανε πριν 20 χρόνια. Ο παλιός άνθρωπος δε βελτιώνεται.

Αυτή είναι μια αλήθεια αγαπητοί που πρέπει να την κρατήσουμε. Κάθε **υποχώρηση** να ξέρουμε ότι μειώνει τη δύναμη που κρατάει τον παλιό μας άνθρωπο καρφωμένο.

Και ένα τελευταίο. Ο λόγος του Θεού λέει: Ο Χριστός αναστήθηκε για **να μας κάνει δυνατούς**. Ναι, να μας κάνει **δυνατούς**. «Μα», θα μου πεις, «είναι δυνατόν εγώ που ήμουν έρμαιο όλων των παθών μου και ήμουν πλατανόφυλλο και μια από δω γύριζα μια από κει γύριζα;» «Ναι, εσύ». Ο απ. Παύλος ήταν «υπερβολικά μαινόμενος». Κι όμως έγινε δυνατός. «*Δαμάζω και δουλαγωγώ το σώμα μου*» έλεγε.

«Χωρίς Εμένα», λέει ο Χριστός, «δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα».

Άρα γινόμαστε δυνατοί όταν είμαστε ενωμένοι με τον **Αναστημένο Χριστό**, όπως το κλήμα είναι με το αμπέλι.

Στην επιστολή προς Ρωμαίους εκεί πλέον μας δίνει το θρίαμβο του πιστού: «*Σε όλα αυτά υπερνικούμε, διαμέσου εκείνου που μας αγάπησε*». (Ρωμ.8:37)

Αυτό είναι το μήνυμα της **Ανάστασης, αγαπητοί αδελφοί**. Δεν είναι το **Πάσχα** να πας να δεις καινούρια μέρη και να απολαύσεις τη ζωή με τα διάφορα ήθη και έθιμα που συνηθίζουν αυτές τις μέρες οι άνθρωποι, αλλά είναι για να μάθεις ότι **ο ΧΡΙΣΤΟΣ σε κάνει ΔΥΝΑΤΟ!**

ΑΡΚΕΙ ΣΕ ΣΕΝΑ Η ΧΑΡΗ ΜΟΥ

*«Αρκεί σε σένα η χάρη Μου,
γιατί η δύναμή μου μέσα στην
αδυναμία φαίνεται τέλεια».*
(1Κορινθ.12:9)

Το θέμα μας είναι: **«Αρκεί σε σένα η Χάρη Μου»!**

Όλοι μας έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε στη ζωή μας δυσκολίες. Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην περνάει από δύσκολα μονοπάτια. Μπορεί να μην είναι ίδια τα μονοπάτια, αλλά το βάρος και οι ενοχλήσεις είναι πάντοτε οι ίδιες. Όλοι μας, ως άνθρωποι του Θεού, ξέρουμε ότι εκεί που πρέπει να πούμε τα προβλήματά μας κι από κει που πρέπει να ζητήσουμε τη βοήθειά μας είναι ο Θεός.

Στον Ψαλμό 121 λέει ο άνθρωπος του Θεού: *«Υψώνω τα μάτια μου στα βουνά και ρωτάω: Από πού θα έρθει η βοήθειά μου;»* Και απαντάει: *«Η βοήθειά μου έρχεται από τον Κύριο, ο Οποίος δημιούργησε τον Ουρανό και τη γη».*

Πράγμα που δείχνει ότι η βοήθειά μου και οι λύσεις όλων των προβλημάτων μου έρχονται από τον Κύριο.

Αυτό που θέλει να μας πει εδώ ο λόγος του Θεού είναι ότι στη ζωή μας, παρ' όλα τα προβλήματα, παρ' όλο που υποφέρουμε και πιεζόμαστε, **κάπου αλλού** πρέπει να **στρέψουμε την προσοχή μας.**

Όταν ο λόγος του Θεού μάς δίνει αυτό το μήνυμα δεν είναι για να ξεχάσουμε το πρόβλημά μας ή για να ελευθερωθούμε κάπως από την πίεση που μας κατέχει, όπως κάνει ο κόσμος στρέφοντας την προσοχή των ανθρώπων προς άλλες κατευθύνσεις, αλλά είναι για να δώσει ο Θεός τη λύση και την κατεύθυνση εκείνη η οποία πραγματικά μας χρειάζεται. Το παράδειγμα που μας δίνει εδώ ο λόγος του Θεού είναι το εξής: **Ο απ. Παύλος**

περνούσε από μια δύσκολη κατάσταση. Είχε έναν **σκόλοπα στο σώμα του** εξαιτίας του οποίου υπέφερε. Περιγράφοντας ο ίδιος τον σκόλοπα λέει ότι, ένας άγγελος του Σατανά του έδινε σκαμπίλια. Παρ' όλο που ζητούσε από τον Κύριο να τον ελευθερώσει σύμφωνα με την προτροπή Του: *«Μη μεριμνάτε για τίποτε· αλλά, σε κάθε τι, τα ζητήματά σας ας γνωρίζονται στον Θεό με ευχαριστία διαμέσου της προσευχής και της δέησης»* (Φιλιπ.4:6), ο Κύριος δεν του έδινε λύση στο πρόβλημά του. Την πρώτη φορά που προσευχήθηκε δεν πήρε καμία απάντηση. Τη δεύτερη φορά πάλι δεν πήρε καμία απάντηση. Την τρίτη φορά τού απάντησε ο Κύριος μεταφέροντάς τον στη **Χάρη**. Του είπε: **«Σου είναι αρκετή η Χάρη Μου»**.

Ξέρετε, εκεί είναι όλο το μυστικό. Μέσα στη ζωή μας περνάμε πολλές φορές από δυσκολίες τις οποίες ούτε μπορούμε να τις αντιμετωπίσουμε ούτε λύσεις έχουμε. Οπωσδήποτε ζητάμε από τον Θεό. Ο Θεός είναι ο Πατέρας μας, είναι Εκείνος που μας αγαπάει και διακηρύττει: *«Δεν είναι τίποτα αδύνατο σε Μένα»*. **Ανασταίνει** ακόμα και νεκρούς, ανατρέπει όλα τα δεδομένα, αλλά λέει το εξής: *«Εσύ δε θα πρέπει να μένεις στην οποιαδήποτε λύση του προβλήματός σου. Δε θα μαζέψεις ένα τσουβάλι με τα «γιατί» σου, όπως λένε μερικοί: «Θα μαζέψω ένα τσουβάλι με τα «γιατί» μου και όταν πάω στον ουρανό θα τα εκθέσω μπροστά στον Θεό και θα Τον ρωτήσω: Γιατί συνέβηκε αυτό και εκείνο και το άλλο;»*

Στον Ουρανό βλέπουμε τους 24 πρεσβύτερους και τα 4 όντα γύρω απ' τον Χριστό να διακηρύττουν: **«Εσφάγης και τους αγόρασες από κάθε έθνος, γλώσσα, λαό, φυλή και τους έκανε βασιλείς και ιερείς»**.(Αποκ.5:9-10)

Ο Πονηρός θέλει στα διάφορα δύσκολα μονοπάτια που περπατάμε να μας αποσπάσει από το Πρόσωπο του Χριστού, από το έργο και τη χάρη Του. Κι έρχεται ο λόγος του Θεού να μας πει: «Δε θα φύγεις από τον **Σταυρό**, δε θα φύγεις από τη **Χάρη του Θεού**, δε θα φύγεις από το **Πρόσωπο του Χριστού**, δε θα φύγεις από τη **λύτρωση** που έκανε ο **Χριστός πάνω στον Σταυρό**».

Ο Πονηρός προσπαθεί να κολλήσει τις καρδιές μας στις αποτυχίες μας, στους φόβους και στις αντιξοότητές μας, σε ό, τι μας πονάει, μας ενοχλεί και μας βασανίζει.

Το ίδιο πρόβλημα είχε και ο **Παύλος**. Τον βασάνιζε ο σκόλοπας, ο σατανικός άγγελος που τον ράπιζε.

Καθώς, λοιπόν, περνάμε κι εμείς από ένα σωρό δυσκολίες, αντίξοες καταστάσεις και επικεντρώνεται όλη η προσοχή μας επάνω στο πρόβλημά μας, έρχεται ο λόγος του Θεού και λέει: «Θα κάνεις μια **μετάθεση**. Θα στρέψεις το μάτι σου **στον Σταυρό του Χριστού**». Στην προκειμένη περίπτωση στη **Χάρη**. Αν δεν καταλάβουμε αυτόν τον τρόπο αντιμετώπισης που μας δίνει ο λόγος του Θεού, δε θα μπορούμε να είμαστε **νικητές** και δε θα μπορούμε να απαλλαγούμε από τα σφιξίματα του πονηρού.

Στη ζωή μας υπάρχει μία θέση, στην οποία πρέπει να στραφούμε: Ο **Σταυρός του Χριστού**, η **Χάρη του Θεού**.

Αυτό το μήνυμα ο **απ. Παύλος** μπορούσε να το καταλάβει καλά, καθώς ένιωθε την κατάστασή του.

Σε μια περίπτωση λέει: «*Εγώ είμαι ο ελάχιστος από τους αποστόλους... δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι **απόστολος**, επειδή καταδίωξα την εκκλησία τού Θεού. Αλλά, με τη χάρη τού Θεού είμαι ό, τι είμαι.*» (1Κορινθ.15:9-10) Σε άλλη περίπτωση λέει: «*Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ*». (1Τιμ.1:15)

Άμα νιώσεις μια τέτοια κατάσταση, άμα έχεις ένα τέτοιο μεγάλο προβληματισμό μέσα σου, τότε μονάχα μπορείς να εκτιμήσεις τι σημαίνει: **«Αρκεί σε σένα η Χάρη Μου.»**

Η ζωή, **αγαπητοί**, έχει ένα σωρό μονοπάτια. Μικροί και μεγάλοι περπατάμε τα δικά μας μονοπάτια. Ο λόγος όμως του Θεού λέει: **«Τα μάτια σου δε θα τα κολλήσεις στο πρόβλημά σου. Θα τα κολλήσεις στον Κύριο Ιησού Χριστό»**. Λέει: **«Αποβλέποντες στον αρχηγό και τελειωτή της πίστεώς μας τον Κύριο Ιησού Χριστό»**. (Εβρ.12:2)

Το ίδιο πράγμα ενήργησε ο Κύριος στον **Νικόδημο**, ο οποίος Τον αναγνώρισε **δάσκαλο σταλμένο απ' τον Θεό**. Ο Χριστός όμως τον πήγε στην **Αναγέννηση**. Του είπε: **«Αν κάποιος δε γεννηθεί άνωθεν δεν μπορεί να δει τη βασιλεία των Ουρανών»**. (Ιωάν.3:3)

Το ίδιο έκανε και στη **Σαμαρείτισσα**. Κάποια ώρα πάνω στη συζήτηση γύρω από το νερό, της είπε ο Χριστός: **«Φώναξε τον άντρα σου»**. Με τη φράση αυτή, τελικά την πήγε στην **αποκάλυψη του Μεσσία**. (Ιωάν.4:16,26)

Ξέρετε, ο Θεός έχει **έναν στόχο** στη ζωή μας: Να μας **αποκαλύψει** το Πρόσωπό Του.

Κάθε φορά που περνάμε από διάφορα μονοπάτια τα οποία είναι άσχημα, τα οποία είναι δυσάρεστα και μας ενοχλούν, ένας είναι ο σκοπός Του: Να μας αποκαλύψει το Πρόσωπό Του, τα αιώνια σχέδιά Του. Είδατε τι λέει;

«Η ελαφριά μας θλίψη κατεργάζεται σε μας, από υπερβολή σε υπερβολή αιώνιο βάρος δόξας.» (2Κορ.4:17)
Όπου κι αν διαβάσουμε στον λόγο του Θεού μας πηγαινέι τελικά στον **Γολγοθά**. «Μα», θα μου πείτε «Η λύση εκεί είναι;» «Ναι, η λύση εκεί είναι».

Η Χάρη του Θεού

Η **Χάρη του Θεού** είναι το πρώτο πράγμα που καλείται ο πιστός να διατηρήσει μέσα στη ζωή του. Κι όταν έχουμε δύσκολα μονοπάτια να μην ξεχνάμε ότι η **Χάρη του Θεού είναι αρκετή** και ότι αυτή η **Χάρη** μάς δίνει τη λύση σε όλα μας τα προβλήματα. Μας διαβεβαιώνει ο λόγος του Θεού: **«Αυτός, που τον ίδιο του τον Υιό δεν λυπήθηκε, αλλά τον παρέδωσε για χάρη όλων μας, πώς και μαζί μ' αυτόν δεν θα χαρίσει σε μας τα πάντα;»** (Ρωμ.8:32)

Μου έλεγε μια πιστή: «Απόστολε, ξέρεις από τι βρώμικη ζωή έχω περάσει. Ο Σατανάς προσπαθεί να μου φέρει μπροστά μου αυτή τη ζωή και να μου δημιουργήσει στενοχώριες, πιέσεις, φόβους». Της είπα: «Θα **σταθείς στη Χάρη του Θεού**. Θα κρατήσεις αυτό που είπε ο Κύριος στον Παύλο: **«Αρκεί σε σένα η Χάρη μου»**. Είμαστε κάτω από τη Χάρη του Θεού. Γι' αυτό, όλες μας οι δυσκολίες, όλα μας τα προβλήματα είναι λυμένα κάτω από αυτή τη **Χάρη**».

Όταν ο απ. Παύλος εκεί στη Δαμασκό ένωσε την τέλεια αθλιότητα της αμαρτίας του, εκείνο που ενήργησε στη ζωή του ήταν η **Χάρη του Θεού**. Είδε στον Σταυρωμένο και Αναστημένο Ιησού Χριστό **τη Χάρη του Θεού**.

Μέσα λοιπόν στις αδυναμίες μας, ακόμα και στις πτώσεις μας, μην ξεχνάμε ότι η **Χάρη του Θεού φανερώνεται**.

Προσοχή

Μόνο ένα πράγμα να προσέξουμε. Να μην εκμεταλλευτούμε τη Χάρη του Θεού, να μη φύγουμε από το **περιεχόμενο της Χάρης του Θεού**.

Στην Επιστολή του στον **Τίτο** ο απ. Παύλος γράφει: «**Φανερώθηκε η σωτήρια χάρη τού Θεού προς όλους τούς ανθρώπους, η οποία μάς διδάσκει να αρνηθούμε την ασέβεια και τις κοσμικές επιθυμίες, και να ζήσουμε με σωφροσύνη και με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, προσμένοντας τη μακάρια ελπίδα, και την επιφάνεια της δόξας τού μεγάλου Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού**». (Τιτ.2:11-13).

Η **Χάρη του Θεού** δεν έχει σκοπό να μας αφήσει στη ζωή αχαλίνωτους πνευματικά. Δεν έχει σκοπό να μας ρίξει ξανά μέσα στην αμαρτία και στην αθλιότητά μας, αλλά έχει έναν στόχο: Να μας βοηθήσει να αρνηθούμε την ασέβεια και τις κοσμικές επιθυμίες και μέσα σ' αυτόν τον κόσμο να ζήσουμε με **σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια** και να **περιμένουμε την επιφάνεια της δόξας του Θεού και του Σωτήρα μας Χριστού**. Γι' αυτό στη ζωή μας πρέπει να ξέρουμε ότι **είναι αρκετή η Χάρη του Θεού**.

Καθώς λοιπόν διανύουμε τη ζωή με όλα τα δύσκολα μονοπάτια και ζητάμε από τον Θεό λύση και δε φαίνεται λύση, ένα να ξέρουμε: «**Είναι αρκετή η Χάρη του Θεού**».

Ένας αδελφός, καθώς περνούσε φοβερούς πόνους, ζήτησε από τα παιδιά της χορωδίας που τον επισκέφτηκαν στο νοσοκομείο: «Κάντε μου μία χάρη. Γράψτε σ' ένα χαρτί: «**Αρκεί σε σένα η Χάρη μου**», να το κρεμάσω απέναντι απ' το κρεβάτι μου, να μείνω σ' αυτή τη διακήρυξη και να πεθάνω κάτω από αυτήν τη διακήρυξη».

Μακάρι, **αγαπητοί**, να πεθάνουμε κι εμείς κάτω απ' αυτήν τη διακήρυξη!

Συζήτηση

Ερώτηση ακροατή: Πώς μπορούν αυτά να γίνουν;

Απάντηση ομιλητή: Αν ο Θεός μάς χάρισε τον Γιο Του, πώς μαζί μ' Αυτόν δε θα μας χαρίσει και τα πάντα; Μέσα στα «πάντα», είναι τα «**πάντα**». Είτε αυτά είναι υποσχέσεις του Θεού είτε είναι λύσεις σε προβλήματα.

Ξέρετε, αυτό το ζήτημα του **Σταυρού του Χριστού** χρειάζεται πιο βαθιά να το καταλάβουμε. Στον Ουρανό μνημονεύεται μόνο η **σφαγή** Του.

Οι Επιστολές προς Εφεσίους και Κολοσσαείς φανερώνουν πολλά σημεία του περιεχομένου του έργου του Χριστού στον **Σταυρό**. Διαβάζουμε: *«Μέσα σ' αυτόν κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της θεότητας σωματικά· και μέσα σ' αυτόν είστε πλήρεις»*. (Κολ.2:9-10)

Οπότε όλα τα «γιατί» που έχουμε, σβήνουν. Μην ξεχνάμε ότι *«ο Θεός συνεργεί τα πάντα για καλό γι' αυτούς που Τον αγαπάνε»*.(Ρωμ.8:28)

Ήταν ένας αδελφός στο Βόλο με ένα πόδι. Κάθε φορά που προσευχόταν ευχαριστούσε τον Θεό γιατί του κόπηκε το πόδι και αυτό έγινε αιτία να γνωρίσει τον Θεό.

Δεν μπορούμε πολλά πράγματα να εξηγήσουμε, αν δεν καταλάβουμε πρώτα το **έργο του Χριστού και τη Χάρη Του**. Ο απ. Παύλος λέει: *«Να γνωρίσω Αυτόν και τη δύναμη της Ανάστασής Του και την κοινωνία των παθημάτων Του συμμορφούμενος με τον θάνατό Του»*. (Φιλιπ.3:10)

Όλη η ζωή μας, από τότε που **μετανοήσαμε, πιστέψαμε και δεχτήκαμε τη Χάρη** του Χριστού και ήρθε το Πνεύμα του Θεού και μας **αναγέννησε**, περικλείεται μέσα στο πρόσωπο του Χριστού. Γι' αυτό λέει: *«Τα πάντα να τα κάνετε για τη δόξα του Θεού»*. (1Κορ.10:31)

Η Σημασία της Χάρης

Την εποχή που γεννήθηκε ο τελευταίος βασιλιάς, ο Κωνσταντίνος, ο πατέρας του έδωσε σε όλους τους κατάδικους αμνηστία. Ανάμεσά τους ήταν 5 καταδικασμένοι σε θάνατο. Όταν πήγε ο διευθυντής των φυλακών να αναγγείλει το χαρμόσυνο γεγονός, είδε την εξής εικόνα: Οι 4 χοροπηδούσαν από τη χαρά τους, ο ένας του λέει: «Εμένα δε μου χρειάζεται χάρη». Το αποτέλεσμα ήταν: Οι 4 δεν εκτελέστηκαν, αυτός εκτελέστηκε.

Η λέξη «Χάρη» δεν έχει καμία σημασία για έναν που δε νιώθει την καταδίκη του. Για έναν όμως που την νιώθει, η λέξη Χάρη είναι η πιο όμορφη λέξη που ποτέ άκουσε.

«Η σωτήριος Χάρη», λέει ο λόγος του Θεού, **«ήρθε σε όλους τους ανθρώπους»**. Αυτό σημαίνει ότι όλοι μας βρισκόμαστε στην κατάσταση της τραγικής καταδίκης. Πάνω σε όλους μας κρέμεται η αιώνιος καταδίκη. Και σε όλους μας «φανερώθηκε η σωτήρια χάρη του Θεού».

Γι' αυτό, **άνθρωπέ μου**, το καλύτερο πράγμα που έχεις να κάνεις είναι να **αναγνωρίσεις** την κατάστασή σου, το έγκλημά σου απέναντι στον Θεό.

Ο Θεός σου έχει δώσει **Χάρη**, η οποία είναι η μόνη που **σβήνει το έγκλημά σου**, η οποία αποτινάσσει όλες τις συνέπειες της πνευματικής αποστασίας σου από τον Θεό, η οποία σε αποκαθιστά.

Πώς ήρθε αυτή η Χάρη; **«Η Χάρη αυτή ήρθε από τον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού, ο Οποίος πέθανε για μας πάνω στον Σταυρό, για να μας λυτρώσει από κάθε ανομία και να μας καθαρίσει στον εαυτό Του λαό εκλεκτό ζηλωτή καλών έργων»**. (Τίτ.2:11-14)

ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΔΟΥΛΟΥ

«*Η βασιλεία των ουρανών* ομοιώθηκε με άνθρωπο βασιλιά, που θέλησε να εξετάσει τους λογαριασμούς του με τους δούλους του... , φέρθηκε σ' αυτόν ένας οφειλέτης 10.000 ταλάντων. Και επειδή δεν είχε να τα αποδώσει, ο κύριός του πρόσταξε να πουληθεί αυτός... και όλα όσα είχε, και να αποδοθεί αυτό που χρωστούσε.... ο δούλος, έπεσε στα πόδια του, τον προσκυνούσε, λέγοντας: Κύριε, μακροθύμησε σε μένα, και θα σου τα αποδώσω όλα.... ο κύριος σπλαχνίστηκε, τον άφησε ελεύθερο, του χάρισε μάλιστα και το δάνειο.

Όταν, όμως, εκείνος ο δούλος βγήκε έξω, βρήκε έναν από τους συνδούλους του, που του χρωστούσε 100 δηνάρια· και αφού τον έπιασε τον έπνιγε, λέγοντας: Απόδωσέ μου ό, τι χρωστάς. Πέφτοντας, λοιπόν, ο σύνδουλός του στα πόδια του, τον παρακαλούσε, λέγοντας: Μακροθύμησε σε μένα, και θα σου δώσω όλα. Εκείνος, όμως... τον έβαλε σε φυλακή, μέχρις ότου αποδώσει εκείνο που χρωστούσε. Βλέποντας... οι σύνδουλοί του αυτά που έγιναν, λυπήθηκαν υπερβολικά· και... φανέρωσαν στον κύριό τους όλα όσα έγιναν. Τότε.... τον προσκάλεσε ο κύριός του, του λέει: **Δούλε πονηρέ, όλο εκείνο το χρέος σου το χάρισα, επειδή με παρακάλεσες· δεν έπρεπε κι εσύ να ελεήσεις τον σύνδουλό σου, όπως κι εγώ σε ελέησα;** Και επειδή ο κύριός του οργίστηκε, τον παρέδωσε στους βασανιστές, μέχρις ότου αποδώσει σ' αυτόν ολόκληρο εκείνο που όφειλε... Έτσι και ο ουράνιος Πατέρας μου θα κάνει σε σας, αν δεν συγχωρήσετε από την καρδιά σας κάθε ένας στον αδελφό του τα παραπτώματά τους» . (Ματθ. 18:23-35)

Η παραβολική αυτή ιστορία, που τη διηγήθηκε ο Χριστός, έχει να δώσει ένα σοβαρό μήνυμα, γύρω απ' το οποίο υπάρχει μεγάλη σύγχυση ανάμεσα στους πιστούς.

Υπάρχει μία **διδασκαλία**, η οποία λέει: «Από τη στιγμή που ο άνθρωπος δέχεται τη **Χάρη του Θεού** έχει εξασφαλισμένη την αιώνια ζωή». Είναι αυτό που συνήθως διακηρύττουν με χοντρές λέξεις: «Η σωτηρία του ανθρώπου δε χάνεται». «Επειδή», λένε, «όταν ο Θεός δίνει μία **χάρη**, γιατί να την πάρει πίσω;»

Αυτοί που διακηρύττουν αυτή τη διδασκαλία δεν καταλαβαίνουν ότι η **Χάρη**, που προσφέρει ο Θεός στον άνθρωπο είναι μία χειρονομία, με σκοπό να τον γλιτώσει και να τον ξεκολλήσει από την **Αμαρτία του**. Ξέροντας ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος ν' αποκατασταθεί μπροστά στον Θεό, παρά μόνο με τη **Χάρη**.

Μέχρι εδώ δεν υπάρχει καμία διχογνωμία. Η διχογνωμία αρχίζει από δω και πέρα.

Πώς πρέπει να χρησιμοποιήσω τη Χάρη του Θεού;

Ο Σταυρός του Χριστού δίνει την απάντηση. Βλέπουμε τον Γιο του Θεού να παίρνει τη δικιά μας Αμαρτία. Γι' αυτό ο θάνατος ο δικός μας πέρασε στον Χριστό, γιατί ο Θεός Τον έκανε **Αμαρτία** για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού μέσω Αυτού. Με άλλα λόγια, ο Χριστός πήρε την Αμαρτία μας κι εμείς πήραμε τη δικαιοσύνη του Χριστού. Ο Χριστός πέθανε πάνω στον **Σταυρό** και με τον θάνατο Του εμείς παίρνουμε ζωή. **Αυτή είναι η Χάρη που μας κάνει ο Θεός.**

Το ερώτημα είναι κάθε τι που δίνει ο Θεός είναι **χωρίς προϋποθέσεις**; Όταν διαβάζουμε ότι στον Θεό «δεν υπάρχει αλλοίωση ή σκιά μεταβολής», αυτό σημαίνει ότι

όταν ο Θεός προσφέρει κάτι, ζητάει κι απ' τον άνθρωπο κάτι. Οπότε αν κι απ' τις δύο πλευρές **τηρηθούν οι προϋποθέσεις**, ο Θεός δεν αλλάζει. Δεν ενεργεί διαφορετικά. Κρατά τον λόγο Του.

Έτσι, εμείς πάμε στον Χριστό και **ζητάμε τη συγχώρησή μας**. Ο Θεός μάς συγχωρεί, καθώς **μετανοούμε και πιστεύουμε στον Χριστό**. Δίνει **Χάρη**, δε λογαριάζει πλέον τις αμαρτίες μας. «Τώρα», λέει, «πρέπει να ζεις κάτω από το **δώρο της Χάριτος**. **Να κάνεις έργα άξια της μετάνοιας**».

Η **Χάρη** λοιπόν δημιουργεί μέσα στη ζωή μου μία **δεσμευτική υποχρέωση**, ώστε εγώ να εκμεταλλευτώ, να κρατηθώ και να **σταθώ κάτω από αυτή τη Χάρη**.

Αν όμως εγώ δεν κρατήσω τις **προϋποθέσεις της Χάριτος**, δε δεσμεύεται ο Θεός. Κι Αυτός θα ενεργήσει διαφορετικά, θα αποσύρει τη Χάρη. Ο λόγος Του βεβαιώνει: **«Αν Τον αρνούμαστε, κι εκείνος θα μας αρνηθεί»**. (2Τιμ.2:12).

Ένα από τα πιο **λαθεμένα μηνύματα**, τα οποία πιστεύουν πολλοί χριστιανοί, είναι ότι «οτιδήποτε κι αν κάνεις, ό, τι ανάποδο και στραβό, σε καλύπτει η Χάρη». Ο λόγος του Θεού σ' αυτήν την **Παραβολή που** είπε ο Κύριος θέλει να τονίσει το εξής: **Δε σε καλύπτει η Χάρη, αν αλλάξεις συμπεριφορά**.

Ο βασιλιάς εδώ στην **Παραβολή** θέλησε να θεωρήσει λογαριασμό με τους δούλους του και φέρθηκε ένας που του χρωστούσε μύρια τάλαντα. Και του λέει: «Δώσε μού τα». Πού να τα βρει να του τα δώσει; «Πουλήστε αυτόν και όσα έχει», είπε ο βασιλιάς. Έπεσε ο δούλος στα πόδια του και ζήτησε έλεος. Και Ω! του θαύματος! ο βασιλιάς τον σπλαχνίστηκε και όλο το χρέος του το **χάρισε**.

Αυτή είναι μια **εικόνα του αμαρτωλού**. Ποιος μπορεί να αποκαταστήσει την Αμαρτία του; Ένα μονάχα σώζει τον αμαρτωλό: Η **Χάρη του Θεού**.

Ο Θεός, **αγαπητοί**, προσφέρει **Χάρη** στον αμαρτωλό. Διαβάζουμε: «Φανερώθηκε **η σωτήρια χάρη τού Θεού προς όλους τούς ανθρώπους, η οποία μάς διδάσκει να αρνηθούμε την ασέβεια και τις κοσμικές επιθυμίες, και να ζήσουμε με σωφροσύνη και με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα**». (Τίτου 2:11-12)

Αλλά το ερώτημα είναι: Την παίρνει τη Χάρη πίσω; Βλέπουμε ότι την παίρνει πίσω. Πότε και γιατί;

Η **Χάρη** δίδεται όχι για να συνεχίσει ο άνθρωπος τη ζωή της Αμαρτίας, αλλά του δίδεται για να βρει την ευκαιρία να σταματήσει απ' τη ζωή της Αμαρτίας. Δεν είναι λοιπόν η **Χάρη** ένα πράσινο φως για να συνεχίσεις τη ζωή της Αμαρτίας, αλλά είναι ένα **κόκκινο φως**, που σου λέει: «Να σταματήσεις την πορεία της Αμαρτίας». Αν εσύ, παρ' όλο το κόκκινο φως, συνεχίζεις την πορεία σου όπως πριν, **η Χάρη αποσύρεται**. Ναι, αποσύρεται τότε η Χάρη.

Ο δούλος αυτός της ιστορίας μας, αφού πήρε τη **Χάρη** πετούσε στα ύψη. Βγαίνοντας έξω, βλέπει έναν σύνδουλό του ο οποίος του χρωστούσε μόνο 100 δηνάρια. Ζήτησε να του τα δώσει. Δεν είχε ο σύνδουλος να του τα δώσει και τον παρακάλεσε: «Μακροθύμησε και θα σου δώσω». Κι όμως τον έχωσε στη φυλακή.

Τώρα τι θα κάνει ο βασιλιάς; Θα του πει: «Πήρες τη Χάρη, μπορείς να κάνεις ό, τι θέλεις»; Όχι. Τον ξαναφώναξε: «Έλα δω», του λέει, «**δούλε πονηρέ, όλο εκείνο το χρέος σου το χάρισα, επειδή με παρακάλεσες· δεν έπρεπε κι εσύ να ελεήσεις τον σύνδουλό σου, όπως κι εγώ σε ελέησα; Και ... οργίστηκε, τον παρέδωσε στους**

βασανιστές, μέχρις ότου αποδώσει σ' αυτόν ολόκληρο εκείνο που όφειλε».

Το να σκεφτείς ότι η **Χάρη** δεν αφαιρείται από πάνω σου και σου δίνει το πράσινο φως να συνεχίσεις τον δρόμο σου και να κάνεις αυτά που θέλεις και αυτά που σου αρέσουν, απλώς δείχνει ότι είσαι **πονηρός**.

«**Εγώ σε ελέησα**», είπε ο βασιλιάς, «δεν έπρεπε κι εσύ να ελεήσεις τον σύνδουλό σου; **Εγώ σου έδωσα Χάρη, δεν έπρεπε κι εσύ να του δώσεις χάρη;**».

Όταν ο Χριστός μάς καλεί να **μετανοήσουμε**, να **πιστέψουμε** και μας δίνει τη **Χάρη** και σβήνει τις αμαρτίες μας, λέει: «**Από δω και μπρος θα ζεις όπως ζω Εγώ**. Θα συμπεριφέρεσαι όπως συμπεριφέρομαι Εγώ. Από δω και μπρος θα ζεις μια ζωή εξαρτημένη από Μένα και οδηγούμενος από το Πνεύμα το Άγιο. **Θα βαδίζεις στα χνάρια τα δικά Μου**. Θα δεις πώς περπάτησα Εγώ, πώς αντιμετώπισα την **Αμαρτία**, τι αγώνες έκανα εναντίον του Εχθρού, πώς υπάκουσα το θέλημα του Πατέρα παραμερίζοντας το δικό Μου θέλημα. Και **όπως έκανα Εγώ σε σένα, έτσι θα κάνεις κι εσύ στον πλησίον σου**».

Αλλά αυτός ο δούλος έκανε διαφορετικά. Το διαφορετικό τι αποτέλεσμα έφερε; Έλυσε τα χέρια του κυρίου του από τη δέσμευση της χάρης που του είχε κάνει. Και λέει: «**Παίρνω πίσω τη χάρη. Παραδώστε τον στους βασανιστές μέχρι να δώσει όλα όσα οφείλει.**»

Και λέει ο Χριστός σα συμπέρασμα: «**Έτσι και ο ουράνιος Πατέρας μου θα κάνει σε σας**».

Μερικοί λένε: «Είναι Παραβολή». Η Παραβολή όμως έχει ένα μήνυμα που δίνει το Άγιο Πνεύμα: «**Έτσι**», λέει, «**θα κάνει ο Ουράνιος Πατέρας**». Σε ποιους; Σε σένα και σε μένα, αν τη Χάρη του Θεού την εκμεταλλευτούμε και αν τη

Χάρη του Θεού δεν την καταλάβουμε ότι μας υποχρεώνει να ζήσουμε μια ζωή όπως έζησε ο Χριστός. Μην ξεχνάμε: «Έτσι», λέει, «θα κάνει ο Ουράνιος Πατέρας σε σας»!

Ας μη μας κοροϊδεύει ο Σατανάς και ας μη ζητάμε την Αμαρτία μέσα στη ζωή μας. **Ο άνθρωπος του Θεού πρέπει να έχει φόβο Θεού.** Πρέπει να αντιστέκεται στην Αμαρτία. Πρέπει να περπατάει στα χνάρια που περπάτησε ο Χριστός. Η ζωή του δεν πρέπει πλέον να έχει στοιχεία μόνιμα της παλιάς του ζωής.

Στην Παραβολή αυτή ο Κύριος αναφέρει ένα από τα πιο ευαίσθητα σημεία στα οποία ο άνθρωπος του Θεού είναι επιρρεπής, κι αυτό είναι: Το να μη συγχωρεί. Και λέει: **«Αν δεν συγχωρήσετε από την καρδιά σας κάθε ένας στον αδελφό του τα παραπτώματά τους, το ίδιο θα σας κάνει ο Ουράνιος Πατέρας».**

Ο βασιλιάς πήρε πίσω τη Χάρη. Κι αυτό που λένε ότι «η Χάρη δε χάνεται», βλέπουμε ότι εδώ δεν ισχύει.

Εμάς, αγαπητοί, μας ενδιαφέρει να γνωρίζουμε την **αλήθεια. Η αλήθεια μας ελευθερώνει.** Ο άνθρωπος που ζει κάτω από το φως αυτής της αλήθειας έχει μια διαφορετική συμπεριφορά. Φοβάται την Αμαρτία, την αποφεύγει, την καταδικάζει, τη φέρνει κάτω από τον Σταυρό του Χριστού. Προσέχει να μην τον μπερδεύει η Αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει. Υπάρχουν μερικές Αμαρτίες που μας διαφοροποιούν από τον χαρακτήρα του Χριστού. Όταν διαφοροποιείσαι από τον χαρακτήρα του Χριστού, από κει και πέρα έχεις τις ανάλογες επιπτώσεις.

Βέβαια τέτοια μηνύματα μας δημιουργούν αναστάτωση, αλλά αγαπητοί, **πρέπει να ζητάμε την αλήθεια.**

Ο Θεός υπόσχεται και λέει: **«Θα γνωρίσετε την αλήθεια και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει».**

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

«ΣΑΣ φανερώνω αδελφοί, **το ευαγγέλιο**, που σας κήρυξα...». (1Κορινθ.15:1)

Ο λόγος του Θεού λέει ότι υπάρχουν **δύο ειδών μηνύματα μέσα στον πνευματικό χώρο**. Το ένα είδος είναι η **Παράδοση των ανθρώπων** και το άλλο είναι το **μήνυμα του Ευαγγελίου** που θέλει να δώσει ο Θεός στον καθένα.

Αν τα **μηνύματα** τα οποία παίρνει ο άνθρωπος είναι **ανθρώπινα** τον κάνουν έναν **υποκριτή**, που μπορεί να έχει **φαινομενική ευσέβεια**: Να προσεύχεται, να εργάζεται για τον Θεό, αλλά δεν μπορούν να του δώσουν την **εσωτερική αλλαγή** που ζητάει ο Θεός. Όπως λέει ο Ησαΐας: «*Ο λαός αυτός με τιμάει με τα χείλη, η καρδιά τους όμως απέχει μακριά από μένα*». (Ησ.29:13)

Το ίδιο ισχύει και για τη **χριστιανική Εκκλησία**. Αν τα **μηνύματα** είναι **ανθρώπινα**, το αποτέλεσμα είναι αρνητικό. Π.χ. ο Χριστός σε μια από τις Εκκλησίες της **Αποκάλυψης** λέει: «*Έχεις τη διδασκαλία του Βαλαάμ*».

Ο απ. Παύλος γράφει στην Εκκλησία της Κορίνθου: «*ΣΑΣ φανερώνω, αδελφοί, το ευαγγέλιο, που σας κήρυξα, το οποίο παραλάβατε, στο οποίο και στέκεστε*». (1Κορ.15:1)

Οπότε το μήνυμα που δίνει ο Θεός στον άνθρωπο είναι **ένα** και δεν έχει καμία σχέση με τα **ανθρώπινα μηνύματα**, όπως συνέβαινε με τους Φαρισαίους που είχαν προσθέσει στο Νόμο του Μωυσή ένα σωρό ανθρώπινες **Παραδόσεις**.

Το **μήνυμα του Ευαγγελίου** το δίνει ο Θεός με τα εξής λόγια: «*Εμείς κηρύττουμε Χριστό σταυρωμένο*». (1Κορ.1:23)

Με άλλα λόγια, είναι το μήνυμα ότι ο **Ιησούς Χριστός πέθανε πάνω στον Σταυρό για τις αμαρτίες μας**. Είναι το μήνυμα ότι ο **παλιός μας άνθρωπος έχει πεθάνει στον Σταυρό μαζί με τον Χριστό**. Ότι είμαστε **παιδιά του Θεού** και καλούμαστε να ζούμε σαν παιδιά **αμώμητα** μέσα σε μια γενεά διεστραμμένη. Ότι ο **Ιησούς Χριστός είναι η πηγή της ζωής** μας, της χαράς, του θάρρους και της δύναμής μας, είναι το Πρόσωπο εκείνο με το Οποίο **συνδεόμαστε** για να περπατάμε κάθε μέρα μαζί Του μέσα σ' αυτόν τον κόσμο και να ζήσουμε αιώνια μαζί Του στην παρουσία του Θεού.

Καλείται λοιπόν τώρα ο καθένας μας να πάρει αυτό το **Ευαγγέλιο**, που σημαίνει: «**Ιησούς Χριστός και Αυτός σταυρωμένος**» και να καταλάβουμε δύο πράγματα: «**Να φύγουμε από την εξουσία του Σατανά**» και **να γλιτώσουμε από την Αμαρτία μας**, από το βεβαρημένο παρελθόν μας.

Έχουμε ανάγκη να φύγουμε από τη **φωτιά της Αμαρτίας** και να μπούμε μέσα στη Βασιλεία του αγαπητού Γιου του Θεού. Όπως λέει: «*Να φύγουμε από τα σκοτάδια και να έρθουμε στο φως, να φύγουμε από τον θάνατο και να έρθουμε στη ζωή*». (Πραξ.26:18) Έτσι γλιτώνουμε απ' όλες τις επιπτώσεις που έχει η Αμαρτία μέσα στη ζωή μας.

Αν διαβάσουμε όλη την **Καινή Διαθήκη** θα δούμε ότι το **μήνυμα** είναι **ένα**: Ότι ο άνθρωπος έχει ανάγκη από έναν **Σωτήρα**. Και το ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: «**Αυτόν τον Σωτήρα εσύ Τον πήρες μέσα στην καρδιά σου;**»

Πριν πολλά χρόνια, μία κυρία μετά το κήρυγμα ήθελε να μου μιλήσει. Μου είπε λοιπόν το εξής: «Εσείς οι κήρυκες νομίζετε ότι εμείς που σας ακούμε είμαστε κάφροι. Ότι δεν καταλαβαίνουμε. Τέλος πάντων, δε θα γλιτώσετε απ' αυτό το **μήνυμα του Σταυρού του Χριστού**; "Ο Σταυρός του

Χριστού! Ο Σταυρός του Χριστού! Το έργο του Χριστού, η Θυσία του Χριστού, το Αίμα του Χριστού»!

Ήθελε ν' ακούσει κάποιο άλλο μήνυμα. Δεν υπάρχει άλλο μήνυμα. Η κυρία αυτή δεν ξαναπάτησε στην Εκκλησία.

Όλη η Αγία Γραφή έχει αυτό σαν το **ένα κεντρικό μήνυμα** και καλεί τον κάθε άνθρωπο να παραλάβει αυτό το μήνυμα. Καθένας, που κηρύττει τον λόγο του Θεού και δε δίνει το μήνυμα αυτό του **Σταυρού του Χριστού**, πρέπει να ξέρει ότι μια μέρα ο Θεός θα του ζητήσει λόγο.

Σκεφτόμουν τι θέλει να μας πει ο απ. Παύλος όταν λέει: *«Άλλο **θεμέλιο** δεν μπορεί να βάλει κανένας, παρά εκείνο που έχει τεθεί, το οποίο είναι ο **Ιησούς Χριστός**. Αν κάποιος οικοδομεί επάνω σε τούτο το θεμέλιο, πρέπει να προσέχει πώς οικοδομεί».* (1Κορ.3:11-12) Επίσης τι εννοεί όταν λέει ότι υπάρχουν «χρυσάφι, ασήμι, πολύτιμες πέτρες, ξύλα, χορτάρι, καλάμια». Και ότι: «Του καθενός το έργο θα το φανερώσει η φωτιά ... Αν το έργο κάποιου που οικοδόμησε μένει, θα πάρει μισθό· αν το έργο κάποιου κατακαεί, θα ζημιωθεί». (1Κορινθ.3:11-15)

«Ποιο είναι το **χρυσάφι, το ασήμι, οι πολύτιμες πέτρες;**» Προφανώς είναι ο **Ιησούς Χριστός ο Εσταυρωμένος**, η **αγία ζωή**, η **ζωή της υπακοής και της πίστewς στον Χριστό**.

Ποια είναι τα **«ξύλα, τα καλάμια, το χορτάρι»** που θα καούν; Προφανώς είναι τα μηνύματα εκείνα που δεν έχουν αυτό το περιεχόμενο. Αλλά έχουν ανθρώπινες παραδόσεις.

Εμείς τι μηνύματα παίρνουμε; Όταν έρθει η ώρα να φύγουμε από τη ζωή και να εμφανιστούμε μπροστά στην παρουσία του Θεού, μερικοί πιστοί μπορεί να νιώθουμε ότι έχουμε να τακτοποιήσουμε ένα σωρό εκκρεμότητες.

Κάποιοι φίλοι του μεγάλου κήρυκα **Σπέρτζεν** ζήτησαν στα τελευταία της ζωής του, κάτι να τους πει. Περίμεναν να ακούσουν ένα σπουδαίο μήνυμα, καθώς θεωρείτο ως «ο πρίγκιπας των κηρύκων». Και απάντησε: «Το κήρυγμά μου είναι **ένα: Ο Ιησούς Χριστός μάς αγάπησε και πέθανε για μας και το Αίμα Του μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία**».

Σκεφτείτε την ώρα που φεύγετε από τούτη τη ζωή! Πέστε μου **με ποιο μήνυμα χρειάζεται να φύγετε;**

Γι' αυτό ο απ. Παύλος λέει το εξής: «**Αδελφοί, το ευαγγέλιο, που σας κήρυξα, το οποίο και παραλάβατε, στο οποίο και στέκεστε... ότι ο Χριστός πέθανε εξαιτίας των αμαρτιών μας σύμφωνα με τις γραφές· και ότι θάφτηκε, και ότι την τρίτη ημέρα αναστήθηκε, σύμφωνα με τις γραφές**». (1Κορ.15:1-4) "Αυτό το μήνυμα σας έδωσα. Σ' αυτό το μήνυμα τώρα να πιστέψτε και να μείνετε, γιατί αυτό είναι το **μήνυμα με το οποίο σώζεστε**».

Αν η Εκκλησία του Χριστού δε δίνει αυτό το μήνυμα, έχει χάσει τον δρόμο και την αποστολή της. Πολλές εκκλησίες καθοδηγούνται από **εντάλματα ανθρώπων** και δεν προσέχουν το **ένα μήνυμα** που δίνει ο λόγος του Θεού. Ότι **είσαι αμαρτωλός** και ότι ο Χριστός με το **Αίμα Του** σε καθαρίζει και ότι **καθαρισμένος γίνεσαι άγιος** και ανέγκλητος και ότι έτσι θα περπατήσεις σ' όλη σου τη ζωή.

Αυτό το μήνυμα πρέπει εμείς, **αγαπητοί,** να το **παραλάβουμε και να το διατηρήσουμε.** Να **σταθούμε** και να **μείνουμε** σ' αυτό το **μήνυμα,** γιατί αυτό το μήνυμα μας έσωσε, αλλιώς λέει: «**ματαιώς επιστέψατε**».

Εύχομαι, **αγαπητοί,** ο Θεός αυτό το μήνυμα να το βάλει μέσα στις καρδιές μας και να το **εμβαθύνει** μέσα μας. Περιλαμβάνει ολόκληρη τη ζωή μας με τις υποσχέσεις του Θεού, με την προετοιμασία για τη **μεγάλη συνάντησή μας**

με τον Θεό, με όλους τους δρόμους που μας ανοίγει ώστε
μεείς να μείνουμε μέσα στο θέλημα του Θεού.

Η σωτηρία του ανθρώπου είναι κάτω από **προϋποθέσεις**
που πρέπει να τις διατηρεί. Π.χ. Όταν ο Κύριος θεράπευε
τους ανθρώπους ζητούσε μία προϋπόθεση: **Να πιστέψουν.**

Τρία είναι τα στοιχεία που πρέπει να πάρει κανείς. Το
ένα είναι η **Μετάνοια**, το δεύτερο είναι η **Επιστροφή στον**
Θεό και το τρίτο είναι, να κάνει **Έργα άξια της Μετάνοιας.**

Αν πας στον Χριστό και δεν έχεις μετανοήσει
προηγουμένως, δεν έχεις κάνει τίποτα. Πρέπει να ρωτήσεις
τον εαυτό σου: **«Εγώ πήρα το μονοπάτι της μετάνοιας;»**

Κάποτε άκουσα έναν **ιεραπόστολο** να λέει: «Χρόνια
έδινα το μήνυμα του Χριστού, αλλά εγώ δεν είχα
μετανοήσει κι αν πέθαινα τότε θα χανόμουνα».

Ο λόγος του Θεού δίνει ένα σωρό προτροπές γι' αυτό το
θέμα. Διαβάζουμε: **«Μετανοείτε και πιστεύετε στο**
Ευαγγέλιο». (Μαρκ.1:15). Ο Χριστός κατέκρινε τις περιοχές
όπου έκανε τα πιο πολλά θαύματα γιατί δε **μετανόησαν.**
Επαίνεσε τους Νινευίτες γιατί **μετανόησαν** στο κήρυγμα
του Ιωνά. (Ματθ.12:41). Οι 12 μαθητές που έστειλε ο
Χριστός, κήρυτταν να **μετανοήσουν.** (Μάρκ.6:12) Ο Ιησούς
Χριστός διεκήρυξε ότι όποιος **δε μετανοήσει θα χαθεί.**
(Λουκά 13:3). Και στο Λουκά 15:7 λέει το εξής:
Η αιτία που γίνεται χαρά στον Ουρανό απ' άκρου εις άκρον
είναι για έναν **αμαρτωλό που έχει μετανοήσει.**

Όταν δίνει αυτό το μήνυμα ο Χριστός στον αμαρτωλό, το
επεκτείνει και στον πιστό, το επεκτείνει ακόμα και στην
Εκκλησία Του.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Η Εκκλησία και ο **Κόσμος** είναι δύο τελείως διαφορετικά **σώματα**. Απευθυνόμενος ο Κύριος προς τους ανθρώπους του **Κόσμου** λέει: " *Εσείς είστε εκ των κάτω*". Ενώ για τον Εαυτό Του λέει: " *Εγώ είμαι εκ των άνω*". Και συνεχίζει: " *Εσείς είστε από τούτο τον κόσμο, εγώ δεν είμαι από τούτο τον κόσμο*". (Ιωάν.8:23)

Η Εκκλησία και ο **Κόσμος** έχουν επίσης δύο διαφορετικούς δρόμους, διαφορετικές αποστολές και καταλήξεις. Αυτό που περιμένει τον **Κόσμο** είναι να εκδηλωθεί «η οργή του Θεού πάνω σε κάθε ασέβεια ανθρώπου». (Ρωμ.1:18) Η **Εκκλησία** όμως περιμένει τη δόξα και το μεγαλείο της. (1Θεσ.4:17) (Κολοσ.3:4)

Όταν ο απ. Παύλος γράφει για την **Εκκλησία του Χριστού** λέει: «**Ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία** και παρέδωσε τον Εαυτό Του για χάρη της για να την αγιάσει ... για να την παραστήσει στον Εαυτόν **Του Εκκλησία ένδοξη... χωρίς ψεγάδι.**» (Εφεσ.5:25-27)

Τι θαυμαστά σχέδια έχει ο Θεός, **αγαπητοί**, για την **Εκκλησία** Του! Γι' αυτό λέει: «**Ποια συμφωνία έχει ο Χριστός με τον Βελίαλ; Ή, ποια μερίδα έχει ο πιστός με τον άπιστο; Και πώς να συμβιβαστεί ο ναός τού Θεού με τα είδωλα; Επειδή, εσείς είστε ναός τού ζωντανού Θεού, όπως είπε ο Θεός, ότι: «Θα κατοικώ ανάμεσα σ' αυτούς και θα περπατάω· και θα είμαι Θεός τους, κι αυτοί θα είναι λαός μου.**» (2Κορινθ.6:15-16)

Γνωρίζουμε ποιος είναι Αυτός που περπατάει ανάμεσα στις Εκκλησίες; **Περπατάει ο Χριστός**. Στην Αποκάλυψη λέει: " *Αυτά λέει εκείνος που... περπατάει στο μέσον των*

επτά χρυσών λυχνιών... Εγώ είμαι ο πρώτος και ο τελευταίος, κι αυτός που ζει, και έγινα νεκρός· και δες, είμαι ζωντανός στους αιώνες των αιώνων· αμήν· και έχω τα κλειδιά τού άδη και του θανάτου". (Αποκ.2:1, 1:17-18).

«**Κεφαλή της Εκκλησίας**», λέει ο λόγος του Θεού, «**είναι ο Χριστός**». (Εφεσ.5:23). Μια Εκκλησία όπου «ο Θεός θα κατοικήσει και θα περπατάει». (2Κορινθ.6:16)

Κάτω λοιπόν απ' αυτό το πνεύμα έρχεται ο **λόγος του Θεού** για να πει στον καθένα από τους πιστούς: "Δε θα έχεις καμιά σχέση με τον **Κόσμο**. Είσαι ένας **λαός ξέχωρος**. Δε θα έχεις το μυαλό του Κόσμου, δε θα έχεις επαφές σε μονοπάτια που έχει ο Κόσμος".

Είναι κάτι αυτό, **αγαπητοί**, που πρέπει να το προσέξουμε καλά μέσα στη ζωή μας. Η **Εκκλησία του Χριστού** είναι προορισμένη για **επάνω**. Είναι η **Νύφη του Χριστού**. Πρέπει να προσέξουμε αυτόν το διαχωρισμό. Πρέπει να καταλάβουμε ότι είμαστε **ένος λαός που ανήκει στον Χριστό**. Ένας λαός που πρέπει αλλιώς να σκέφτεται, αλλιώς να ζει, αλλιώς να δουλεύει, αλλιώς να κάνει τις εκτιμήσεις του, αλλιώς να συμπεριφέρεται, αλλού να είναι η καρδιά του και να μην έχει καμιά σχέση με τον Κόσμο, αν και θα ζει μέσα στον Κόσμο.

Ο Χριστιανός είναι σαν τον **Αστροναύτη**. Θυμάστε τι είπε ο Αστροναύτης Charles Duke; Κάποια στιγμή, είπε, καθώς περπατούσε πάνω στη σελήνη τούμπαρε και ο φόβος του ποιος ήτανε; Μήπως σχιστεί η στολή του, γιατί άμα σχιζόταν θα πέθαινε. Ζούσε σε ένα δηλητηριασμένο περιβάλλον, αλλά επειδή ήταν μέσα στη στολή του μπόρεσε και έζησε τις ώρες που έμεινε εκεί.

Έτσι είναι και ο πιστός και η **Εκκλησία του Χριστού**. Αν αυτή τη διαφοροποίηση δεν την επιδιώξουμε, θα αποτύχουμε στην πνευματική μας ζωή.

Να κοιτάξουμε ποιες είναι οι πηγές τροφοδοσίας του Κόσμου. Όσο δεν τις προσέχουμε το δηλητήριο του Κόσμου έρχεται μέσα στη ζωή μας.

Ο Σατανάς έχει κατορθώσει να φέρει τον Κόσμο μέσα στα σπίτια μας. Ένα από τα πιο μεγάλα μέσα τα οποία χρησιμοποιεί σήμερα ο Σατανάς για να μαραγκιάσει την Εκκλησία του Χριστού και να περάσει μέσα στις καρδιές τα μηνύματα του Κόσμου, είναι, δυστυχώς, η **τηλεόραση**. Μη μου πείτε ότι δε φταίει αυτή. Έχει αποδειχτεί περίτρανα ότι αυτή είναι εκείνη που μας **συνδέει με τον Κόσμο**. Κι εμείς πρέπει, ως άνθρωποι του Θεού, όλες τις πηγές τροφοδοσίας του Κόσμου να τις φράξουμε. Όλες τις γέφυρες με τον Κόσμο να τις ανατινάξουμε. Είναι ζήτημα του καθενός μας προσωπικά. Πρέπει να μάθουμε ότι **ανήκουμε στον Ουρανό**, δεν είμαστε για εδώ κάτω. Ό, τι μας δίνει ο Θεός για εδώ **κάτω**, αυτό μόνο να το χρησιμοποιούμε. Ό, τι μας δίνει για εκεί **επάνω**, αυτό να το έχουμε στην καρδιά μας.

Λέει ο λόγος του Θεού: *«Αν, λοιπόν, συναναστηθήκατε μαζί με τον Χριστό, τα άνω ζητάτε, όπου είναι ο Χριστός καθισμένος στα δεξιά τού Θεού. Τα άνω φρονείτε, όχι αυτά που [είναι] επάνω στη γη. Επειδή, πεθάνατε, και η ζωή σας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό μέσα στον Θεό. Όταν ο Χριστός, η ζωή μας, φανερωθεί, τότε κι εσείς θα φανερωθείτε μαζί του μέσα σε δόξα».* (Κολοσ.3:1-4)

Η **Εκκλησία** περιμένει τη δόξα της. Περιμένει τον **Έρχομό του Χριστού!** Περιμένει την **Αρπαγή** της στα ουράνια!

Ώρα συζήτησης

Ο απ. Παύλος λέει στον Τιμόθεο: «**Η ευσέβεια**, είναι για όλα ωφέλιμη, έχοντας υπόσχεση για την παρούσα ζωή και για τη μέλλουσα». Γι' αυτό λέει στους πιστούς: «**Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε**». Απευθυνόμενος ο Κύριος στον πιστό του λέει: «Εσύ να είσαι χαρούμενος. Μη μεριμνάς, μη αγχώνεσαι. Όλα τα ζητήματά σου άφησέ τα σε Μένα. Εγώ φροντίζω. Εσύ εμπιστεύσου σε Μένα».

Δεν είναι όμορφη μια τέτοια ζωή; **Η ζωή της πίστewς είναι η πιο όμορφη ζωή, αρκεί ο πιστός να υπακούει τον Θεό.** Ο Θεός μάς καλεί να είμαστε **λαός δικός Του, άγιος και ξεχωρισμένος από τον Κόσμο.** Δε θα βγαίνουν από το στόμα μας λόγια απρεπή. Το στόμα μάς το έχει δώσει ο Θεός για να διηγούμαστε τα θαυμάσια τα δικά Του.

Ο Κόσμος έχει άλλους στόχους, η **Εκκλησία** έχει άλλους στόχους. Εμείς πρέπει τους στόχους του Θεού να βάλουμε μέσα στη ζωή μας.

Μην ξεχνάμε αυτές τις αλήθειες που ακούμε τώρα. Είναι ανάγκη να διαφοροποιηθούμε από τον **Κόσμο.** Άλλο πράγμα είναι η **Εκκλησία**, άλλο πράγμα είναι ο **Κόσμος.** Άλλο κατόντημα έχει ο **Κόσμος**, άλλο προορισμό έχει η **Εκκλησία.** Η Εκκλησία είναι για τη δόξα, για το μεγαλείο, μέσα σε μια ζωή ασύλληπτη στην αιωνιότητα! Δεν μπορούμε να φανταστούμε τι περιμένει την **Εκκλησία!**

Εύχομαι, αγαπητοί, ο Θεός να μιλάει μέσα στις καρδιές μας και να μας προβληματίζει. Πρέπει να πάρουμε αποφάσεις που πολλές φορές μας πονάνε.

Μην ξεχνάμε ότι όλος αυτός ο **Κόσμος** βρίσκεται κάτω από την εξουσία του **Σατανά.** Η **Εκκλησία** όμως είναι ο **άγιος λαός του Θεού** και προορίζεται για τον **Ουρανό.**

ΛΑΟΣ ΘΕΟΥ

"Παιδάκια... αυτός που πράττει την **αμαρτία** είναι από τον **διάβολο**..... Γι' αυτό φανερώθηκε ο Υιός του Θεού, για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου. Καθέννας που έχει γεννηθεί από τον Θεό, δεν πράττει **αμαρτία**.... Από τούτο είναι φανερά **τα παιδιά του Θεού και τα παιδιά του διαβόλου**". (Ιωάν.3:8-10)

Ο λόγος του Θεού μιλάει για δύο κατηγορίες ανθρώπων. Η μία κατηγορία είναι ο **λαός του Θεού** και η άλλη είναι ο **λαός του πονηρού**. Είμαστε βέβαια όλοι δημιουργήματα του Θεού, αλλά δεν είμαστε όλοι **παιδιά του Θεού**. Ο Θεός μιλάει στον λόγο Του γι' αυτές τις δύο κατηγορίες για να μας δείξει ότι δεν υπάρχει κανένα κοινό σημείο μεταξύ τους. Όπως, για παράδειγμα, δεν υπάρχει κανένα κοινό σημείο μεταξύ **ζωής και θανάτου, μεταξύ φωτός και σκοταδιού**. Διαβάζουμε: "**Κάποτε ήσασταν σκοτάδι, τώρα όμως είστε φως εν Κυρίω· περπατάτε ως παιδιά του φωτός**". (Εφεσ.5:8) Οπότε, τις δύο αυτές εικόνες πρέπει να τις έχουμε πάντα υπόψη όταν διαβάζουμε στον λόγο του Θεού **για παιδιά του Θεού και για παιδιά του Διαβόλου**.

Όλοι, δυστυχώς, καθώς ερχόμαστε σ' αυτόν τον Κόσμο, συμπεριλαμβανόμαστε στα **παιδιά του Διαβόλου**. Ο λόγος του Θεού βεβαιώνει αυτό. Σε γενικές γραμμές λέει: "**Όλοι αμάρτησαν, και στερούνται τη δόξα του Θεού**". "**Όλοι εν τω Αδάμ πεθαίνουμε**." "**Δεν υπάρχει δίκαιος ούτε ένας**." "**Ο Οποίος (Θεός) μας ελευθέρωσε από την εξουσία του σκότους και μας μετέφερε στη βασιλεία του αγαπητού Υιού Του**." (Κολοσ.1:13) "**Ωστε να επιστρέψουν από το**

σκοτάδι στο φως, και από την εξουσία τού σατανά στον Θεό, για να πάρουν άφεση αμαρτιών, και κληρονομιά ανάμεσα στους αγιασμένους, διαμέσου της πίστης σε μένα". (Πράξ.26:18)

Οπότε, **ο λαός του Θεού ή τα παιδιά του Θεού**, κάποτε ανήκαν στον **Σατανά**. Ο άνθρωπος που τώρα ανήκει στον **λαό του Θεού** είναι εκείνος, ο οποίος μέσα στο διάβα της ζωής του αποφάσισε να μεταπηδήσει από τον **λαό του Διαβόλου** στον **λαό του Θεού**· να γίνει **παιδί του Θεού**.

Όταν ο απ. Ιωάννης αναφέρεται στο πρόσωπο και στο έργο του Χριστού λέει το εξής: **"Όσοι, όμως, τον δέχθηκαν (το Χριστό) σ' αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν παιδιά τού Θεού, σ' αυτούς που πιστεύουν στο όνομά του". (Ιωάν.1:12)** Από τη στιγμή που ο άνθρωπος **δέχεται και πιστεύει στον Χριστό**, γίνεται **παιδί του Θεού**. Δεν έχει καμία σημασία ποια είναι η καταγωγή του, το περιβάλλον του, οι γνώσεις του, ο χαρακτήρας και η διαπαιδαγώγησή του. Ένα είναι το χρειαζόμενο για να γίνει **παιδί του Θεού**: Να **δεχτεί** και να **πιστέψει** στον Χριστό.

Πάνω λοιπόν σ' αυτή τη βάση δημιουργούνται μόνο **δύο κατηγορίες** ανθρώπων. Η μία κατηγορία είναι τα **παιδιά του Θεού** και η άλλη είναι τα **παιδιά του Διαβόλου**.

Χαρακτηριστικά

Τώρα ας δούμε ποια είναι τα **χαρακτηριστικά** που ξεχωρίζουν έναν άνθρωπο, που είναι **παιδί του Θεού**, από έναν άλλο, που είναι **παιδί του Διαβόλου**. Σύμφωνα με τον λόγο του Θεού αυτό που τους ξεχωρίζει είναι το εξής: **Ο άνθρωπος του Θεού δεν αμαρτάνει**. Λέει: **"Όποιος πράττει την αμαρτία είναι εκ του Διαβόλου, γιατί από την αρχή ο Διάβολος αμαρτάνει"**. Γι' αυτό, όταν ο λόγος του Θεού απευθύνεται στον **άνθρωπο της Αμαρτίας**, του λέει:

"Στην Αμαρτία σου πρέπει να βάλεις τελεία και παύλα". Με άλλα λόγια, να **μετανοήσεις** και να **παραιτηθείς** από τις **αμαρτίες** σου. Διαβάζουμε: "Αυτός που εξομολογείται τις **αμαρτίες** του και τις παρατάει αυτός θα ελεηθεί". (Παροιμ.28:13)

Δεν είναι λοιπόν η σχέση μου με τον Θεό μία απλή μετάνοια. Η **μετάνοια** είναι η **αφετηρία** για να προχωρήσω στη ζωή μου **κάνοντας "έργα άξια μετάνοιας"**. (Πράξ.26:20)

Οπότε εκείνο που ξεχωρίζει τον άνθρωπο του Θεού από τον άνθρωπο του Διαβόλου είναι η **Αμαρτία**. Ο άνθρωπος του Διαβόλου κάνει την Αμαρτία σα μια κατάσταση, ο άνθρωπος του Θεού **καταδικάζει την Αμαρτία**. Από τη στιγμή που πήγε στον Χριστό και ζήτησε συγγνώμη με μετάνοια και το Αίμα του Χριστού τον καθάρισε, έσβησε όλο το παρελθόν του, στη βάση του λυτρωτικού έργου του Χριστού στον Σταυρό, γλίτωσε από την κυριαρχική δύναμη της Αμαρτίας. Επειδή ο Θεός: "Έκανε (τον Χριστό) για **χάρη** μας **αμαρτία**, για να γίνουμε εμείς **δικαιοσύνη** τού Θεού **διαμέσου αυτού**". (2Κορ. 5:21)

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο πιστός **καταδικάζει τις Αμαρτίες** του **παρελθόντος** και ο Χριστός τις σβήνει με το **Αίμα Του**. Τώρα είναι αποδεσμευμένος απ' την **Αμαρτία**, γιατί την έχει **παρατήσει**.

Όπως, αυτό που λένε ότι συνέβηκε με τον **ιερό Αυγουστίνο**, ο οποίος πριν πιστέψει ήταν ανήθικος, κι όταν μια μέρα, μετά την μετάνοια και την επιστροφή του στον Χριστό τον συνάντησε μία από τις παλιές του φιλενάδες και του φώναζε: "**Αυγουστίνε, Αυγουστίνε**", αυτός δεν της απαντούσε. Τότε πήγε αυτή κοντά του, τον έπιασε και του λέει: "Εγώ είμαι, η παλιά σου φιλενάδα, δε με θυμάσαι,"

Και της απάντησε: "**Ο παλιός Αυγουστίνος πέθανε**". Αυτό θα πει: "Παρατάω τις αμαρτίες μου". Αυτός είχε μια παλιά αμαρτωλή σύνδεση. Τώρα που πίστεψε στον Χριστό τη σύνδεση αυτή την έσπασε. Δε σταμάτησε όμως εκεί. Συνέχισε τη ζωή του κάνοντας "**έργα άξια μετάνοιας**".

Αυτό σημαίνει ότι τώρα έχω στη ζωή μου έναν τελείως **διαφορετικό τρόπο** με τον οποίο εκδηλώνομαι. Και το ερώτημα είναι: Ποια είναι τα "**έργα άξια μετάνοιας**;" Είναι όλα εκείνα που δεν περιέχουν μέσα **Αμαρτία**.

Κοιτάξτε τι λέει ο λόγος του Θεού για τα έργα του Διαβόλου. Παίρνει σαν παράδειγμα τον **Κάιν** και τον **Άβελ**. Παρουσιάζει τον Κάιν σαν **παιδί του Διαβόλου** και τον Άβελ σαν **παιδί του Θεού**. Τι ήταν αυτό που τους ξεχώριζε; Διαβάζουμε: "**Τα έργα του Κάιν ήταν πονηρά, του Άβελ του αδελφού του, ήταν δίκαια**".

Τα στοιχεία αυτά που μας δίνει ο λόγος του Θεού πρέπει εμείς να τα έχουμε υπόψη μας.

Όταν κάποια φορά ο Χριστός συζητούσε με τους Ιουδαίους, οι οποίοι καυχόνταν ότι ήταν **παιδιά του Αβραάμ**, ο Χριστός τούς απαντάει: "*Εσείς είστε από τον πατέρα σας τον διάβολο, και θέλετε να κάνετε τις επιθυμίες τού πατέρα σας.*" (Ιωάν.8:44) Πού βασιζόταν ο Χριστός και έλεγε ότι ο πατέρας τους ήταν ο Διάβολος; Στα **έργα** και τις **επιθυμίες** τους.

Στο Ματθ.23:3 λέει το εξής ο Χριστός αναφερόμενος στους **Γραμματείς** και **Φαρισαίους**: "*Όλα, λοιπόν, όσα αν σας πουν για να τηρείτε, να τα τηρείτε και να τα κάνετε· όμως, σύμφωνα με τα έργα τους μην κάνετε· για τον λόγο ότι, λένε και δεν κάνουν.*" Οπότε δεν είναι αρκετή η φραστική διακήρυξή μου: "Είμαι παιδί του Θεού", αλλά

αυτό που μετράει είναι η **υπακοή μου** στο θέλημα το δικό Του και στις εντολές Του.

Ο λόγος του Θεού αναφέρει ότι το ίδιο συμβαίνει και σήμερα ανάμεσα στους πιστούς: *"Ομολογούν ότι γνωρίζουν τον Θεό, με τα έργα όμως τον αρνούνται, καθώς είναι βδελυροί και απειθείς, και σε κάθε έργο αγαθό αδόκιμοι"*. (Τίτ.1:16) Ομολογούν ότι γνωρίζουν τον Θεό, αλλά στην πρακτική έκφραση της ζωής της πίστης τους αποδεικνύεται με τα **έργα τους** ότι είναι σιχαμεροί άνθρωποι και είναι ακατάλληλοι για κάθε καλό έργο.

Γι' αυτό ο **άνθρωπος του Θεού** πρέπει να έχει μερικά **στοιχεία** που πρέπει να τον διακρίνουν. Το ένα στοιχείο είναι η **λατρεία του**. Σήμερα ακούμε ότι υπάρχουν λάτρεις του Σατανά. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι αναγνωρίζουν ότι **το αφεντικό τους είναι ο Διάβολος**.

Ο λόγος του Θεού λέει ότι ο πιστός πρέπει να αναγνωρίσει ότι η **Κεφαλή του** είναι ο **Χριστός**. Οπότε, το Πρόσωπο, το οποίο λατρεύει, το αγαπάει και το υπακούει είναι ο **Ιησούς Χριστός**. Αυτό θα πει **άνθρωπος Θεού**. Κι αυτό έχει τις διακλαδώσεις του προς όλες τις κατευθύνσεις. Λέει, για παράδειγμα: *"Όποιος δεν αγαπάει τον Κύριο Ιησού Χριστό αυτός ας είναι ανάθεμα"*. (1 Κορινθ.16:22)

Το πρώτο πράγμα λοιπόν είναι η **λατρεία μας**. Σήμερα η **Εκκλησία του Χριστού** αποτελείται από άτομα που λάτρευαν κάποτε άλλα πράγματα. Αποτελείται από Βουδιστές, από Μωαμεθανούς, από ανθρώπους που λάτρευαν το χρήμα και κάθε μορφής **Αμαρτία**. Μου έλεγε κάποιος: "Δύο πράγματα δεν μπορούν να βγουν ποτέ από την καρδιά μου. Το ένα είναι το ποδόσφαιρο και το άλλο είναι ο Παπανδρέας". Αυτά λάτρευε.

Όλοι λατρεύαμε τον Σατανά ποικιλοτρόπως. Σήμερα όμως πρέπει να αρχίσουμε να **λατρεύουμε τον Χριστό**, αυτό ισχύει για κάθε **παιδί του Θεού**.

Ας πάρουμε, για παράδειγμα, το θρησκευτικό χώρο, όπως έχει διαμορφωθεί. Άλλος λέει: "Εγώ λατρεύω τον τάδε άγιο, την τάδε αγία" κτλ. Σήμερα, όμως, αφού είσαι παιδί του Θεού **λατρεύεις μόνο Έναν, τον Ιησού Χριστό**. Η ζωή σου θα διαφέρει στον τρόπο λατρείας, στη συμπεριφορά, στους στόχους και στις επιδιώξεις σου, θα διαφέρει στις διακηρύξεις σου, στη στάση σου.

Μου έλεγε ένας πατέρας το εξής: "Έχω ένα γιο 20 χρονών. Τον ρωτάω: "Είσαι παιδί του Θεού;" "Ναι, πατέρα", μου λέει, "είμαι παιδί του Θεού". Στην Εκκλησία έρχεται τακτικά, τις παρέες του όμως δε θέλει να τις αφήσει. Στα πάρτη, στις ντισκοτέκ κτλ. είναι παρών".

Και ρωτούσε ο πατέρας: "Τι να κάνω με το παιδί μου; Από τη μια μου λέει ότι είναι παιδί του Θεού, από την άλλη έχει αυτόν τον τρόπο ζωής. Και όσες φορές του έχω κάνει παρατήρηση μου λέει: "Πατέρα μη με ενοχλείς, εγώ πάω καλά". Έρχεται όμως το ερώτημα: Ο άνθρωπος του Θεού δεν πρέπει να **ξεχωρίζει**; Όπως λέει και η παροιμία: "Πες μου με ποιον πας να σου πω ποιος είσαι".

Πρέπει να **διαχωρίζουμε** τον εαυτό μας από τον Κόσμο. Τότε είμαστε **αληθινά παιδιά του Θεού**.

Θυμάμαι μια χρονιά που είχε γίνει μια τεράστια πυρκαγιά σε ένα night club στο Παρίσι και είχαν καεί κάπου 200 αγόρια και κορίτσια που ανήκαν σε όλων των ειδών τις φυλές, θρησκείες και τα δόγματα. Ανάμεσά τους προφανώς θα ήταν και χριστιανόπαιδα. Όλα κάηκαν, δε γλίτωσε κανένα. Γι' αυτό, αν δεν υπάρχει ο διαχωρισμός, δεν μπορούμε να λεγόμαστε **παιδιά του Θεού**. Επειδή ο

Χριστός μάς ξεχώρισε. Είδατε τι λέει εκεί στη Βαβυλώνα καθώς ερχόταν η κρίση επάνω της: **"Φύγετε εσείς που είστε δικοί μου"**. Γι' αυτό πρέπει η **διαφοροποίησή** μας να είναι προοδευτική προς όλες τις πλευρές και τις κατευθύνσεις. Ο Σατανάς έχει καταφέρει να μας κρύψει τους δρόμους της διαφοροποίησης, γι' αυτό η διαφοροποίηση δεν πραγματοποιείται στη ζωή μας ολοκληρωμένα.

Μη νομίζετε ότι το μάτι του Θεού δε μας παρακολουθεί. Λέει: *"Τα μάτια τού Κυρίου περιτρέχουν διαμέσου ολόκληρης της γης, για να φανεί δυνατός σε όσους έχουν την καρδιά τους τέλεια προς αυτόν"*. (2Χρον.16:9)

Ο Θεός θέλει τους δικούς Του να είναι πάντα **νικητές, χαρούμενοι**, να είναι πάντα **ευλογημένοι** μέσα στη χαρά του Χριστού. Επειδή θέλει να μας βγάλει απ' όλα τα συντρίμια κι εμείς καλούμαστε να πάρουμε τη θέση που θέλει ο Θεός **σα λαός δικός Του** για να έχουμε την παρουσία Του.

Όταν αναφέρεται ο λόγος του Θεού στην περιπέτεια του **Ιωσήφ μέσα στη φυλακή**, στις αδικίες, τις κατηγορίες, τις εχθρότητες, ένα πράγμα τονίζει: **"Ο Θεός ήταν μαζί Του"**. Αυτό το πράγμα μετράει και αυτό το πράγμα έχει αξία στη ζωή μας, αγαπητοί, ο **Θεός να είναι μαζί μας**.

Για να είναι όμως ο Θεός μαζί μας πρέπει να έχουμε μια **καρδιά τελεία**. Κι αυτό το πνεύμα να μας δώσει ο Θεός, ώστε να κάνουμε αυτόν τον διαχωρισμό.

Και να ξέρουμε ένα πράγμα: Όσο πιο πολύ πλησιάζουμε στον Θεό, όσο πιο πολύ κάνουμε το θέλημά Του και όσο πιο πολύ ξεχωρίζουμε από την παλιά μας ζωή, τόσο πιο πολύ θα έχουμε την παρουσία και την ευλογία του Θεού.

Ο Κύριος να ευλογήσει τον λόγο Του.

Διευκρινίσεις

Δε λέει ο λόγος του Θεού "θα γίνεσαι **αναμάρτητος**", αλλά λέει: "θα έχεις σα **στόχο να μην αμαρτάνεις**". Κάθε φορά που θα έρχεται η **Αμαρτία** ως ενδεχόμενο, το Αίμα του Χριστού θα σε καθαρίζει, αρκεί να την ομολογήσεις.

Αυτό που θέλει να τονίσει ο λόγος του Θεού είναι το εξής: Δε θα ζεις όπως ζουν όλοι οι άλλοι **άνθρωποι του Διαβόλου, μέσα στην Αμαρτία**.

Όταν ο άνθρωπος του Θεού εξετάζει τον εαυτό του, πρέπει να αποκλείσει από μέρους του Θεού κάθε παράλειψη ή αδυναμία. Ρωτάει ο Θεός: "*Τι ήταν να κάνω και δεν το έκανα;*" Οπότε, **είναι ζήτημα καρδιάς** αν δε φέρνω καλό καρπό. Αυτό επισήμανε ο Δαβίδ όταν έκανε εκείνη τη διπλή Αμαρτία, γι' αυτό και ζήτησε απ' τον Κύριο: "*Κτίσε μέσα μου, Θεέ, μια καθαρή καρδιά· και ένα ευθύ πνεύμα ανανέωσε μέσα μου.*" (Ψαλ.51:10)

Όταν έρχονται οι εισηγήσεις του Διαβόλου και ο άνθρωπος τις δέχεται, παραμερίζει τον λόγο του Θεού γιατί δεν του αρέσει.

Πόσες φορές δε συνέβηκε αυτό στη ζωή μας, όταν το Πνεύμα του Θεού μάς έλεγε αλλιώς ν' αντιμετωπίσουμε κάποιο ζήτημα και δεν Τον υπακούσαμε και λυπήσαμε το Πνεύμα Του!

Γι' αυτό η ευθύνη μας είναι ακεραία και μας καλεί ο Θεός να έχουμε μια **καρδιά καθαρή**. Να έχουμε μια καρδιά που να **υπακούει**, μια καρδιά η οποία να έχει μέσα της τον Χριστό, μια καρδιά που να αγωνίζεται ενάντια σε όλες τις εισηγήσεις του Σατανά, μια καρδιά που θα έχει τον πόθο και την επιθυμία να υπακούει **στο θέλημα του Θεού** προς όλες τις πλευρές και προς όλες τις κατευθύνσεις. Να μη δικαιολογεί ούτε να κουκουλώνει την Αμαρτία του.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

"Παιδί γεννήθηκε σε μας, γιος δόθηκε σε μας...".
(Ησαΐας 9:6)

Εδώ μας δίδεται το μήνυμα της **Γέννησης του Ιησού Χριστού** μέσω του **προφήτη Ησαΐα** στον Κόσμο μας **750** περίπου χρόνια προτού να υλοποιηθεί.

Στο **Ευαγγέλιο του Λουκά** βλέπουμε την εκπλήρωση της:

*"Ο άγγελος Γαβριήλ στάλθηκε από τον Θεό...
σε μια παρθένα...Και ο άγγελος της είπε:
**Μη φοβάσαι, Μαριάμ...θα μείνεις έγκυος,
και θα γεννήσεις έναν γιο· και θα αποκαλέσεις
το όνομά του ΙΗΣΟΥ. Αυτός θα είναι μεγάλος,
και θα ονομαστεί Υιός τού Υψίστου. "*** (1:26-33)

Ο **Χριστός** ο ίδιος μιλάει στους Ιουδαίους και τους λέει: *"Εγώ ήρθα στο όνομα του Πατέρα μου, και δεν με δέχετε· αν έρθει άλλος στο δικό του όνομα, εκείνον θα τον δεχθείτε."* (Ιωάν.5:43) Εννοούσε τον **Αντίχριστο**.

Εκλογή ανάμεσα σε δύο πρόσωπα

Ο Θεός σημειώνει ότι στη ζωή μας έχουμε να κάνουμε μία **εκλογή** ανάμεσα σε **δύο πρόσωπα**. Το ένα είναι ο **Χριστός** και το άλλο είναι ο **Αντίχριστος**. Το χωρίο που αναφέρεται για τον **Αντίχριστο** λέει το εξής: *"Θα τον προσκυνήσουν όλοι αυτοί που κατοικούν επάνω στη γη, των οποίων τα ονόματα δεν γράφτηκαν στο βιβλίο τής ζωής τού σφαγμένου Αρνίου..."* (Αποκ.13:8) . *"Και προσκύνησαν το θηρίο (τον Αντίχριστο), λέγοντας: Ποιος είναι όμοιος με το θηρίο; Ποιος μπορεί να πολεμήσει μαζί του;"* (Αποκ.13:4)

Ο **Ιησούς Χριστός** είναι ένα πρόσωπο που Το χρειάζεται κάθε άνθρωπος, γι' αυτό Τον έστειλε ο Θεός. Είναι ένα διαφορετικό πρόσωπο απ' όλα τα άλλα πρόσωπα που

ήρθαν σ' αυτόν τον Κόσμο. Ο Ίδιος είπε στους ανθρώπους: "Εσείς είστε εκ των κάτω, **Εγώ είμαι εκ των άνω**. Ήλθα από τον Πατέρα και πάλι πηγαίνω προς τον Πατέρα". Είναι ένα **Θείο Πρόσωπο**, αιώνιο, όσο ασύλληπτο και αιώνιο πρόσωπο είναι ο Θεός Πατέρας. Ο Χριστός είναι **Θεός**.

Ο Θεός Πατέρα έκανε μία συγκατάβαση και το Πρόσωπο αυτό, **ο Γιος Του**, έγινε άνθρωπος. "**Εαυτόν εκκένωσε** και έλαβε δούλου μορφή και έγινε όμοιος με εμάς". (Φιλιπ.2:7) Το διαφορετικό από μας είναι ότι Αυτός είναι **χωρίς Αμαρτία** και ότι ήρθε από τον **Ουρανό**.

Όταν ο Θεός αποκάλυψε στον απ. Παύλο ποιος είναι ο Χριστός, αναφώνησε εκστατικός: "Ω, βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσης Θεού! Πόσο ανεξερεύνητες είναι οι κρίσεις του, και ανεξιχνίαστοι οι δρόμοι του!" (Ρωμ.11:33).

Δεν μπορούμε όλα να τα εξηγήσουμε αγαπητοί. Έχουμε όμως την ευθύνη να **αποδεχθούμε** όλα όσα **ο λόγος του Θεού** μάς αποκαλύπτει. Μας λέει ότι "όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός έστειλε τον Υιό Του." (γαλ.4:4)

Γιατί Τον έστειλε; Εδώ είναι η μεγάλη δυσκολία των ανθρώπων να καταλάβουν για **ποιο λόγο ήρθε ο Χριστός**. Ακόμα και οι μαθητές δεν μπορούσαν να το εννοήσουν. Όταν, π.χ. ο Πέτρος στο ερώτημα του Χριστού: "Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι;" είπε: "**Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού του ζωντανού**", δεν μπορούσε όμως να εννοήσει τα λόγια του Χριστού, ότι "πρέπει να πάει στα Ιεροσόλυμα, και να πάθει πολλά... και να **θανατωθεί**", γι' αυτό Του είπε: "Κύριε...· δεν θα γίνει αυτό σε σένα". Και ο Κύριος του είπε: " Πήγαινε πίσω μου, σατανά."

Πολλοί λένε: "Ο Χριστός απέτυχε. Τίποτα δεν άλλαξε, χειρότεροι έχουν γίνει οι άνθρωποι. Το "**αγαπάτε αλλήλους**" το έχουν γράψει στα παλιά τους τα παπούτσια.

Πού είναι η αγάπη;" Πραγματικά, ζούμε σε μια εποχή πολύ τραγική και πολύ άσχημη. "Πού είναι, λοιπόν, η επιτυχία του Ιησού Χριστού;" ρωτάνε πολλοί.

Ο Ιησούς Χριστός, αγαπητοί, δεν ήρθε να αλλάξει τον Κόσμο ούτε να γιατρέψει τους ανθρώπους ούτε για να είναι ο πρώτος δάσκαλος. Ήρθε για έναν μόνο σκοπό: **"Για να ψάξει και να σώσει το χαμένο"**. Ήρθε να γίνει ο προσωπικός **Σωτήρας** του καθένα. Μόνο γι' αυτό τον σκοπό Τον έστειλε ο Θεός. Ο ίδιος είπε:

"Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον Κόσμο ώστε έδωσε τον Υιό Του τον μονογενή για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει αιώνια ζωή". (Ιωάν.3:16)

Ο **Χριστός, αγαπητοί,** ήρθε για να αποκαλύψει στον άνθρωπο **ποιος είναι ο Θεός** και πώς να Τον λατρεύει. Να φύγει απ' όλες τις ειδωλολατρικές του εκδηλώσεις. Ήρθε να βγάλει τον άνθρωπο απ' όλες τις τραγικές **συνέπειες της Αμαρτίας**. Να του ανοίξει τον **δρόμο που οδηγεί στον Ουρανό**. Να του δώσει **ζωή αιώνια**. Να τον κάνει έναν **καινούριο άνθρωπο**. Να γεμίσει την καρδιά του με **ελπίδα, χαρά και ειρήνη** που τα αφήρεσε ο Εχθρός και σφήνωσε μέσα του το **φόβο**. Γι' αυτό η προτροπή του Χριστού στον άνθρωπο είναι: **"Μη φοβάσαι, μόνο να πιστεύεις"**.

Αυτό είναι το **νόημα όλων των σχεδίων που έχει ο Θεός** για τον άνθρωπο. Είναι αλήθεια ότι ένα τέτοιο σχέδιο το πολέμησε πολύ ο **Σατανάς** από την αρχή. Ξεσήκωσε τον βασιλιά **Ηρώδη** για να πάει να σφάξει το **Θείο Βρέφος**, αλλά ο Θεός Το φύλαξε. Και σε όλη τη ζωή του **Χριστού** από κοντά Τον ακολουθούσε ο **Εχθρός**.

Όταν άρχισε το έργο Του ο Χριστός, μετά από τη **βάπτισή Του** και την **έκχυση του Αγίου Πνεύματος**, ο **Σατανάς** τον πείραξε **40 μέρες στην Έρημο**. Του έδειξε όλα

τα βασίλεια και όλη τη δόξα του Κόσμου, Του είπε: "Πέσε προσκύνησέ με και όλα είναι δικά σου". Ήρθε ανάμεσα στον Θεό και στον Χριστό και είπε: "Εγώ είμαι, **εμένα προσκύνησε** και όλα θα σου τα δώσω". Και ο Χριστός του είπε: "**Κύριο τον Θεό σου θα προσκυνήσεις και μόνο Αυτόν θα λατρεύεις**". (Λουκ.4:8) Αυτό που δεν κατάφερε να κάνει ο Σατανάς στον Χριστό, το καταφέρνει σήμερα στους ανθρώπους. Γι' αυτό, το πρόβλημα το ανθρώπου είναι ένα: Να **διαλέξει**, με την ελευθερία της βούλησής του ή τον **Χριστό** ή τον **Αντίχριστο**. Ή Τον **Θεό** ή τον **Σατανά**.

Εδώ είναι, **αγαπητοί**, το σημείο που ξεχωρίζουν οι άνθρωποι. Αν ο άνθρωπος πάρει την απόφαση να **δεχτεί τον Χριστό**, το όνομά του **γράφεται στο Βιβλίο της Ζωής**.

Υπάρχει ένα βιβλίο στον Ουρανό που ονομάζεται: "**Βιβλίο Ζωής**", στο οποίο είναι γραμμένα τα ονόματα όλων εκείνων που έχουν πάρει την απόφαση να λατρεύουν και να προσκυνάνε τον Χριστό. Μιλώντας για τον **Αντίχριστο**, ο λόγος του Θεού λέει: "**Θα (τον) προσκυνήσουν όλοι όσοι κατοικούν πάνω στη γη των οποίων τα ονόματα δεν έχουν γραφτεί στο Βιβλίο της Ζωής του Αρνίου**". (Αποκ.13:8)

Λέει ο Θεός στον άνθρωπο: "Θέλεις να μην προσκυνήσεις τον Αντίχριστο; **Το όνομά σου να είναι γραμμένο στο Βιβλίο της Ζωής**". Αυτό σημαίνει ότι ανάμεσα σε δύο **πρέπει να διαλέξεις τον Χριστό**.

Αυτό έλεγε ο Χριστός στους Ιουδαίους στην περικοπή του Ευαγγελίου που διαβάσαμε στην αρχή: "**Εγώ ήρθα στο όνομα του Πατέρα και δε Με δέχεστε, αν κάποιος άλλος έρθει στο όνομα το δικό του**" - ποιος είναι ο άλλος; Ο άλλος είναι ο **Αντίχριστος** - "εκείνον θα τον δεχτείτε".

Ο λόγος του Θεού, αγαπητοί, μας καλεί να πάρουμε μία θέση, όπως καλούσε τον λαό Του τον Ισραήλ να διαλέξει.

Τους έλεγε: "**Έβαλα μπροστά σας τον δρόμο της ζωής και τον δρόμο του θανάτου**". (Ιερεμ.21:8) Εσύ ποιον δρόμο διαλέγεις; Τον **δρόμο της ζωής** ή τον **δρόμο του θανάτου**; Δεν μπορεί να είσαι και στους δύο δρόμους.

Όταν ο **προφήτης Ηλίας** κάλεσε τον λαό Ισραήλ τους είπε: "*Αν ο Κύριος είναι Θεός, ακολουθείτε Αυτόν, αν ο Βάαλ ακολουθείτε τούτον*". (1Βασ.18:21)

Το ίδιο ερώτημα τίθεται και σε μας: "Ποιον θέλουμε να ακολουθήσουμε;" Ο λαός Ισραήλ απέρριψε τον Χριστό, ο Οποίος ήρθε να τους δοξάσει. Και αν απορρίψεις τον **Χριστό**, δεν υπάρχει άλλος εκτός απ' τον **Αντίχριστο**. Γι' αυτό, αν στη ζωή μας υπάρχει μία μεσοβέζικη κατάσταση να ξέρουμε ότι ο Χριστός θέλει να Του δώσουμε ολόκληρο το είναι μας. Θέλει να περπατήσουμε σε μια **καινούρια ζωή** πίστης, υπακοής, καθαρότητας. Μια ζωή που δε θα έχει καμία σχέση με την προηγούμενη **ζωή της Αμαρτίας** με τα συνθήματα αυτού του Κόσμου.

Κοιτάζτε τι λέει στην **Αποκάλυψη** για τη Βαβυλώνα: "*Βγείτε έξω απ' αυτή, ο λαός μου, και μη συγκοινωνήσετε στις αμαρτίες της, και μη πάρετε από τις πληγές της*". (Αποκ.18:4) "**Βγείτε**", λέει, "από κει μέσα".

Το ίδιο λέει στους πιστούς σήμερα: "*Ο Ιησούς, για να αγιάσει τον λαό διαμέσου τού δικού του αίματος, έπαθε έξω από την πύλη. Ας εξερχόμαστε, λοιπόν, σ' αυτόν έξω από το στρατόπεδο, φέρνοντας τον ονειδισμό του*". (Εβρ.13:13)

Υπάρχουν **δύο πρόσωπα**: **Ο Ιησούς Χριστός και ο Αντίχριστος**. Σε έναν απ' αυτούς πρέπει να δώσεις την καρδιά σου. **Διάλεξε!** Μέσος δρόμος δεν υπάρχει. Ή θα είσαι **πολύ ζεστός** στη σχέση σου με τον Χριστό ή θα είσαι **κρύος, παγωμένος**. Αν είσαι **χλιαρός**, λέει ότι θα σε ξεράσει. Είναι μία θέση που πρέπει να την προσέξουμε.

Πολλοί έχουν δημιουργήσει μία υποκειμενική σχέση με τον Θεό, που δε τους αφήνει να είναι απόλυτα του Χριστού.

Λένε, ότι κάποτε σ' ένα Κυριακό Σχολείο το μάθημα ήταν για τον **πλούσιο** και τον **φτωχό Λάζαρο**. Όταν τέλειωσε το μάθημα ρώτησε ο δάσκαλος τα παιδιά: "Με ποιον θέλετε να είστε, με τον **πλούσιο** ή με τον **Λάζαρο**;" Πετιέται ένα παιδί και λέει: "Σε τούτη τη ζωή θέλω να είμαι με τον **πλούσιο** και στην άλλη ζωή με τον **Λάζαρο**".

Δε στέκεται αυτό στην πνευματική μας ζωή. "Όποιος δεν είναι μαζί Μου," είπε ο Χριστός "είναι εναντίον μου". Και όποιου το όνομα δεν είναι γραμμένο στο **Βιβλίο της Ζωής**, αυτός είναι του **Αντίχριστου**.

Όταν ο **Χριστός** ήρθε, όλων οι καρδιές ήταν κλειστές σ' Αυτόν, τώρα που ετοιμάζεται να έρθει ο **Αντίχριστος**, όλων οι καρδιές είναι ανοιχτές σε αυτόν. Τον περιμένουν.

Ο Θεός καλεί και λέει: "**Εσύ, άνοιξε την καρδιά σου στον Χριστό** και κλείσε την στον Αντίχριστο".

Μακάρι ο Θεός να μιλήσει μέσα στις καρδιές μας, ώστε αυτά **τα Χριστούγεννα** να είναι **αληθινά ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ** που θα **κατοικήσει ο Χριστός μέσα στις καρδιές μας**. Τα ονόματά μας θα είναι **γραμμένα στο Βιβλίο της Ζωής**, για να μπορούμε να **σταθούμε όρθιοι**, όπως στάθηκαν εκείνοι οι "**τρεις παίδες**" στη Βαβυλώνα μέσα σε όλη εκείνη τη λαοθάλασσα που προσκύνησαν τη **εικόνα του Ναβουχοδονόσωρ**. (Δανιήλ 3:12)

Έτσι να μπορούμε κι εμείς, σ' αυτόν τον Κόσμο, να **σταθούμε όρθιοι, να μην προσκυνήσουμε τον Αντίχριστο**. Την καρδιά μας να την έχουμε ανοίξει στον Χριστό, να την έχουμε κλείσει στον Πονηρό.

Ο Θεός να **ευλογήσει όλων μας τις οικογένειες** και το λόγο Του να Τον αυξήσει μέσα στις καρδιές μας.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

"Ευλόγει, ω ψυχή μου, τον Κύριο και
μην ξεχνάς όλες τις ευεργεσίες Του". (Ψαλμ.103:2)

"Έκανες τις ημέρες μου ένα **μέτρο σπιθαμής...**
ο άνθρωπος περπατάει με φαντασία." (Ψαλ.39:5 -6)

Μέσα απ' τα λόγια αυτά των **Ψαλμών** θέλει ο Θεός να μας δώσει αλήθειες ατράνταχτες, ζωντανές, τις οποίες εμείς στη ζωή μας πρέπει να τις λάβουμε υπόψη.

Βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν **Καινούριο Χρόνο**. Τι κάναμε αυτόν τον **χρόνο** που πέρασε; Τι θα κάνουμε σ' αυτόν τον **Καινούριο Χρόνο**; Ο λόγος του Θεού πάνω στην αλλαγή και πρόσθεση των **χρόνων** έχει να μας πει μερικά πράγματα τα οποία πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας για να αποκτήσουμε μια **σωστή τοποθέτηση**.

Μας αφήνει ο Θεός να ζούμε, γιατί έχει τα εξής δύο μηνύματα να μας δώσει. Πρώτον λέει: "**Δε θέλω να πεθάνεις αμαρτωλός**". Και δεύτερο, να καταλάβουμε ότι η **ζωή** μας είναι πολύ **σύντομη**.

Διαβάζουμε στη Βίβλο ότι ο **Μαθουσία** έζησε 969 χρόνια και λέμε: "Πω-πω!!!" Στον **Καύκασο** κάποιος έζησε 150 χρόνια! Κι όμως ο λόγος του Θεού μάς βεβαιώνει ότι η ζωή μας στην πραγματικότητα είναι μία **σπιθαμή**. Η αντίθετη γνώμη ότι υπάρχει ένα μάκρος, είναι μία ιδέα που τη σφηνώνει μέσα μας ο Σατανάς με αντικειμενικό σκοπό να μας **ξεγελάσει**, να μας **καθυστερήσει στη σχέση μας με τον Θεό** και να πάθουμε εκείνο που έπαθε ο **λαγός με τη χελώνα**, η οποία τελικά πρώτη έφτασε στο τέρμα γιατί έμεινε πιστή στον σκοπό της. Ενώ ο **λαγός** με την αλαζονεία του έκανε **στραβή εκτίμηση** των ικανοτήτων

του. Το έριξε στον ύπνο κι όταν ξύπνησε για να τρέξει, η **χελώνα** είχε ήδη φτάσει στο τέρμα. (Μύθος Αισώπου)

Κι αυτό συμβαίνει στη ζωή μας. **Κάνουμε στραβή εκτίμηση της διάρκειας και του χρόνου της ζωής μας.** Νομίζουμε ότι έχουμε ακόμα καιρό για να ασχοληθούμε με τα πράγματα του Θεού, ενώ δεν έχουμε καθόλου καιρό.

Στο Στρατό, είχα έναν συνάδελφο, ήταν από τον Πειραιά. Ήμασταν στη Σχολή Διαβιβάσεων στη Λάρισα. Είχαμε γνωριστεί και του μιλούσα για τις αλήθειες του Θεού. Είχε καταλάβει ότι στην πλευρά του Χριστού υπήρχε μια σιγουριά και μια ικανοποίηση, αλλά δεν τον άφηνε ο Κόσμος. Όταν τελικά τελειώσαμε την εκπαίδευση και πηγαίναμε στις επιχειρήσεις, του είπα για τελευταία φορά: **"Γεράσιμε, κοίταξε να τακτοποιήσεις τη σχέση σου με τον Θεό, αυτό έχει αξία "**. Στάθηκε μπροστά μου και μου είπε: "Βρε Απόστολε, δε με λυπάσαι από τώρα να σκλαβώσω τα νιάτα μου στον Χριστό; Άσε με να διασκεδάσω, κι όταν φτάσω 70 χρόνων σου δίνω την υπόσχεση ότι γεροντάκια και οι δύο θα καθόμαστε στο παραγώνι του σπιτιού και θα διαβάζουμε το Ευαγγέλιο". Του είπα: "Ξέρεις πού πάμε; Πάμε πάνω στις επιχειρήσεις. Έχουμε να κάνουμε με τουρτούρες, με μυδράλια, με μπαζούκα, με όλμους. Έτσι θα διασκεδάσεις τη ζωή σου;"

Δεν τον ξαναείδα, το μόνο που έμαθα ήταν ότι, καθώς έτρεχε με τον ασύρματο στην πλάτη έπεσε ένας όλμος μπροστά του και τον διέλυσε. Έχασε την έννοια της ζωής του, της αποστολής του, έχασε την ευκαιρία. Όποτε θυμάμαι αυτόν τον άνθρωπο μέσα μου κλαίω.

Αυτό είναι, **αγαπητοί**, εκείνο που πρέπει εμείς σήμερα να καταλάβουμε. **Δεν έχουμε καιρό.** Εκείνος που νομίζει ότι έχει καιρό, είναι ξεγελασμένος. Γι' αυτό ο λόγος του

Θεού δεν του λέει: Όποτε σου έρθουν οι περιστάσεις, όποτε έχεις κέφι, αλλά σου λέει: "**Σήμερα**, αν ακούσετε τη φωνή του, μη σκληρύνετε τις καρδιές σας ". (Εβρ.3:7)

Κάθε τι που αφορά στο **θέλημα του Θεού**, σε οτιδήποτε βλέπει ο άνθρωπος την ανάγκη να τακτοποιήσει τη **σχέση του με τον Θεό**, υπάρχει μονάχα το **σήμερα**, το **τώρα**. Ούτε το αύριο ούτε "όταν έρθουν οι κατάλληλες στιγμές".

Δεν υπάρχει μελλοντική κατάλληλη στιγμή για τον άνθρωπο. Υπάρχει μονάχα **τωρινή κατάλληλη στιγμή**.

Ο Θεός θέλει να καταλάβουμε με **τι μοιάζει η ζωή μας**. "Είναι", λέει, "**σαν το χορτάρι και σαν το λουλούδι του χορταριού**. Ξεράθηκε το χορτάρι, μαράθηκε το λουλούδι". (1Πέτρου 1:24)

Παρ' όλο που η καθημερινή πείρα της ζωής μάς το βεβαιώνει αυτό, εντούτοις υπάρχει κάτι που μας το ανατρέπει. Είναι ο **Εχθρός** της ψυχής μας. Είναι η **έλξη του Κόσμου**, είναι η μόστρα, η βιτρίνα την οποία προσφέρει ο Σατανάς για να ξεγελάει όλους τους ανθρώπους. Να μην μπορεί να εννοήσει εκείνο που διαπιστώνει στη ζωή του κάθε μέρα - ο γείτονας έφυγε, ο άλλος έφυγε από διάφορες αιτίες - να μην μπορεί να αντιληφθεί ότι: "**Ο άνθρωπος μοιάζει με τη ματαιότητα, οι μέρες του είναι σα σκιά που παρέρχεται**." (Ψαλμ.144:4)

Ο **απ. Ιάκωβος** δίνει μια άλλη εικόνα της ζωής του ανθρώπου. "Είναι", λέει, "**σαν ατμός** που για μια στιγμή φαίνεται και μετά εξαφανίζεται". (4:14)

Ο πατέρας μου έζησε παραπάνω από 95 χρόνια. Όταν τον ρωτούσα: "Τι κατάλαβες;" "Ό, τι καταλαβαίνεις εσύ όταν μπαίνεις μέσα στο σπίτι από την κυρία πόρτα και βγαίνεις έξω από την πόρτα της κουζίνας", μου απαντούσε.

Στο βιβλίο του **Ιώβ** ο λόγος του Θεού δίδει την εξής εικόνα: "*Ο άνθρωπος γεννημένος από γυναίκα είναι **ολιγόβιος** και γεμάτος ταραχή· αναβλαστάνει σαν άνθος, και κόβεται· **φεύγει σαν σκιά**, και δεν διαμένει.*" (Ιώβ14:1-2) Και το ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: Γιατί τα βάζει αυτά ο Θεός μέσα στον λόγο Του; Τα βάζει για να μας πείσει να καταλάβουμε ότι πραγματικά η ζωή μας είναι **λιγοστή**, ότι δεν έχουμε καιρό, δεν έχουμε μάκρος ζωής.

Γιατί λοιπόν κοπιάζουμε, αγωνιούμε, θησαυρίζουμε και ακολουθούμε τον οποιοδήποτε δρόμο, ενώ η ζωή μας είναι **λιγοστή** και έχει κάποιο σκοπό;

Ο λόγος του Θεού λέει: "*Κι αν ο άνθρωπος ζήσει **πολλά χρόνια** και ευφραίνεται σε όλα αυτά, ας θυμηθεί ότι οι μέρες του σκότους θα είναι πολλές*". Και συνεχίζει: "*Να ευφραίνεσαι, **νέε**, στη νιότη σου· και η καρδιά σου ας σε χαροποιεί... και περπάτα σύμφωνα με τις επιθυμίες της καρδιάς σου... εντούτοις, να ξέρεις, ότι για όλα αυτά **ο Θεός θα σε φέρει σε κρίση**.*" (Εκκλ.11:9)

Διαβάζουμε στον λόγο του Θεού: "*Είναι αποφασισμένο στους ανθρώπους μια φορά να πεθάνουν, ύστερα από τούτο είναι **κρίση***". (Εβρ.9:27)

Με άλλα λόγια, δεν είσαι **ανεύθυνος**. Εκείνος που σε έφερε στην ύπαρξη έχει σχέδια για σένα. Γι' αυτό και **θα ζητήσει λογαριασμό** από σένα.

Αυτή την έννοια τη νιώθουμε στη ζωή μας. Πάντα ζητάμε να μας **δίνουν λογαριασμό** οι άλλοι και έχουμε τη συναίσθηση ότι πρέπει κι εμείς να δίνουμε λογαριασμό.

Πριν παντρευτώ, όπου ήθελα έμενα και κοιμόμουν, τώρα που παντρεύτηκα πρέπει να δώσω λογαριασμό. Τα παιδιά πρέπει να δώσουν λογαριασμό στους γονείς.

Το ίδιο στη δουλειά μας. Έχουμε αυτόν τον κύκλο της **ευθύνης**, της υπευθυνότητας να **δώσουμε λογαριασμό**.

Έτσι κι απέναντι στον Θεό ο Οποίος δίνει στον άνθρωπο μια προτροπή: Κοίταξε να τακτοποιήσεις τη σχέση σου μαζί Μου. **"Να θυμάσαι τον Πλάστη σου στις ημέρες της νιότης σου.... πριν λυθεί η ασημένια αλυσίδα, και σπάσει το χρυσό λυχνάρι ή σπάσει η στάμνα στην πηγή ή χαλάσει ο τροχός στο πηγάδι, και επιστρέψει το χώμα στη γη, όπως ήταν, και το πνεύμα επιστρέψει στον Θεό"**. (Εκκλ.12:1,7) Παρομοιάζει τη ζωή μας "με τη **στάμνα** που σπάει και γίνεται κομμάτια....".

Έρχεται φυσιολογικά το ερώτημα: "Αφού, Θεέ μου, σε τέτοια πλαίσια έχεις βάλει τη ζωή μου, **τι θέλεις από μένα;**" Ο ψαλμωδός προσεύχεται: **"Πάρουκος είμαι στη γη, μην κρύψεις από μένα τα προστάγματά σου"**. (119)

Με άλλα λόγια, λέει στον Θεό: Έρθα εδώ για να πάω κάποια μέρα στο αιώνιο σπίτι μου, γι' αυτό **ζητάω**, Εσύ να μου δείξεις τα **προστάγματά Σου. Τι θέλεις από μένα;**

Εδώ έρχεται ακριβώς **ο λόγος του Θεού** για να μας δώσει το μήνυμα της αιώνιας **Αγάπης Του** και να μας δείξει τον **προορισμό** μας. Μας εξηγεί **γιατί ήρθε ο Χριστός** και **γεννήθηκε εδώ** κάτω στη γη. Εξηγεί **γιατί πέθανε στον Σταυρό**. Γιατί **αναστήθηκε, αναλήφθηκε** και κάθισε στα δεξιά του Πατέρα και **μεσιτεύει για μας**.

Το **πρόσταγμα** λοιπόν του Χριστού σε μας είναι: Όλοι εσείς οι αμαρτωλοί, φορτωμένοι και κουρασμένοι, **ελάτε σε Μένα και Εγώ θα σας ξεκουράσω. Θα σας δώσω ζωή, αιώνια ζωή**. Θα σας δώσω όλα εκείνα που σας έκλεψε ο Σατανάς. **Τη χαρά, την ειρήνη, την ελπίδα** και θα σας δώσω να καταλάβετε κάτι: Αυτός ο Εχθρός που σας έκλεψε όλα αυτά, τώρα αυτά που σας δίδει είναι **όλα κίβδηλα**.

Ο Σατανάς μοιάζει με εκείνους τους κατασκόπους που κλέβουν τα γνήσια έγγραφα και βάζουν στη θέση τους άλλα για να ξεγελάσουν τους αντιπάλους. Μας κλέβει την **ευτυχία**, την **ελπίδα**, τη **δόξα**, την **αιώνια ζωή** και στη θέση τους μας δίδει τα **κίβδηλα**. Και ζούμε με αυτά, χωρίς ποτέ να ικανοποιηθούμε πραγματικά, πάντα όμως τα κυνηγάμε, γιατί αυτά μας έχουν μείνει για να ευχαριστήσουμε τον εαυτό μας.

Ανάλογα με την αδυναμία μας, μας δίνει ο Σατανάς και την ανάλογη κατεύθυνση. Ρωτάει: "Θέλεις χαρά; Τη **χαρά** θα τη βρεις στα **λεφτά**, θα τη βρεις στη **διασκέδαση**. Την **ικανοποίηση** θα τη βρεις στον **έπαινο** των ανθρώπων, στο να σκαρφαλώνεις σε ανώτερα αξιώματα".

Κατ' αυτόν τον τρόπο ζούμε μέσα στα κίβδηλα με τα οποία τα έχει υποκαταστήσει ο Σατανάς τα αληθινά του Χριστού και ο άνθρωπος φεύγει από τούτη τη **ζωή κούφιος**, χωρίς να έχει πιάσει το **νόημα της ζωής**.

Έρχεται λοιπόν ο Θεός και μας δίδει τα **προστάγματά Του**. Για τον άνθρωπο ένα μονάχα υπάρχει: **Ο Σταυρός του Χριστού, ο δρόμος του Χριστού, ο δρόμος της αιωνιότητας**. Γι' αυτό κάθε άνθρωπος, σε κάθε γενεά καλείται να δεχτεί τον **Ιησού Χριστό**. Ευλογημένη η ψυχή που τελικά μπαίνει μέσα σ' αυτήν τη χάρη.

Τι να επιθυμούμε;

Ο λόγος του Θεού συνεχίζει και λέει **τι πρέπει να επιθυμούμε** σαν άνθρωποι του Θεού μέσα σ' αυτόν τον Κόσμο, επειδή υπάρχουν οι προσφορές του Σατανά από τη μια πλευρά και οι προσφορές του Θεού από την άλλη.

Όλα εκείνα που προσφέρει ο Σατανάς έχουν επάνω την ετικέτα: **"Εφήμερα, προσωρινά, ανίκανα να προσφέρουν**

ικανοποίηση". Ο λόγος του Θεού λέει: **"Ξένοι και πάροικοι,** δεν έχουμε εδώ πόλη για να μείνουμε".

Διαβάζουμε: **"Ο Θεός που είπε να λάμψει φως μέσα στο σκοτάδι είναι Εκείνος που έλαμψε στις καρδιές μας προς φωτισμό της γνώσης της δόξας του Θεού διά του προσώπου του Ιησού Χριστού".** (2Κορ.4:6)

Ας ζητήσουμε λοιπόν αυτό το φως της γνώσης της δόξας του Θεού να φωτίζει ολόκληρη την καρδιά και τη ζωή μας, ώστε να γνωρίσουμε το βάθος, το ύψος, το μήκος και το πλάτος της Αγάπης του Χριστού. **Να, γιατί ζούμε!**

Ο απ. Παύλος προσευχόταν: **"Λυγίζω τα γόνατά μου προς τον Πατέρα τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού... ώστε, ο Χριστός, διαμέσου της πίστης, να κατοικήσει μέσα στις καρδιές σας... και να γνωρίσετε την αγάπη τού Χριστού... για να γίνετε πλήρεις με ολόκληρο το πλήρωμα του Θεού".** (Εφεσ.3:14)

Αυτός είναι ο σκοπός για τον οποίο αφήνει ο Θεός τον άνθρωπο τον δικό Του να περπατήσει μέσα σ' αυτόν τον κόσμο της κατάρας και του θανάτου για ένα χρονικό διάστημα, από τότε που Τον πίστεψε και Τον γνώρισε. **Να γεμίσει από τα αιώνια.**

Ο Χριστός ξέροντας την ψυχολογία του ανθρώπου τού λέει: **"Μη θησαυρίζεις εδώ κάτω στη γη, να θησαυρίζεις στον Ουρανό θησαυρό που μένει αιώνια".**

Και προτρέπει στους πιστούς: **"Αγαπητοί, σας παρακαλώ, ως ξένους και παρεπίδημους, να απέχετε από τις σαρκικές επιθυμίες, οι οποίες αντιμάχονται ενάντια στην ψυχή".** (1Πέτρου 2:11)

Ο Σατανάς κάνει έναν πόλεμο κάθε μέρα στη ζωή μας. Κι αυτός ο πόλεμος είναι οι **σαρκικές επιθυμίες**, τις οποίες επιστρατεύει σε βάρος της ψυχής μας.

Στον λόγο του Θεού διαβάζουμε για τους πιστούς της Παλαιάς Διαθήκης: "**Με πίστη** πέθαναν όλοι αυτοί, χωρίς να πάρουν τις υποσχέσεις, αλλά τις είδαν από μακριά, και πείστηκαν.... και ομολόγησαν ότι είναι **ξένοι και παρεπίδημοι** επάνω στη γη... επιθυμούν μια καλύτερη (πατρίδα), δηλαδή, **επουράνια**. Γι' αυτό, ο Θεός δεν ντρέπεται γι' αυτούς, να λέγεται Θεός τους· επειδή, **ετοίμασε γι' αυτούς πόλη**". (11:13-16)

Έτσι, **διά πίστεως βλέπουμε κι εμείς την Ουράνια Πόλη**, η οποία μας ταιριάζει σαν άνθρωποι του Θεού που είμαστε. Μία Πόλη, η οποία έχει το εξής αξιοπρόσεκτο: "**Μέσα σ' αυτή δε θα υπάρχει κανένα ανάθεμα**". (Αποκ.22:3) "**Έξω είναι τα σκυλιά και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονιάδες και οι ειδωλολάτρες, και κάθε ένας που αγαπάει και πράττει το ψέμα**". (Αποκ.22:15)

Αυτό είναι, **αγαπητοί, το νόημα** γιατί ο **ένας χρόνος κυλάει πίσω από τον άλλο** κι εμείς ακόμα δίνουμε το παρόν. Για να **κάνουμε το θέλημα του Θεού**. Να ακούσουμε μια μέρα το: "**Εύγε, δούλε, αγαθέ και πιστέ... μπες μέσα στη χαρά τού κυρίου σου**". (Ματθ.25:21)

Ευχόμαστε, ο Καινύριος αυτός Χρόνος να κυλήσει πάνω σ' αυτή τη βάση που μας δίνει ο λόγος του Θεού. Να γεμίσουμε με τις **αιώνιες ευλογίες** και να πετύχουμε τους πνευματικούς μας στόχους.

Μικρές προσευχές στη διάρκεια της μέρας και εδάφια.

"Θα κράζω στον Θεό... **Εσπέρα**, και **πρωί** και **μυσημέρι** θα παρακαλώ.... και θα ακούσει τη φωνή μου". (Ψαλ.55:16-17)

"Θα ξυπνήσω το **πρωί**. Θα σε επαινέσω, Κύριε".(Ψαλ.57:8-9)

"Ας είναι ευάρεστα τα λόγια τού στόματός μου και η **μελέτη** της καρδιάς μου... σε σένα, Κύριε." (Ψαλ.19:14)

"Θα ψάλλω τη δύναμή σου, και το **πρωί** θα υμνολογώ με αγαλλίαση το έλεός σου· επειδή, έγινες προπύργιό μου, και καταφύγιο στην **ημέρα** της θλίψης μου". (Ψαλ.59:16)

"Θεέ... Σε ζητάω από το **πρωί**· σε διψάει η ψυχή μου, σε ποθεί η σάρκα μου, μέσα σε γη έρημη, ξερή". (Ψαλ.63:9)

"Μακάριος ο άνθρωπος, που δεν περπάτησε σε θέλημα ασεβών... αλλά στον νόμο τού Κυρίου είναι το θέλημά του, και στον νόμο του μελετά μέρα και **νύχτα**". (Ψαλ.1:1-2)

"Αυτό το βιβλίο... θα μελετάς **ημέρα** και **νύχτα** για να προσέχεις να κάνεις σύμφωνα με όλα όσα είναι γραμμένα μέσα σ' αυτό... τότε θα ευοδώνεσαι". (Ιησ.1:8)

"Να επικαλείσαι εμένα σε **ημέρα θλίψης**, θα σε ελευθερώσω, και θα με δοξάσεις". (Ψαλ.50:15)

"Την **ημέρα** που θα φοβηθώ, θα ελπίζω σε σένα". (Ψαλ.56:3)

"Πόσο αγαπώ τον νόμο σου! Όλη την ημέρα είναι **μελέτη** μου".(Ψαλ.119:97)

"Εσύ πρόσταξες να **τηρούνται ακριβώς οι εντολές σου** ".

"Αγάπησα τα **μαρτύριά** σου περισσότερο από χρυσάφι, περισσότερο από καθαρό χρυσάφι".(Ψαλ.119: 4,127)

"Στην **καρδιά μου φύλαξα τα λόγια σου**, για να μη αμαρτάνω σε σένα". (Ψαλ.119:11)

"Κάνε με να ακούσω το **πρωί** το έλεός σου... να γνωρίσω τον δρόμο στον οποίο πρέπει να περπατάω". (Ψαλ.143:8)

Ο ΓΟΓΓΥΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

« *Ούτε να γογγύζετε, όπως και μερικοί απ' αυτούς γόγγυσαν, και απωλέστηκαν.* » (1Κορινθ. 10:10)

Ο λόγος του Θεού, έχει τόση βαρύτητα, τόση σημασία και συνέπεια μέσα στη ζωή μας, όσο δεν έχει κανένα άλλο πράγμα! Αυτό το ξέχωρο το έχει ο **λόγος του Θεού** επειδή μέσα σ' αυτόν **μιλάει ο Θεός** και καταπιάνεται με μας τους ανθρώπους. Μιλάει για τα προβλήματά μας, για την **πορεία** που πρέπει να ακολουθήσουμε και για την **επιτυχία** που μπορούμε να έχουμε.

Οι άνθρωποι του κόσμου βέβαια μιλάνε για **σχέδια** και **επιτυχίες**, αλλά όλα αυτά που λένε είναι σαπουνόφουσκες. Γι' αυτό ο **λόγος του Θεού** ως **Θεόπνευστος** πρέπει να έχει μια διαφορετική τοποθέτηση στη συνείδηση των πιστών.

Καθώς διαβάζουμε την **Παλαιά Διαθήκη**, εκείνο που μας κάνει εντύπωση, είναι ότι όταν οι προφήτες μιλούσανε, έλεγαν: «**Αυτά λέγει ο Κύριος**». Και είχαν τη σιγουριά ότι αυτά τα οποία έλεγε ο Κύριος, όσο απίθανα κι αν φαίνονταν, ήταν μια πραγματικότητα.

Να σας φέρω ένα παράδειγμα: Ο Θεός είχε καλέσει τον **Ιερεμία** για να είναι προφήτης Του και όταν του είπε την αποστολή του, ο Ιερεμίας φοβήθηκε. Είπε: «Θεέ μου, εγώ είμαι μικρό παιδί, δεν μπορώ να κάνω αυτή τη δουλειά». Ο Θεός τού είχε δώσει την πιο λεπτή αποστολή. Να πάει να πει στον υπερήφανο λαό Ισραήλ: «Πρέπει να γίνετε **υπόδουλοι** στους Χαλδαίους, στον Ναβουγοδονόσορα».

Και ενώ βρίσκονταν όλα σ' αυτήν την κατάσταση, μια μέρα έρχεται ο Θεός και λέγει στον Ιερεμία: «Θα πας και θα αγοράσεις ένα **οικόπεδο**». Θα αγοράσω οικόπεδο; Δεν

χωρούσε μέσα στο μυαλό του. Και όμως πήγε αγόρασε το οικόπεδο, έκανε τα συμβόλαια, τα υπέγραψε και τελείωσε.

Από τη μια πλευρά ο Θεός τού έλεγε ότι έρχεται ο Ναβουχοδονόσορ και τα σαρώνει όλα, κι από την άλλη πλευρά τού έλεγε να αγοράσει οικόπεδο. Στο τέλος του λέγει ο Θεός: «Ξέρεις αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει ότι δίνω μια **υπόσχεση**: Θα έρθει εποχή που ο λαός Ισραήλ θα επιστρέψει, θα εγκατασταθεί στην πατρίδα του και θα αγοράζει οικόπεδα».

Το ίδιο κι εμείς σήμερα. Πολλά πράγματα δεν τα καταλαβαίνουμε εκ πρώτης όψεως. Δεν μπορούμε να τα δούμε από την οπτική γωνιά που τα δίνει ο λόγος του Θεού. Γι αυτό και πολλές φορές είμαστε ή αδιάφοροι ή πλαδαροί στην πνευματική μας ζωή ή δεν πιστεύουμε ότι αυτό που λέει ο Θεός θα γίνει, όπως λέει.

Καθώς αναφέρεται εδώ ο λόγος του Θεού στην ιστορία του λαού Ισραήλ, λέει χαρακτηριστικά ότι, αυτά που συνέβαιναν σ' αυτούς, έγιναν σε μας **παραδείγματα**, ώστε μέσα απ' αυτά να καταλάβουμε τα **μηνύματα** τα οποία έχει ο Θεός να μας πει. Είναι **μηνύματα** σοβαρά που έχουν βαρύτητα και θα πρέπει να τα προσέξουμε. Ένα από αυτά που θα έχουμε **σα μάθημα** είναι το: «**Μη γογγύζετε**».

Το θέμα μας είναι ο Γογγυσμός

Ένα πράγμα που ο Θεός ζητάει από τον άνθρωπο το δικό Του είναι **να μη γογγύζει**. Τι θα πει "**γογγύζω**"; "**Γογγύζω**" θα πει στενάχω από αγανάκτηση και δυσφορία. Με άλλα λόγια, μέσα μου δεν πρέπει να υπάρχει ούτε αγανάκτηση ούτε δυσφορία εναντίον του Θεού. «Μα», θα μου πείτε, «μπορεί ο άνθρωπος του Θεού να έχει τέτοια συναισθήματα ή τέτοια συμπεριφορά;»

Ξέρετε, **ο λόγος του Θεού** δε λέει **περίσσιες κουβέντες**. Δε λέει κουβέντες για να γεμίσουν τα φύλλα, όπως κάναμε εμείς στο σχολείο όταν θέλαμε να γράψουμε Έκθεση και γράφαμε, γράφαμε για να γεμίσουμε δύο φύλλα. Αλλά **ό, τι λέει ο λόγος του Θεού** είναι **ΝΑΙ** και **ΑΜΗΝ**.

Όταν λοιπόν ο Θεός με **τον λόγο του απευθύνεται** στην **Εκκλησία Του** και της λέει: «**να μη γογγύζεις**» και στον κάθε έναν Χριστιανό λέει: "**να μη γογγύζεις**», μη σκεφτείς: «Μα είναι δυνατόν ο πιστός να γογγύζει και να αγανακτεί;» Ακόμα και ο προφήτης του Θεού, ο **Ιωνάς, αγανάκτησε**.

Ο Θεός έχει **έναν στόχο** στη ζωή μας και μας τον δίνει με διαφορετικές εικόνες. Για παράδειγμα, όταν αναφέρεται στους **δασκάλους**, στους **ποιμένες**, στους **ευαγγελιστές** που έχει βάλει ο Κύριος μέσα στην Εκκλησία Του, φανερώνει ποιος είναι ο **στόχος Του** και τι κάνει το Πνεύμα το Άγιο μέσα στην Εκκλησία Του. Λέει: «**Για την τελειοποίηση των αγίων ... για την οικοδομή τού σώματος του Χριστού· μέχρις ότου όλοι ανεξάρτητα να φτάσουμε στην ενότητα της πίστης, και της επίγνωσης του Υιού τού Θεού, σε τέλειο άνδρα, σε μέτρο ηλικίας τού πληρώματος του Χριστού· για να μη είμαστε πλέον νήπιοι αλλά, ζώντας την αλήθεια με αγάπη, να αυξηθούμε σ' αυτόν σε όλα, ο οποίος είναι η Κεφαλή, ο Χριστός**". (Εφεσ.4:11-13)

Αυτός είναι και ο λόγος που ο απ. Παύλος λέει στους Γαλάτες: «**Είμαι εις οδύνες μέχρις ότου μορφωθεί ο Χριστός μέσα σας**». Εξάλλου, γί' αυτό και συναθροιζόμαστε. Όχι για να περάσουμε μια ώρα, όχι για να εκπληρώσουμε μια υποχρέωση, αλλά για να **καταρτιστούμε, να αυξηθούμε να τελειοποιηθούμε** και να φθάσουμε εκεί που θέλει ο Θεός.

Μην ξεχνάμε ότι ο Θεός έχει ένα ασύλληπτο σχέδιο, **αγαπητοί**, για όλους τους λυτρωμένους Του. Το σχέδιο του Θεού είναι κάτι που δεν περνάει από το μυαλό του ανθρώπου. Έτσι άλλωστε εξηγείται και η χειρονομία Του.

Αποφάσισε να στείλει εδώ στη γη τον Γιο Του το μονογενή, να Τον περάσει μέσα από τη δικιά μας ζωή και ακόμα χειρότερα, να Τον περάσει μέσα από «θάνατο, μάλιστα **θάνατο σταυρικό**»! Λέει: «*Πειράστηκε σε όλα κατά τη δική μας ομοιότητα*». (Εβρ.4:15) Και εμείς καμιά φορά λέμε τις ανοησίες μας: «Α! τα βάσανα που τραβάω είναι περισσότερα από του Χριστού»!

Ο σκοπός, για τον οποίον έστειλε ο Θεός τον Χριστό και πέθανε επάνω στον **Σταυρό**, είναι για να μας κάνει ανθρώπους **κατάλληλους** για τα σχέδια τα δικά Του. Ανθρώπους **κατάλληλους για τον Ουρανό**. Το ότι μας δίνει **προτροπές** και το **Άγιο Πνεύμα** έρχεται και μιλάει μέσα μας με **τον λόγο του Θεού** - έστω κι αν καμιά φορά μας ενοχλεί αυτός ο λόγος - είναι γιατί θέλει ο Θεός να μας **καταρτίσει, να μας αγιάσει, να μας τελειοποιήσει**.

Ανάμεσα λοιπόν στις πολλές προτροπές που αραδιάζει, όπως το: «*Να μη είμαστε **επιθυμητές κακών**... ούτε να γινόμαστε **ειδωλολάτρες**... ούτε να **πορνεύουμε**... ούτε να **πειράζουμε τον Χριστό**», φτάνουμε και στο: «**ούτε να γογγύζετε, όπως και μερικοί απ' αυτούς γόγγυσαν και απωλέστηκαν από τον εξολοθρευτή άγγελο**». (1Κορ.10:6-8)*

Ο **γογγυσμός** πολλές φορές έρχεται μέσα στη ζωή μας και είναι ένας ύπουλος εχθρός που τον βάζει ο Σατανάς.

Ακούς Χριστιανούς και λένε: "Όλα σε μένα ο Θεός τα έριξε; Όλα σε εμένα τα επέτρεψε;" Πόσες φορές παραπονιόμαστε στον Θεό! Πόσες φορές αγανακτούμε στον Θεό!

Αυτή τη δουλειά έκανε ο λαός Ισραήλ όταν ζητούσε κρέας και ψωμί στην Έρημο.

Κοιτάζτε τι γράφει σχετικά: «Ολόκληρη η συναγωγή των γιων Ισραήλ **γόγγυζε** ενάντια στον Μωυσή και ενάντια στον Ααρών στην **έρημο**. Και...είπαν σ' αυτούς: **Είθε να πεθαίναμε κάτω από το χέρι του Κυρίου στη γη τής Αιγύπτου...Επειδή, μας βγάλατε σ' αυτή την έρημο, για να θανατώσετε με την πείνα ολόκληρη αυτή τη συναγωγή**».

Δοκιμασία

Είναι μια αλήθεια ότι ο άνθρωπος του Θεού στη **δοκιμασία** φαίνεται ποιος είναι.

Οι Ισραηλίτες στη **δοκιμασία** τους **ξέχασαν** εκείνη την τρομερή νύχτα που πέρασε ο εξολοθρευτής άγγελος και ενώ όλη η Αίγυπτος βρίσκονταν μέσα σε μια τρομερή κατάσταση και αγωνία, αυτούς ο Θεός τούς φύλαξε. Επειδή λοιπόν τώρα λίγο πεινούσαν, αμέσως έβλεπαν τα καζάνια της Αιγύπτου μπροστά τους, τα ψωμιά και τον θάνατο.

Εξαιτίας λοιπόν αυτών των θέσεών τους ο Θεός είπε: **«Δεν θα ζήσει ο άνθρωπος μονάχα με ψωμί αλλά με κάθε λόγο που εξέρχεται από το στόμα του Θεού»**. (Δευτ.8:3)

Δε ζει κάποιος γιατί έχει ψωμί, αλλά ζει γιατί θέλει ο Θεός να ζήσει. Να το ξέρουμε αυτό, για να **μη γογγύζουμε**.

Θυμάμαι έναν πιστό ο οποίος είχε πάθει αποκόλληση των ματιών του και είχε σχεδόν τυφλωθεί.

Ε! Όταν πήγα να τον δω, είχε τέτοιο **γογγυσμό και παράπονο** εναντίον του Θεού! «Γιατί», έλεγε, «ο Θεός να μου το κάνει αυτό;»

Και άρχισε να αραδιάζει τα προτερήματά του. «Εγώ, που έτρεχα στα νοσοκομεία. Εγώ, που πήγαινα στους αρρώστους, που φρόντιζα τον οποιονδήποτε πονεμένο. Να σου πω και το περιστατικό; Όταν έπαθα την αποκόλληση,

από το Νοσοκομείο είχα βγει. Να σου πω και την πνευματική μου κατάσταση; Είχα τέτοια φλόγα πίστεως μέσα μου που πίστευα ότι ακόμα και νεκρό μπορώ να αναστήσω. Μάλιστα μια φορά πήγα σε έναν νεκρό και γονάτισα». Τον ρώτησα: «Τον ανάστησες;» «Όχι», μου είπε. **Γόγγυζε εναντίον του Θεού** γιατί του αφήρεσε την όραση. Και λέει ο λόγος του Θεού: **«Όλα συνεργούν στο αγαθό σ' αυτούς που αγαπάνε τον Θεό»**. (Ρωμ.8:28)

Άνθρωπέ μου, κατάλαβε ένα πράγμα, ότι, ο Θεός, αφού σου χάρισε Τον Γιο Του, αφού σου άνοιξε έναν Ουρανό, σε κάνει κληρονόμο δικό Του, είναι δυνατόν το μονοπάτι που σου ανοίγει στη ζωή σου να είναι ένα μονοπάτι κακίας, εκδίκησης ή μονοπάτι τέτοιο που να σε βασανίζει; Γι' αυτό λέει: **«Αυτός που μας χάρισε τον Γιο Του, πως μαζί μ' Αυτόν δε θα μας χαρίσει και τα πάντα»!**

Ξέρετε, σ' αυτές τις περιπτώσεις η αιτία είναι οι δικές μας **επιθυμίες**, είναι η δικιά μας **ολιγοπιστία**. Η **ευθύνη** είναι δικιά μας, γιατί δεν ανοίξαμε την καρδιά μας και δεν τη δώσαμε ολοκληρωμένη στον Χριστό. Δε σταθήκαμε στις υποσχέσεις τις δικές Του, δεν περπατήσαμε στον δρόμο τον δικό Του και όλα αυτά τα εκμεταλλεύεται ο Σατανάς και μας φουσκώνει και μας κάνει **να γογγύζουμε**.

Ο λαός Ισραήλ **γόγγυζε** στην έρημο γιατί δεν είχε **κρέας** και **ψωμί**. Ακούστε τι είπε ο Θεός στο Μωυσή: **«Πήγαινε και πες τους ότι και κρέας θα έχουν και ψωμί θα έχουν, όχι μια μέρα, όχι δύο μέρες, όχι τρεις μέρες, όχι μια εβδομάδα, αλλά ένα μήνα. Ένα μήνα θα έχουν κρέας»**.

Για το ψωμί είπε: **"Όσο είσατε στην έρημο, το μάννα θα το έχετε κάθε μέρα"**. Και αυτοί, έχοντας έναν τέτοιο Θεό, έναν τέτοιο Πατέρα που φροντίζει για όλα, **γόγγυζαν**:

"Α! δεν έχουμε τα καζάνια με τα κρέατα που είχαμε στην Αίγυπτο! Α! δεν έχουμε τα καρβέλια μέχρι χορτασμού! Α! θα πεθάνουμε στην έρημο, θα χαθούμε!"

Δε σκέφθηκαν να πουν: "Ο εξολοθρευτής άγγελος πέρασε από όλη την Αίγυπτο και κανένας από εμάς δεν έπαθε ούτε μια γρατσουινιά. Όλη η Αίγυπτος έκλαιγε και βογκούσε εκείνη την ημέρα και εμείς δεν είχαμε κανένα σύννεφο και καμία δυσκολία και κανένα ατύχημα". Μάλιστα λέγει ο λόγος του Θεού ότι την ημέρα εκείνη που έγινε η **Έξοδος** δεν ήταν κανένας άρρωστος. Σε κανέναν δεν πόνεσε το δόντι, το κεφάλι, το πόδι. Όλα αυτά τα **ξέχασαν**. Γι' αυτό κάτω από αυτήν την έννοια ο **γογγυσμός** έγινε αιτία ο Θεός τελικά να τους **εξολοθρεύσει**.

Σήμερα εμείς, εν συγκρίσει με τον λαό Ισραήλ, έχουμε κάτι το ασύλληπτο! Μας **χάρισε ο Θεός τον Γιο Του**, μας χάρισε τον Ουρανό, τη δόξα. Μας γέμισε με υποσχέσεις, μας έχει μέσα σε ένα άπλετο φως.

Δικαιολογείται ο **γογγυσμός**; Δε δικαιολογείται. Είναι **Αμαρτία** ο **γογγυσμός**; Ναι, είναι **Αμαρτία** ο **γογγυσμός**. Είναι **Αμαρτία** γιατί δείχνει ότι δεν έχει γεμίσει η καρδιά μας από **ευγνωμοσύνη στον Θεό**.

Τα μονοπάτια σ' αυτόν τον κόσμο, είναι δύσκολα, αλλά ας μην ξεχνάμε το εξής: «*Η ελαφρά μας θλίψη εργάζεται υπερβολικά αιώνιο βάρος δόξας*». (2Κορινθ.4:17) Μην το ξεχνάμε αυτό.

Ο λόγος του Θεού προχωρεί και λέει ότι το ίδιο συνέβηκε και με το **νερό**.(Εξοδ.17:3): «*Δίψασε ο λαός εκεί διά ύδωρ, και γόγγυζε ο λαός κατά του Μωυσή λέγοντας: Δια τι τούτο; Μας ανέβασες από την Αίγυπτο δια να μας πεθάνεις εμάς και τα παιδιά μας και τα κτήνη μας από τη δίψα;*»

Ο Θεός δεν τους έβγαλε από την Αίγυπτο για να πεθάνουν στην έρημο από τη δίψα. Τούς έβγαλε από την Αίγυπτο για να πάνε στη **Γη της Επαγγελίας**, μια Γη που έρρεε **γάλα και μέλι**. Κοιτάξτε τώρα τι κάνει ο **γογγυσμός**: Σβήνει όλες τις υποσχέσεις του Θεού, όλους τους οραματισμούς, όλη την παρουσία του Θεού, τη δύναμή Του, την προσωπικότητά Του και ο άνθρωπος φθάνει στο σημείο όλα να τα βλέπει μαύρα και σκοτεινά. Να λέει: «Μας έφερες εδώ πέρα για να μας πεθάνεις από τη δίψα»! Προχωρώντας ο **λόγος του Θεού** το ίδιο πράγμα λέει ότι έγινε όταν πήγαν οι **Κατάσκοποι** να κατασκοπεύσουν τη Γη της Επαγγελίας. Και εκεί **γόγγυζε** ο λαός!

Ο Θεός να μας φυλάει, αγαπητοί, απ' αυτό το πνεύμα του **γογγυσμού!** Σ' ένα άλλο σημείο διαβάζουμε ότι, όταν μετά από την Πεντηκοστή δημιουργήθηκε η **Εκκλησία**, είχανε εκεί τα τραπέζια της αγάπης και έπρεπε όλοι να καθίσουν να φάνε. Και τι έγινε; Δημιουργήθηκε ένα **παράπονο**. Οι Ελληνιστές άρχισαν να **γογγύζουν**. Διαβάζουμε: "**Γόγγυζαν** εναντίον των Αποστόλων, γιατί οι χήρες τους παραμελούνταν". (Πράξεις 6)

Πολλές φορές δημιουργείται αυτός ο **γογγυσμός** μέσα στην Εκκλησία του Χριστού, καθώς γίνονται οι διάφορες υπηρεσίες και οι διάφορες εργασίες. Δημιουργείται μέσα στις καρδιές **γογγυσμός, παράπονο**. Δημιουργείται μέσα μας μια **εναντίωση** και μια **αγανάκτηση**.

Ο λόγος του Θεού λέει ότι, αν αυτόν τον **γογγυσμό** δεν τον ομολογήσουμε και δεν τον καταδικάσουμε, θα έχει τις συνέπειές του. Δε θα μπορούμε να προχωρήσουμε.

Σήμερα, υπάρχουν Χριστιανοί, οι οποίοι έχουν παράπονα και **γογγύζουν χρόνια ολόκληρα**, δεκαετίες. Και ο λόγος του Θεού λέει **να μην γογγύζουμε** για να μη χαθούμε από τον εξολοθρευτή.

Έρχεται ο λόγος του Θεού και τονίζει ένα άλλο σημείο. Λέει: **«Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς»**. (Φιλιπ.2:14)

Μέσα στη ζωή σου σε ό, τι ο Θεός σου δίνει, σε ό, τι ο Θεός επιτρέπει και σε ό, τι είναι να κάνεις, μη βάζεις μέσα σου το **γογγυσμό**. Αλλά τι να λες; Να λες ένα "**ευχαριστώ**".

Πρέπει να μάθουμε να **ευχαριστούμε** τον Θεό για όλα.

Στην Επιστολή του απ. Πέτρου την πρώτη 4:9, εκεί πάλι ο λόγος του Θεού αναφέρεται σε ένα άλλο σημείο. Λέει: **«Γίνεστε φιλόξενοι ο ένας στον άλλον, χωρίς γογγυσμούς.»**. Μην πεις: "Φιλοξενώ κάποιον και αυτός είναι ακατάστατος, δεν πάει με τη δικιά μου τη σειρά". Αν τον φιλοξενείς, **μη γογγύζεις**. Ο λόγος του Θεού λέει: «Πολλοί φιλοξένησαν αγγέλους χωρίς να το γνωρίζουν». (Εβρ.13:2)

Μου έλεγε ένα ωραίο ο αδελφός της Αλίκης, ο Πέτρος, στον Καναδά: «Κάποτε φιλοξένησα στο σπίτι μου επί ένα χρόνο μια **οικογένεια ιεραποστόλων** οι οποίοι ήταν από τα μέρη της **Αφρικής**. Τέτοια ακατάστατη οικογένεια δε συνάντησα ποτέ! Μαθημένοι εκεί με τις συνήθειες των μαύρων μεγάλωσαν τα παιδιά τους. Δεν είχαν καμία τάξη. Αλλού ήταν οι κάλτσες τους, αλλού τα παπούτσια τους, αλλού τα ρούχα. Εγώ ήμουν μαθημένος σε μια **τάξη** μέσα στο σπίτι μου και ερχόταν ο Πονηρός να μου βάλει τον **γογγυσμό**, αλλά έλεγα: «Θεέ μου, Εσύ μου τους έστειλες, Εσύ τους έφερες, τους παρέδωσες σ' εμένα και εγώ Σε ευχαριστώ γι' αυτήν την τιμή που μου έκανες να τους φιλοξενώ. **Δεν πρέπει να γογγύζω**».

Να μάθουμε ένα πράγμα: **Να ευχαριστούμε τον Θεό.** Για να μπορέσουμε αυτό, αγαπητοί, να το πετύχουμε ένα πράγμα χρειάζεται. Να ξέρουμε ότι ο **γογγυσμός** είναι του **παλιού μας ανθρώπου**. Τον **παλιό μας άνθρωπο** δεν μπορούμε να τον πείσουμε να καθίσει φρόνημα. Δεν μπορούμε να τον διορθώσουμε, δε διορθώνεται. Ένα μονάχα μπορούμε να κάνουμε: **να τον σταυρώσουμε** **διά πίστεως**. **Σταύρωσέ τον** και θα δεις ότι "κιχ" δε θα μπορεί να βγάλει. Μην τον σταυρώνεις και αυτός θα ορμάει. Γι' αυτό μας χρειάζεται ο **Σταυρός του Χριστού που είναι πάντοτε η λύση**.

Εμείς την καρδιά μας να την έχουμε πάντα εκεί, στον **Σταυρό**. **Να είμαστε σταυρωμένοι με τον Χριστό** και ο Χριστός είναι έτοιμος αυτόν τον **γογγυσμό** και οτιδήποτε άλλο να το κάνει να μένει σε **αδράνεια**.

Είναι αυτό που έλεγε ο απ. Παύλος: «**Σταυρώθηκα μαζί με τον Χριστό, δε ζω πια εγώ, ζει ο Χριστός μέσα μου, τώρα που ζω στη σάρκα, ζω με την πίστη στον Υιό του Θεού, ο Οποίος με αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό του για μένα**». (Γαλ.2:20)

**Ο Κύριος, αγαπητοί, να ευλογήσει
το λόγο Του μέσα στις καρδιές μας!**

Ευχαριστώ τον Κύριο μου για τη νίκη στη ζωή,
για τις τόσες μου τις θλίψεις, για την κάθε Του αυγή.
Για την κάθε προσευχή μου που Εκείνος απαντά
και για κείνες που αρνιέται Τον δοξάζω εγώ βαθειά.

Ευχαριστώ τον Κύριο μου για τα ρόδα π' απαντώ
και τ' αγκάθια που τρυπάνε πάλι Τον ευχαριστώ.
Για το σήμερα που δίνει την ειρήνη τη βαθειά,
για το αύριο που ελπίζω, για τους ουρανοί ψηλά.

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Το θέμα μας, αγαπητοί, είναι η **αναγκαιότητα του Θεού**. Δηλαδή μας χρειάζεται ο Θεός μέσα στη ζωή μας ή όχι; Αν μας χρειάζεται, πάση θυσία ν' αποκτήσουμε **σχέση μαζί Του** για να είναι η **παρουσία Του μαζί μας**. Αν δε μας χρειάζεται, να Τον παραμερίσουμε μια για πάντα. Πάνω σ' αυτό το θέμα οι γνώμες των ανθρώπων δίστανται. Άλλοι λένε: **Ο Θεός μάς χρειάζεται**. Άλλοι λένε: Δε μας χρειάζεται, δεν Τον θέλουμε. Όποιο πρόβλημα ανακύπτει στη ζωή μας θα το λύσουμε μόνοι μας.

Θυμάμαι, όταν ο **Χίτλερ** ανέβηκε στην εξουσία, είχε βάλει Υπουργό Εργασίας κάποιον **Δόκτορα Λέυ**. Αυτός ήταν άθεος και υλιστής. Κάθε λίγο και λιγάκι μάζευε την εργατιά στις τεράστιες πλατείες και έκανε αντιθεϊκά κηρύγματα.

Έλεγε: "Θέλετε η Γερμανία να προκόψει; Αφήστε αυτές τις αηδίες, αφήστε τον Εβραίο τον Χριστό, αφήστε τον Θεό". Γιατί ο Νίτσε τούς είχε πει ότι ο άνθρωπος, όταν θέλει τον Θεό, είναι γιατί νιώθει αδύναμος. Θέλει κάπου να στηριχτεί, κατά συνέπεια θέλει έναν Θεό. "Εσείς" έλεγε "πάρτε στα δυνατά σας μπράτσα την υπόθεση της Γερμανίας αν θέλετε να προκόψει". Και οι Γερμανοί, "οι ξύπνιοι", τον άκουσαν, τον πίστεψαν.

Τα δυνατά αυτά μπράτσα ξεκίνησαν για να κατακτήσουν όλο τον Κόσμο, αλλά τσακίστηκαν στα διάφορα μέτωπα. Ηττημένη πλέον η Γερμανία, καθώς προσπαθούσε ο καθένας να γλιτώσει, αυτός είχε χωθεί σε μια σιταποθήκη και εκεί τον βούτηξαν οι Αμερικάνοι και τον έβαλαν στη φυλακή. Αυτός με έναν άλλον ήταν οι μόνοι που πρόλαβαν να αυτοκτονήσουν για να μην περάσουν από το δικαστήριο.

Όταν πήγαν και βρήκαν το πτώμα του, είχε αφήσει ένα σημείωμα όπου έγραφε: "Έψαξα να βρω γιατί το υπερήφανο έθνος της Γερμανίας έφτασε σ' αυτά τα χαλιά. Μήπως δεν είχε ψυχή, μήπως δεν είχε όπλα, μήπως δεν είχε προετοιμασία και δύναμη; Και ανακάλυψα ένα πράγμα: "Παρατήσαμε τον Θεό και ο Θεός μάς παράτησε."

Αυτή είναι η αλήθεια, **αγαπητοί**. Έχουμε έναν Κόσμο που απωθεί, συνέχεια απωθεί τον Θεό πίσω και παραπίσω, για να φτάσει στο σημείο να πει: "Δεν υπάρχει Θεός". Έναν Κόσμο όμως που τώρα τον τρέμουμε. Έναν Κόσμο, που έχει πάρει έναν τέτοιο κατήφορο, που, όσο κι αν προσπαθεί να σταματήσει, δεν μπορεί. Έναν Κόσμο, στον οποίο μπήκε μία βόμβα και τον ανατίναξε και διέλυσε τα πάντα. Τίποτα δεν έχει μείνει όρθιο στη θέση του.

Είναι μία διαπίστωση αυτή, αγαπητοί, που κάνουν όλοι οι άνθρωποι χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους τη Βίβλο και ψάχνουν να βρουν την αιτία, αλλά δεν την βρίσκουν.

Έρχεται λοιπόν ο λόγος του Θεού και λέει στον άνθρωπο: "Μέσα στη ζωή σου, **σου χρειάζεται ο Θεός**. Γιατί μου χρειάζεται ο Θεός; Γιατί, όπως και να το κάνουμε, είμαστε μέσα σ' έναν περιορισμένο κύκλο. Πόσο βλέπει το μάτι μας; Πόσο τεντώνει το χέρι μας; Μέχρι σ' ένα σημείο. Η **αδυναμία** είναι το κύριο χαρακτηριστικό του ανθρώπου. Ο άνθρωπος που νιώθει ότι δεν του χρειάζεται ο Θεός, αυτό δείχνει το άκρον άωτον της ανοησίας του.

Λένε, ότι κάποτε ένα πουλάκι, μικρό σαν τον αντίχειρά μου, εμείς στα Γιάννενα το λέγαμε **τροποφράκτη**, έκτισε τη φωλιά του σε μια εσοχή ενός τοίχου. Κάποια μέρα, που πήγε να ταΐσει τα μικρά του, τα βρήκε τρομοκρατημένα: "Μητέρα," της λένε, "σήμερα κοντέψαμε όλοι μας να ψοφήσουμε από τη λαχτάρα μας". "Γιατί, παιδιά μου, τι

πάθατε;" Τα ρωτάει. "Ήρθε ένα τεράστιο αγριοπούλι και κόλλησε πάνω στον τοίχο και νομίσαμε ότι θα μας καταπιεί," της απαντάνε. "Ήταν μεγάλο;" ρωτάει. "Ναι, μητέρα, ήταν πολύ μεγάλο". "Ήταν σαν και μένα;" "Πιο μεγάλο". Αφού τέντωσε τα φτερά της, την ουρά της, τα πόδια της και το κεφάλι, ρωτάει πάλι η μητέρα: "Ήταν πιο μεγάλο από μένα;" "Ναι, μητέρα, ήταν πιο μεγάλο". "Δεν υπάρχει πιο μεγάλο πουλί από μένα", τους λέει.

Σ' αυτήν την ανοησία έχει περιέλθει σήμερα ο άνθρωπος: **"Πιο μεγάλος από μένα δεν υπάρχει"**.

Το πείραμα του λαού Ισραήλ, αγαπητοί, είναι ένα πείραμα πραγματικό. Ο Θεός είχε δώσει ένα μήνυμα σ' αυτό το λαό: *"Αν δε με θέλετε και δε με υπακούσετε, θα έρθει εποχή που θα με θέλετε κι εγώ δε θα σας θέλω"*.

Στο στρατό είχα έναν **συνάδελφο Εβραίο** και συζητούσα μαζί του καμιά φορά και μου έλεγε: "Δεν υπάρχει Θεός". "Μα εσύ είσαι Εβραίος", του έλεγα, "και στην Παλαιά Διαθήκη βλέπετε τα κατορθώματα του Θεού". "Κι αν ακόμα αυτά ήταν αληθινά, τώρα ο Θεός πέθανε", απαντούσε. "Έξι εκατομμύρια σταθήκαμε μπροστά Του, πριν μπούμε στους φούρνους, και φωνάξαμε με όλη μας την καρδιά σ' αυτόν τον Θεό, που λέτε ότι υπάρχει, και δεν ακούστηκε ούτε μία φωνή. Αν ήταν ζωντανός, θα μας άκουε και θα μας ελευθέρωνε. Πού είναι ο Θεός;"

Κι όμως, ο Θεός, **αγαπητοί**, υπάρχει και μας αγαπάει. Αν ψάχνεις να βρεις κάπου **αγάπη**, μόνο **του Θεού η αγάπη έχει αξία**. Κι αν ρωτήσω: "Πόσο μ' αγαπάει ο Θεός;" Λέει: **"Τόσο πολύ..."**, που σημαίνει **απεριόριστη αγάπη**. "Ξεπερνάει κάθε γνώση". Ο άνθρωπος δεν μπορεί να δει την **αγάπη του Θεού**, αν δεν πάει στον **Σταυρό του Χριστού**. Μόνο εκεί θα δει **την αγάπη του Θεού**.

Κάποια φορά με είχαν καλέσει να επισκεφτώ μια κυρία πολύ θλιμμένη για να της μιλήσω. Ήταν γυναίκα ενός ανωτάτου αξιωματικού της χωροφυλακής. Μου είπε: "Άκουσε την ιστορία μου: Απέκτησα τρία κορίτσια. Το πρώτο μου κορίτσι, μόλις έγινε 26 χρόνων, έπαθε φυματίωση και πέθανε. Το δεύτερό μου κορίτσι, μόλις έφτασε 26 χρόνων, έπαθε φυματίωση και πέθανε. Και το τρίτο μου κορίτσι το είδες, ήρθε και σε χαιρέτησε. Όταν το έπιασες, δεν έκαιγε το χέρι της; Κι αυτή είναι 26 χρόνων και έχει καλπάζουσα μορφή φυματίωσης. Πες μου, πού είναι η Αγάπη του Θεού;"

Αφού έμεινα λίγο σκεπτικός, της είπα: "Κι όμως, κυρία μου, ο Θεός σ' αγαπάει. Αν θέλεις να δεις την Αγάπη του Θεού, θα τη δεις **στον Σταυρό του Χριστού**".

Κάνουμε το λάθος να βλέπουμε την αγάπη του Θεού στις διάφορες προσφορές Του στις ανάγκες μας. Όταν λέει ο λόγος του Θεού: "**Τόσο πολύ αγάπησε τον Κόσμο**", δε λέει γιατί του έδωσε αγαθά, γιατί του έδωσε υγεία, γιατί του έδωσε την ικανοποίηση των επιθυμιών του. Αλλά, γιατί του "**έδωσε τον Υιό Του τον Μονογενή**". Εκεί θα δούμε την αγάπη του Θεού. Η αγάπη του Θεού πραγματικά λιώνει τον άνθρωπο όταν την αντιληφθεί.

Όταν ο απ. Παύλος γνώρισε προσωπικά την **αγάπη του Θεού**, έλεγε: "Δεν είμαι άξιος να λέγομαι Απόστολος του Χριστού γιατί κατεδίωξα την Εκκλησία Του". (1Κορ.15:9)

Όταν ο άνθρωπος νιώσει την αθλιότητά του, την αμαρτωλότητα και την άσχημη συμπεριφορά του απέναντι στον Θεό, καταλαβαίνει ότι αυτό που του αξίζει είναι να φάει μία στο κεφάλι. Ο Θεός όμως παρέβλεψε την αμαρτία μας. Ο Θεός δεν ενεργεί σύμφωνα με την κατάστασή μας, αλλά σύμφωνα με την **αιώνιά Του Αγάπη**.

Εμείς δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς την αγάπη του Θεού, όπως το μικρό παιδί δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τη μητέρα του. Λέει ο Θεός: "Μπορεί η μητέρα να παρατήσει το παιδί που το θηλάζει; Κι αν αυτή το παρατήσει, Εγώ ποτέ". Γιατί; Γιατί, ενώ εμείς ήμασταν αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για μας. Την ώρα που εμείς λέγαμε: "όχι!" στον Θεό και ενεργούσαμε ενάντια στον Θεό και Τον διαγράφαμε μέσα από τη ζωή μας, ο Θεός τότε έστειλε τον Υιό Του. (Ρωμ.5:8)

Τι χρειάζεται αγαπητοί; Χρειάζεται να καταλάβουμε ότι **μέσα στη ζωή μας ο Θεός μάς χρειάζεται.**

Θυμάστε όταν ο **Δαβίδ** πήγε ν' αντιμετωπίσει το **Γολιάθ**; "Για σκύλο με πέρασες" του είπε, "ώστε έρχεσαι να με πολεμήσεις με την γκλίτσα σου και με τη σφεντόνα σου; Τώρα θα σε βουτήξω, θα ξεσχίσω τα κρέατά σου και θα τα πετάξω στα όρνεα να τα φάνε." (1Σαμ.17:43)

Αναρωτιόμαστε: Ο Δαβίδ ήταν τόσο ανόητος; Ο Δαβίδ δεν ήταν ανόητος. Ο Δαβίδ είχε την **πανοπλία του Θεού!** Γι' αυτό και απάντησε στον Γολιάθ: "Εσύ έρχεσαι με δόρυ και ασπίδα, εγώ όμως έρχομαι **στο Όνομα του Κυρίου!**"(1Σαμ.17:45) Αυτή ήταν η πανοπλία Του: **Η παρουσία του Θεού.**

Καθώς λοιπόν κατηφόριζε αυτός ο υπερμεγέθης άνθρωπος, παίρνει ο Δαβίδ μια πέτρα από το σακιδίό του και την εκσφενδονίζει με όλη τη δύναμή του και πετυχαίνει στο μέτωπο τον **Γολιάθ**, ο οποίος ζαλίζεται, πέφτει και σε λίγο ήταν χωρίς κεφάλι. (1Σαμ.17:43-51)

Χρειάζομαι τον Θεό μέσα στη ζωή μου, κι ας λένε οι άνθρωποι ότι δε Τον χρειαζόμαστε, ότι είμαστε δυνατοί.

Ποιοι είναι οι όροι για να έχουμε την παρουσία του Θεού;

Αν ο Θεός είναι πραγματικότητα, γιατί τότε δε φαίνεται μέσα στη ζωή όλων των ανθρώπων;

Ο Θεός λέει: Για να φτάσεις στον **Γολγοθά**, υπάρχει μόνο ένα μονοπάτι. Το μονοπάτι αυτό λέγεται **ΜΕΤΑΝΟΙΑ**. Αν δεν περπατήσεις αυτό το **μονοπάτι της μετάνοιας**, δεν μπορείς να φτάσεις στον **Γολγοθά**. Θα το βλέπεις από μακριά, αλλά δε θα μπορέσεις ν' ανέβεις, ώστε να σπάσουν τα δεσμά και το βάρος της Αμαρτίας που σου πλακώνουν την καρδιά. **Την παρουσία του Θεού** δεν μπορείς μέσα στη ζωή σου να την απολαύσεις αν δεν κάνεις το **θέλημα το δικό Του**. Ο λόγος του Θεού είναι σαφέστατος, είναι ξεκάθαρος πάνω σ' αυτά τα θέματα.

Στην **Παλαιά Διαθήκη** διαβάζουμε για τον **βασιλιά Ασά**. Κάποτε, του παρουσιάστηκε ένα φοβερό πρόβλημα: Ένα εκατομμύριο στρατός ετοιμαζόταν να του επιτεθεί. Μόλις το έμαθε έλιωσε. Στην αγωνία του αυτή ζήτησε ο βασιλιάς Ασά από τον Θεό τη βοήθειά Του.

Ο άνθρωπος πάντα στην αδυναμία του καταλαβαίνει ότι έχει ανάγκη τον Θεό. Θυμάμαι στην Κατοχή, όταν ήμουν στη φυλακή στη Μακεδονία, ήταν φυλακισμένος και ο πολιτικός υπεύθυνος του ΕΑΜ. Ήταν ένας **άθεος, υλιστής**.

Μια μέρα έκαναν οι ΕΑΜίτες μια τρομερή επίθεση. Βλέπω αυτόν, να γλιστράει σε μια γωνιά, γεμάτος αγωνία, να ψιθυρίζει κάτι και να κάνει το σταυρό του.

Γι' αυτό, το άκρον άωτον της υποκρισίας του εκδηλώνει ο άνθρωπος, όταν λέει: "**Δεν έχω ανάγκη τον Θεό!**"

Ο βασιλιάς Ασά λοιπόν μέσα σ' αυτή τη δυσκολία του ζητούσε από το Θεό να του λύσει το πρόβλημά του.

Έρχεται τότε ο προφήτης Αζαρίας και λέει: "**Ο Κύριος είναι με σας όταν εσείς είστε μαζί Του. Αν Τον ζητήσετε, θα ευρεθεί σε σας, αν όμως Τον εγκαταλείψετε, κι Αυτός θα σας εγκαταλείψει.**" (2Χρον.15:2)

Υπάρχει μία προϋπόθεση: "Αν Με ζητάς", λέει ο Θεός, "Εγώ είμαι μαζί σου. Αν Με εγκαταλείψεις, τότε θα σε εγκαταλείψω." Επίσης λέει: "Τα μάτια του Κυρίου περιτρέχουν διαμέσου ολόκληρης της γης, για να φανεί δυνατός σε όσους έχουνε την **καρδιά τους τέλεια** προς αυτόν." (2Χρον.16:9)

Το χέρι του Κυρίου είναι πρόθυμο να βοηθήσει τον άνθρωπο. Το χέρι όμως του Θεού συναντάει ένα εμπόδιο. **Το εμπόδιο είναι η Αμαρτία μας.** Το εμπόδιο είναι ότι δε βάζουμε τον Θεό στη θέση που πρέπει να έχει. Ο Θεός πρέπει να κατακτήσει ολόκληρο το είναι μας, ολόκληρη την καρδιά μας, την ύπαρξή μας. Να λέμε σαν τον απ. Παύλο: "**Δε ζω εγώ, αλλά ζει ο Χριστός μέσα μου**". "**Για μένα το να ζω σημαίνει ΧΡΙΣΤΟΣ, και το να πεθάνω είναι κέρδος.**"

Τότε δεν υπάρχει περίπτωση στη ζωή μου η **παρουσία του Θεού** να μην υπάρχει.

Ιστορία του Ιωσήφ.

Ας πάρουμε την ιστορία του **Ιωσήφ**. Ο **Ιωσήφ** ήταν ένας άνθρωπος του Θεού. Γύρω του ήταν όλα εχθρικά. Μια μέρα πήγε να βρει τ' αδέρφια του που έβοσκαν τα πρόβατα. Μόλις τον είδαν από μακριά να έρχεται, έκαναν ένα συμβούλιο να τον σκοτώσουν, γιατί δεν τον χώνευαν. Πραγματικά τον έριξαν σ' ένα λάκκο να πεθάνει.

Το παιδί αυτό τελείως αδύναμο και εγκαταλελειμμένο σκέφτηκε προφανώς: "τώρα θα πεθάνω".

Όμως σ' ένα από τα αδέρφια του ήρθε μία σκέψη και είπε: "Ας μην τον αφήσουμε να πεθάνει, ας τον

πουλήσουμε στους εμπόρους που περνάνε από δω και πάνε στη Αίγυπτο". Έτσι και έκαναν, τον πούλησαν.

Στην Αίγυπτο ο **Ιωσήφ** στην αρχή περνούσε καλούτσικα. Τον πήρε ο Πετεφρής, ο αυλικός του Φαραώ, τον έβαλε στο σπίτι του, τον έκανε οικονόμο του και του έδωσε εξουσία, γιατί ήταν έξυπνος ο Ιωσήφ και τετραπέρατος.

Δοκιμασία

Ενώ όλα πήγαιναν καλά, έρχεται ο **πειρασμός**. Ο **Ιωσήφ** ήταν ομορφόπαιδο και η γυναίκα του Πετεφρή τού έλεγε επίμονα: "Θα κοιμηθείς μαζί μου". "Όχι", της έλεγε αυτός. Το αποτέλεσμα ήταν, κάποια στιγμή πάει να τον αρπάξει για να τον σύρει στο κρεβάτι της, τον πιάνει από το σακάκι κι ο Ιωσήφ αφήνει το σακάκι του και φεύγει.

Όταν γύρισε ο άνδρας της του είπε: "*Ο δούλος ο Εβραίος, που μας έφερες, μπήκε μέσα σε μένα για να με εμπαίξει· και καθώς ύψωσα τη φωνή μου..., αφήνοντας το ένδυμά του κοντά μου, έφυγε έξω*". (Γεν.39:17)

Όταν το άκουσε αυτό ο Πετεφρής, τον έβαλε στη φυλακή. Δέκα περίπου χρόνια ο Ιωσήφ έμεινε στη φυλακή.

Ξέρετε τι λέει ο λόγος του Θεού για όλη αυτή τη διαδρομή του στη φυλακή; "**Ο Θεός ήταν μαζί του**". Η έννοια λοιπόν της **παρουσίας του Θεού** δε σημαίνει ότι όλα θα είναι όμορφα κι ωραία! Η **παρουσία του Θεού** είναι σε άλλη βάση. Είναι στη βάση που λέει ο Ψαλμός: "*Αν ο Θεός δεν ήταν μαζί μας ζωντανούς θα μας είχαν καταπιεί*". (Ψαλ.124:3)

Η παρουσία του Θεού μαζί μου, σημαίνει ότι, δεν μπορεί να πετύχει κάποιος το οποιοδήποτε σχέδιο στη ζωή μου, αν ο Θεός δεν το εγκρίνει. Γι' αυτό μου λέει: "Μη φοβάσαι!". Γιατί να μη φοβάμαι; Γιατί **ο Θεός είναι μαζί σου**. Το δικό μου μέρος είναι **να φοβάμαι την**

Αμαρτία. Τον παλιό μου άνθρωπο να τον έχω καρφωμένο στον **Σταυρό** και να **μένει εκεί καρφωμένος**. Να ενεργεί το Πνεύμα του Θεού μέσα μου. **"Μη φοβάσαι!"** λέει ο Θεός. **"Εγώ είμαι μαζί σου"**.

Ο **Ιησούς Χριστός** είναι ο **Εμμανουήλ**, που θα πει: **"Ο Θεός μαζί μας"**. Κι **"Αν ο Θεός είναι μαζί μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας;"** λέει ο λόγος του Θεού. (Ρωμ.8:31)

Σ' ένα βιβλίο που μου έστειλε η αδελφή μου ένας μαύρος διηγείται πώς επιστράφηκε στον Χριστό: "Ήμουν γιος ενός πάστορα. Στη γειτονιά μου έκανα μια διπλή ζωή. Την ημέρα ήμουν το πιο φρόνιμο παιδί της γειτονιάς· ήμουν το υπόδειγμα ενός καλού παιδιού. "Σαν αυτόν να γίνετε", έλεγαν οι γονείς. Και τη νύχτα ήμουν αρχιγκάκστερ. Ένα βράδυ είχαμε αποφασίσει να κάνουμε μια πολύ σκληρή επιχείρηση και να πελεκήσουμε πολλούς. Πριν πάω στην παρέα, άνοιξα το ραδιόφωνο ν' ακούσω κάτι τραγούδια που μου άρεσαν, αλλά εκείνο το βράδυ άλλαξαν το πρόγραμμα και έβαλαν κάποιον που μιλούσε για το Ευαγγέλιο. Επειδή μιλούσε κάπως παράξενα, σκέφτηκα να τον γελοιοποιήσω στην παρέα μου γι' αυτά που έλεγε. Όμως μου έκαναν εντύπωση αυτά που έλεγε και ξεχάστηκα. Έλεγε: **"Μην ψάχνεις την Αμαρτία πουθενά έξω. Η Αμαρτία είναι μέσα σου."** Εκείνο το βράδυ γονάτισα και ομολόγησα: **"Ναι, Κύριε, η Αμαρτία είναι μέσα μου."**

Τώρα, έπρεπε να το πει στα παλικάρια του. Ήξερε ότι θα τον καθάριζαν κι όμως πήγε και τους είπε: "Παιδιά, απόψε έχω να σας πω ένα πολύ - πολύ σοβαρό νέο. Εγώ έγινα χριστιανός και τα παρατάω όλα και ακολουθώ τον Χριστό. Έκανα μεταβολή να φύγω. Όλοι πάγωσαν. Περίμενα σε κάθε μου βήμα μερικά περίστροφα να πέσουν επάνω μου. Δεν ακούστηκε όμως ούτε ένα. Μετά από μερικές μέρες

συνάντησα ένα από τα πρωτοπαλικάρα μου και μου είπε:
"Τι είχα πάθει εκείνο το βράδυ; Ήθελα να σε σκοτώσω και
δεν είχα τη δύναμη να πάρω το πιστόλι μου".
Ήταν η **παρουσία του Θεού μαζί του!**

Έχουμε ανάγκη , αγαπητοί, από την παρουσία του Θεού. Ο Θεός διά μέσου του Χριστού έχει έρθει στη ζωή μας. **Ο Χριστός στον Σταυρό** καταπιάστηκε με το άλυτο πρόβλημα της Αμαρτίας μας και το έλυσε μια για πάντα. Η υπόσχεσή Του είναι: **"Θα είμαι όλες τις μέρες μαζί σας"**. (Ματθ.28:20)

Αυτές, αγαπητοί, είναι **ζωντανές αλήθειες**. Μέσα στον λόγο Του είναι όλα **"ναι"** και **"αμήν"**.

Εμείς καλούμαστε να τα δεχτούμε. Αυτό θα πει **"πίστη"**. **"Πίστη"** δε θα πει, να βουλευτώ σε ορισμένα ανοίγματα ή κενά που έχει η ζωή μου. **"Πίστη"** θα πει **ν' ανοίξει η καρδιά μου, να καταδικάσω την Αμαρτία** και να **δεχτώ τη χάρη του Χριστού**. Να μείνω μέσα στις υποσχέσεις Του.

**Ο Κύριος να ευλογήσει το λόγο Του,
αγαπητοί, μέσα στις καρδιές μας!**

*"Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου, και εγώ μαζί του,
αυτός φέρνει πολύ καρπό· επειδή, χωρίς εμένα δεν
μπορείτε να κάνετε τίποτε"*. (Ιωάν.15:5)

*Ανάγκη από Σε, έχω Χριστέ
και βήμα δεν μπορώ χωρίς Εσέ.*

*Μαζί Σου και εγώ, να σταυρωθώ
και σ' όλες τις στιγμές με Σε να ζω.*

Επωδός

*Σε έχω πάντ' ανάγκη, Συ μου δίνεις Νίκη,
ω! Κύρι' ευλόγησέ με , μες τη ζωή.*

ΠΕΤΡΩΔΕΣ ΕΔΑΦΟΣ

"Εκείνος ο σπόρος που σπάρθηκε επάνω σε πετρώδες μέρος, αυτός είναι που ακούει τον λόγο, και αμέσως με χαρά τον δέχεται· δεν έχει, όμως, μέσα του ρίζα, αλλά είναι πρόσκαιρος· και όταν γίνει θλίψη ή διωγμός εξαιτίας τού λόγου, αμέσως σκανδαλίζεται".

(Ματθ.13:20-21)

Η Παραβολή αυτή θέλει να δώσει σε καθέναν που διαβάζει τον λόγο του Θεού, μερικά στοιχεία τα οποία χρειάζεται να τα έχει υπόψη του στην προσωπική του αυστηρώς ζωή, για να δει τι **εμπόδια** υπάρχουν μέσα στην καρδιά Του, που τον εμποδίζουν να προχωρήσει **στη σχέση του με τον Θεό** και ποια είναι τα πράγματα που χρειάζεται, ώστε το **θέλημα του Θεού** να εκπληρώνεται στη ζωή του.

Παρομοιάζει ο Κύριος εδώ τον **σπόρο** με τον **λόγο**. Ποιο λόγο; Εμείς μέσα στην **Καινή Διαθήκη** διαβάζουμε για το "**λόγο του Σταυρού**". Όταν λοιπόν λέμε, "**ο λόγος του Σταυρού**", τι εννοούμε; Τη **θυσία του Χριστού** ή τη **διδασκαλία Του**; Προφανώς εννοούμε τη **θυσία Του**.

Σε μια συζήτηση που είχα τελευταία με έναν Εφέτη προσπαθούσε να παραμερίσει τη **θυσία του Χριστού στον Σταυρό** και να προβάλει τη **διδασκαλία Του**.

Όταν ο Θεός έρχεται για να βάλει στην καρδιά μας το θέλημα το δικό Του, θέλει πρώτα να μας δώσει το μήνυμα του **Σταυρού του Κυρίου Ιησού Χριστού**.

Ο απ. Παύλος λέει: "**Ο λόγος του Σταυρού...είναι δύναμη Θεού**", "**εμείς κηρύττουμε Χριστό σταυρομένο, για τους Ιουδαίους σκάνδαλο για τους Έλληνες μωρία, στους ίδιους όμως τους προσκαλεσμένους... τον Χριστό, Θεού δύναμη και Θεού σοφία**". (1Κορ.1:18,23-24)

Ο Θεός θέλει να καταλάβουμε ότι εκείνο που μας **διαφοροποιεί** είναι ο **Σταυρός του Χριστού**. Γι' αυτό θέλει να αντιληφθούμε δύο πράγματα: Το ένα είναι να **γνωρίσουμε τον εαυτό μας** και το άλλο **πώς θέλει ο Θεός να πορευτούμε** στον Κόσμο. Αυτά μπορεί να τα εννοήσουμε μόνο μέσα από το μήνυμα του **Σταυρού του Χριστού**. Επειδή **ο Χριστός πέθανε στον Σταυρό**, έγινε Αυτός **Αμαρτία** για μας. Ο Χριστός **πήρε τη θέση τη δικιά μας πάνω στον Σταυρό** και μας καλεί να πάρουμε κι εμείς αυτή τη θέση **διά πίστεως**, για να διαφοροποιηθούμε από τον Κόσμο και να είμαστε **κατάλληλοι για τον Ουρανό**.

Λέει λοιπόν εδώ στην **Παραβολή** ότι αυτό το **μήνυμα της θυσίας του Χριστού στον Σταυρό** προσφέρεται σε ένα **έδαφος** που δυστυχώς είχε ένα μειονέκτημα, είχε από κάτω **πέτρες**. Οι **πέτρες** δεν εμποδίζουν να **φυτρώσει ο σπόρος**, οι **πέτρες** εμποδίζουν να **ριζώσει ο σπόρος**.

Ο Χριστός μάς καλεί κάτω από ορισμένες **προϋποθέσεις**. Απέναντι σ' αυτή την κλήση δε χωρεί καμία επιπολαιότητα. Δεν μπορείς να τη δεχτείς με συμβιβασμούς και με το δικό σου τρόπο. Κοίταξε τι λέει ο Χριστός πάνω σ' αυτό το θέμα:

"Αν κάποιος έρχεται σε μένα, και δεν μισεί τον πατέρα του, και τη μητέρα, και τη γυναίκα, και τα παιδιά, και τους αδελφούς, και τις αδελφές, ακόμα μάλιστα και τη δική του ζωή, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου και όποιος δε βαστάζει το σταυρό και έρχεται πίσω μου δεν μπορεί να είναι μαθητής μου". (Λουκ.14:26)

Λέει ότι το **χωράφι της καρδιάς** μας δεν πρέπει να έχει **πέτρες**. Για να μην έχω πέτρες, πρέπει να πάρω μία **απόφαση**: Να **μισήσω** τον εαυτό μου, να σηκώσω το σταυρό μου. Αλλιώς όταν έρθει κάποιος **διωγμός εξαιτίας του λόγου** αμέσως η ψυχή κλονίζεται.

Ο λόγος πέφτει, το μήνυμα του Σταυρού δίνει τη σιγουριά μιας αιώνιας ζωής. Μας δίνει τη βεβαιότητα της παρουσίας του Θεού. Λέει: "Αν ο Θεός μάς έδωσε τον Υιό Του, πώς μαζί με Αυτόν δε θα μας χαρίσει και όλα τα άλλα;" Όταν στη ζωή μας θα νιώθουμε ένα οποιοδήποτε στρίμωγμα, μια δυσκολία και θα κοιτάζουμε στον Σταυρό του Χριστού, θα παίρνουμε την ίδια απάντηση: Αφού μας χάρισε ο Θεός τον Υιό Του, πώς μαζί μ' Αυτόν δε θα μας χαρίσει τα πάντα που χρειαζόμαστε; Δε θα μας δώσει απλοχωριά; Ασφαλώς θα μας δώσει. Δε θα μας εξυπηρετήσει; Δε θα μας βοηθήσει μέσα στις ποιοσδήποτε δυσκολίες μας;

Εσύ, τι πρέπει να κάνεις; Το δρόμο που σου άνοιξε ο Θεός να τον προχωρήσεις. Γιατί; Γιατί αυτήν την απόφαση χρειάζεται να την πάρεις.

Εμείς καθορίζουμε το είδος του χωραφιού της καρδιάς μας. Από μας εξαρτάται αν το χωράφι μας θα έχει πέτρες. Δεν παίζουνε ρόλο οι ενθουσιασμοί ούτε οι εξωτερικές εκδηλώσεις. Όταν έρχονται στη ζωή μας γεγονότα που είναι **δυσάρεστα**, εκεί φαίνεται τι έχει μέσα η καρδιά μας.

Είναι κάτι αυτό, **αγαπητοί**, που πρέπει πολύ να το προσέξουμε. Κοιτάξτε τι λέει ο Κύριος σχετικά:

" Όταν ο Ιωάννης, μέσα στη φυλακή, άκουσε τα έργα τού Χριστού, έστειλε δύο από τους μαθητές του, και του είπε: Εσύ είσαι αυτός που έρχεται ή άλλον περιμένουμε; Και απαντώντας ο Ιησούς, τους είπε: "Πηγαίνετε και αναγγείλατε στον Ιωάννη, όσα ακούτε και βλέπετε· τυφλοί ξαναβλέπουν, και χωλοί περπατούν· λεπροί καθαρίζονται, και κουφοί ακούν· νεκροί ανασταίνονται, και φτωχοί ευαγγελίζονται. Και **μακάριος είναι όποιος δεν σκανδαλιστεί με μένα**". (Ματθ.11:2-6)

Στην **δοκιμασία** ξεπηδάνε μέσα απ' την καρδιά του πιστού τα ερωτήματα: "Πάω σωστά; Μήπως γελάστηκα;" Γιατί οι έξω από το θέλημα του Θεού **επιθυμίες** που έχουμε και η **ζωή έξω από το θέλημα του Θεού** που ζούμε, δεν επιτρέπουν να **ριζώσει ο λόγος του Θεού** μέσα μας.

Ο **Ιωάννης ο Βαπτιστής** έπαθε κι αυτός ένα **σκανδαλισμό**. Ήταν το πρόσωπο που χρησιμοποιήθηκε ως ο Πρόδρομος του Χριστού, που έδειξε τον Χριστό.

Μια μέρα τον έβαλαν στη φυλακή. Μέσα στη φυλακή ήρθε ο μεγάλος προβληματισμός: Ποιος είναι Αυτός, τον οποίο υπέδειξα στον Κόσμο; Γι' αυτό έστειλε τους μαθητές του να ρωτήσει: "*Εσύ είσαι ο ερχόμενος ή άλλον προσδοκούμε;*"

Τι έπαθε αυτός ο άνθρωπος; Προφανώς ήθελε ο Χριστός τη δική του προσωπική ζωή να βοηθήσει. Αυτός όμως ήταν μέσα στη φυλακή. Και ο Χριστός τού απαντάει: "*Τυφλοί ξαναβλέπουν, και χωλοί περπατούν· λεπροί καθαρίζονται, και κουφοί ακούν· νεκροί ανασταίνονται, και φτωχοί ευαγγελίζονται*".

Υπάρχει, αγαπητοί, ένας φόβος. Πολλές φορές να κάνουμε μια σύγκριση της δικιάς μας ζωής με τη ζωή κάποιου άλλου ανθρώπου του Θεού. Και στη σύγκριση αυτή να θέλουμε κι εμείς τις ίδιες ευλογίες που τυχόν έχει ο άλλος. Κι επειδή δεν έρχονται στη ζωή μας, **σκανδαλιζόμαστε**.

Ο λόγος του Θεού λέει: Ο καθένας έχει να βαστάξει τον δικό του τον σταυρό. Γι' αυτό λέει: "Πάρε τον σταυρό σου και ακολούθησέ με". Μέσα στην καρδιά σου μη φιλοξενήσεις καμία **πέτρα**, για να μην εμποδίζεται ο **σπόρος**, αλλά να μπει στο βάθος και να **ριζώσει**.

Εμείς, αγαπητοί, πρέπει ένα πράγμα να κάνουμε: Να **ακολουθήσουμε τον Χριστό**. Τα βλέμματά μας να τα έχουμε στραμμένα σ' Αυτόν. Γύρω μας είμαστε περικυκλωμένοι από ένα πλήθος μαρτύρων. Άλλοι περπάτησαν δρόμο ευλογίας και επιτυχίας. Άλλοι περπάτησαν δρόμο που είχε μέσα βάσανα, στενοχώριες, πετροβολισμούς, πριόνισμα. Μέσα σ' αυτόν τον κύκλο βρισκόμαστε. Τι δρόμο έχει ανοίξει ο Θεός για τον καθένα από μας δεν ξέρουμε. Είναι δρόμος επιτυχίας; Προχώρα. Είναι δρόμος δυσκολίας; Προχώρα. Στο τέρμα έχει ο Θεός για όλους μας μια **αιώνια δόξα και ευλογία**. Ποτέ μην πεις: "Γιατί ο Θεός τον άλλον ευλογεί και εμένα δεν ευλογεί;" Ένα πράγμα να λογαριάσουμε σαν το πιο πολύτιμο μέσα στη ζωή μας: **Την πορεία μας με τον Χριστό**. Η πορεία μας με το Χριστό έχει μέσα οπωσδήποτε δυσκολίες. Αλλά να ξέρουμε ότι: **"Ευλογημένος είναι εκείνος που δε θα σκανδαλιστεί"**.

Ο Ιωάννης βέβαια έμαθε το μάθημά του. "Εκείνο που πρέπει να σε ενδιαφέρει, **Ιωάννη**, είναι να ξέρεις ότι: *"Νεκροί ανασταίνονται, τυφλοί βλέπουνε, λεπροί καθαρίζονται, κουφοί ακούνε και μακάριος είναι εκείνος που δεν σκανδαλίζεται από μένα"*.

Χωρίς αυτή τη βάση **ο σπόρος του λόγου του Θεού** δεν μπορεί να **φυτρώσει** και να **ριζώσει**.

Έτσι εξηγείται γιατί πολλές φορές δεν υπάρχει **πρόδος** στη ζωή μας. Υπάρχει μία στασιμότητα, μία αδιαφορία. Δεν υπάρχει **υπομονή** για το θέλημα του Θεού, δεν υπάρχει η ανάλογη **πίστη** στις οδηγίες και τις υποσχέσεις Του.

Βλέποντας ο Θεός αυτήν την κατάσταση λέει ότι ο **σπόρος** δεν μπορεί να καρποφορήσει. **Φυτρώνει, αλλά δε ριζώνει.**

Γι' αυτό χρειάζεται να καθίσουμε μπροστά στον Θεό και να ρωτήσουμε: "**Θεέ μου, ποιο είναι το εμπόδιο;**"

Έχουμε τόσα χαρίσματα, τόσες δυνατότητες, αλλά δεν θέλουμε να τις βάλουμε στα πόδια του Κυρίου. Γιατί; Γιατί μέσα μας υπάρχουν **ορισμένες πέτρες, ορισμένες επιθυμίες και απαιτήσεις.**

Μου έλεγε κάποτε ένας πιστός: "Εγώ, δεν αναλαμβάνω τίποτα. Γιατί αν εγώ κάνω κάποια δουλειά, δε θέλω κανείς να μου πει καμιά κουβέντα". Του απάντησα: "Αυτήν την **πέτρα** να τη βγάλεις μέσα από την καρδιά σου, αλλιώς σε αχρηστεύει ο Σατανάς. Αλλιώς δεν μπορείς να κάνεις το θέλημα του Θεού και περνάει ο καιρός, περνάνε οι μέρες, οι ευκαιρίες και βρίσκεσαι στην ίδια κατάσταση".

Πρέπει να καταλάβουμε ότι όσο αφήνουμε μια οποιαδήποτε **πέτρα** μέσα στην καρδιά μας, δεν μπορεί να **ριζώσει** ο λόγος του Θεού. **Ο Σταυρός του Χριστού** δεν μπορεί να ενεργήσει στη ζωή μας. Ο σπόρος πάει χαμένος.

Μη νομίζετε ότι δε θα υπάρχουν χριστιανοί οι οποίοι δε θα ομολογούν. Η παραβολή λέει ότι στην αρχή αυτός που **δέχτηκε τον σπόρο** είχε μέσα του **χαρά, ενθουσιασμό, ενδιαφέρον,** αλλά οι **πέτρες** δεν άφησαν να χωθεί βαθιά ο λόγος και σιγά - σιγά ξεράθηκε και βλέπεις αυτόν τον άνθρωπο του Θεού ουσιαστικά να είναι ξερός, με μια **τυπική χριστιανική ζωή,** χωρίς περιεχόμενο.

Ο λόγος του Θεού προτρέπει: "Κατά το **πνεύμα ζέοντες**, τον Κύριο δουλεύοντας". Ο Θεός θέλει να είμαστε στα χέρια Του όργανα δικά Του. Να έχουμε μέσα μας ένα πνεύμα ηγεμονικό. Να έχουμε τη διάθεση, όχι να παίρνουμε διαρκώς, αλλά και να δίνουμε. Να ξέρουμε ότι το όποιο χάρισμα μας έχει δώσει ο Θεός, τον όποιο δρόμο μάς ανοίγει και η όποια κατάσταση δημιουργείται στη ζωή μας, αυτό είναι το θέλημα του Θεού.

Εμένα μου λένε: "Δε στενοχωριέσαι που δεν έχεις κανένα παιδί;" "Δεν στενοχωριέμαι, γιατί ο Θεός αυτό το δρόμο μου άνοιξε".

Να ξέρουμε, λοιπόν, ότι όσο υπάρχει μια οποιαδήποτε **πέτρα** μέσα στην καρδιά μας, δεν μπορεί να **ριζώσει** ο λόγος του Θεού.

Στον προφήτη Ησαΐα ο Θεός είπε: "*Αναβόησε δυνατά... και ανάγγειλε στον λαό μου τις ανομίες τους... Με ζητούν, όμως, καθημερινά, και επιθυμούν να μαθαίνουν τους δρόμους μου, σαν έθνος που έκανε δικαιοσύνη, και δεν εγκατέλειψε την κρίση τού Θεού του· ζητούν από μένα κρίσεις δικαιοσύνης· επιθυμούν να πλησιάσουν τον Θεό.*"

Τι έκανε ο λαός του Θεού; Έλεγε: "Θεέ μου, Σε θέλω". Αλλά στην πραγματικότητα δεν Τον ήθελαν. Μάλιστα φώναζαν στον Θεό: "Γιατί νηστέψαμε, και δεν είδες; Ταλαιπωρήσαμε την ψυχή μας, και δεν γνώρισες;" (Ησ.58:2-3)

Ενώ ο Θεός βλέπει μέσα στην καρδιά μας τις **πέτρες** που υπάρχουν και δεν εισχωρεί ο σπόρος βαθιά, εμείς εμφανιζόμαστε μπροστά στον Θεό ότι κάνουμε το θέλημα του Θεού και ζητάμε τις ευλογίες Του. Πολλές φορές, μάλιστα, έχουμε απαιτήσεις και παράπονα.

Στον Ιεζεκιήλ λέει: "Έρχονται προς σε καθώς συνάγεται ο λαός και ακούνε τα λόγια σου, αλλά δεν κάνουν αυτά διότι με το στόμα τους δείχνουν πολλή αγάπη η καρδιά τους όμως πάει πίσω από την αισχροκέρδειά τους". (Ιεζ.33:31)

Αυτή είναι η καρδιά που έχει **πέτρα** και ο **σπόρος** του Σταυρού δε **ριζώνει**.

Γι' αυτό, εμείς, **αγαπητοί**, ως άνθρωποι του Θεού, που θέλουμε πραγματικά ο λόγος Του πλούσια να κατοικεί στις καρδιές μας, ας προσέξουμε να είμαστε απαλλαγμένοι απ' όλα αυτά τα συμπτώματα.

Να ξέρουμε ότι, είτε είναι **εγωισμός** είτε **υπερηφάνεια** είτε **αυτοπεποίθησή**, όλα πρέπει να τα πάμε **στον Σταυρό του Χριστού**. Την καρδιά μας να την απαλλάξουμε από το **πετρώδες έδαφος** για να μπορεί ο **σπόρος** όχι μόνο να φυτρώσει, αλλά και να **ριζώσει και να καρποφορήσει**.

Ο Κύριος να ευλογήσει τον λόγο Του στις καρδιές μας!

*Κύριε, ερεύνησέ μου την καρδιά,
καθ' αμαρτία, που' ναι στα κρυφά,
φέρ' την στο φως να βλέπω καθαρά,
στο **Άγιο Αίμα** να λουστώ ξανά.*

*Κύριε, δοκίμασέ μου την καρδιά
και πέρασε την από τη φωτιά,
σαν το χρυσάφι να καθαριστεί
κι από τα πάθη να λευτερωθεί.*

*Κύριε, εξέτασε μου την καρδιά,
αν τώρα σ' αγαπώ πραγματικά.
Στα λόγια Σου που είναι ζωντανά,
αν εμπιστεύομαι αληθινά.*

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

" Ο Υιός τού ανθρώπου ήρθε να ζητήσει και να σώσει το χαμένο". (Λουκά 19:10)
"Ηρθε...να δώσει τη ζωή του **λίτρο για χάρη πολλών**". (Ματθ.20:28)

Όλοι μας στη ζωή έχουμε **στόχους και επιδιώξεις** που τα θεωρούμε αξίας, γι' αυτό σ' αυτά καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια και δίνουμε όλο τον εαυτό μας.

Ως άνθρωποι όμως του Θεού, πρέπει **οι στόχοι** μας να αλλάξουν, γιατί ο λόγος του Θεού μας λέει ότι: "**Το σχήμα τούτου τού κόσμου παρέρχεται**". "Εκείνος, όμως, που πράττει **το θέλημα του Θεού, μένει στον αιώνα**". (1Κορινθ.7:31), (1Ιωάν.2:17)

Για να μάθουμε ποιοι πρέπει να είναι οι **στόχοι** μας πρέπει να δούμε ποιοι ήταν οι **στόχοι του Κυρίου** μας. Ο ίδιος είπε: "**Εγώ ήρθα για να βρω το χαμένο**", "**να δώσω τη ζωή μου λίτρο αντί πολλών**". Ήρθε για να **σταυρωθεί**. Αυτός ήταν ο μοναδικός **στόχος του Κυρίου** μας Ιησού Χριστού. Γι' αυτό δεν πρέπει να μετακινηθούμε από το **βασικό Του στόχο**. Αν δούμε τις επιθέσεις και τις προσφορές του Πονηρού θα δούμε ότι ο **Σατανάς** είχε **ένα σκοπό**: Να **βγάλει τον Χριστό από τον στόχο Του**.

Οι πειρασμοί Του στην Έρημο, οι διάφορες άλλες φάσεις στη ζωή Του, το εμπόδιο το οποίο θέλησε να βάλει ο Πέτρος για να μη σταυρωθεί, όταν Του είπε: "**Γίνε ευμενής στον εαυτό σου· δεν θα γίνει αυτό σε Σένα**." (Ματθ.16:22), όλα δείχνουν πώς μέσω αυτών προσπαθούσε ο Σατανάς να αποτρέψει τον Χριστό από τον αντικειμενικό Του **στόχο**.

Γιατί πέθανε ο Χριστός; Πέθανε για τις Αμαρτίες μας.
Διαβάζουμε: "Παραδόθηκε εξαιτίας των παραπτωμάτων
μας, και αναστήθηκε εξαιτίας της δικαίωσής
μας".(Ρωμ.4:25)

Όστε ο ένας **στόχος** του Χριστού καθώς ανέβαινε στον **Σταυρό** και υφίστατο τον **σταυρικό θάνατο** ήταν να αφαιρέσει την **ΑΜΑΡΤΙΑ** από τον άνθρωπο.

Νομίζω ότι αυτός πρέπει να είναι και ο **στόχος του πιστού**. Όταν ο Θεός καλεί έναν άνθρωπο, γιατί τον καλεί έτσι όπως είναι; Για να τον γλιτώσει από την **Αμαρτία**.

Όταν διακηρύττει ότι το **Αίμα του Ιησού Χριστού** μάς καθαρίζει από κάθε **Αμαρτία**, αυτό δείχνει ότι ο **στόχος του Χριστού**, καθώς ανέβαινε πάνω στον Σταυρό, ήταν, να **αποσύρει την Αμαρτία** από τον άνθρωπο με όλες τις συνέπειές της. Παντού όπου μιλάει για τη θυσία του Ιησού Χριστού αναφέρεται σ' αυτό τον **στόχο**. Διαβάζουμε: "**Ένας πέθανε για χάρη όλων**". (2Κορινθ.5:14)

Όταν ο άνθρωπος νιώσει την αμαρτωλότητά του και θελήσει να γλιτώσει από την **Αμαρτία** του, δεν έχει πουθενά αλλού να στραφεί παρά να πάει στον **Σταυρό του Χριστού** με **μετάνοια** και **ταπείνωση**. Γι' αυτό και ο λόγος του Θεού διακηρύττει ότι η σωτηρία του ανθρώπου μόνο μέσω ενός προσώπου γίνεται, μέσω του **Ιησού Χριστού**.

Όταν ο άνθρωπος πλησιάζει τον Ιησού Χριστό και Τον θέλει στη ζωή του, πρέπει να ξέρει ότι ο σκοπός του Χριστού είναι να **αφαιρέσει την Αμαρτία** από τη ζωή του. Αν αυτή η **σχέση** δεν υπάρχει ανάμεσά του και στον Χριστό, το πρόβλημα της Αμαρτίας του δεν το έλυσε.

Ο στόχος του πιστού

Ο στόχος του πιστού, που δέχτηκε την προσφορά του Χριστού, πρέπει τώρα να είναι ένας: **Να μην αμαρτάνει**.

Βέβαια αυτό ακούγεται λίγο βαρύ, αλλά εφόσον ο Χριστός πάνω στον Σταυρό πήρε τις αμαρτίες μας και ο Θεός Τον έκανε Αμαρτία για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη δι' Αυτού, αυτό δείχνει ότι **ο στόχος του πιστού** πρέπει να είναι αυτός. **Να μην αμαρτάνει**, επειδή αυτό το μήνυμα του δίνει ο **Σταυρός του Χριστού**. Ο Χριστός επάνω στον Σταυρό πήρε τις αμαρτίες μας, τις καταδίκασε για να μην έχει πλέον ο άνθρωπος το βάρος της Αμαρτίας και τη συνέπειά της. Έτσι, ως άνθρωποι του Θεού, αυτόν το **στόχο** πρέπει να έχουμε. "Αυτά σας τα γράφω" λέει ο απ. Ιωάννης στους πιστούς, "για **να μην αμαρτήσετε**". (1Ιωάν.2:1) Διαβάζουμε: "Μέσα στην καρδιά μου εφύλαξα τα λόγια Σου για **να μην αμαρτάνω** σε Σένα".

Στον λόγο του Θεού διαβάζουμε για έναν άλλον **στόχο** τον οποίον είχε ο Χριστός καθώς ανέβαινε επάνω στον **Σταυρό**: "Γνωρίζοντας τούτο, ότι ο **παλιός μας άνθρωπος συσταυρώθηκε**, για να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μην είμαστε πλέον δούλοι της αμαρτίας." (Ρωμ.6:6)

Έχουμε έναν **παλιό άνθρωπο**. Ο **παλιός άνθρωπος** είναι η **πηγή της Αμαρτίας**. Χρειάζεται αυτή η πηγή να στερέψει. Όταν αναφέρεται ο απ. Παύλος στα **έργα της σάρκας**, αραδιάζει ένα σωρό εκδηλώσεις που ξεπηδάνε και εκδηλώνονται από τον **παλιό άνθρωπο**: "Μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, φαρμακεία, έχθρες, φιλονικίες, ζηλοτυπίες, θυμοί, διαπληκτισμοί, διχαστασίες, αιρέσεις, φθόνοι, φόννοι, μέθες, γλεντοκόπια, και τα παρόμοια." (Γαλ.5:19-21) Ο Χριστός στον Σταυρό δεν πήρε μόνο τις αμαρτίες μας, αλλά **σταύρωσε εκεί και τον παλιό μας άνθρωπο**. Εγώ τώρα αυτήν την πηγή πρέπει να τη στερέψω, γιατί, όσο αυτή η πηγή βρίσκεται σε

λειτουργία, δεν μπορώ να εκπληρώσω τον **πρώτο μου στόχο: Να μην αμαρτάνω.**

Ο **πρώτος λοιπόν στόχος** του Κυρίου μας, όπως είδαμε, ήταν να **αφαιρέσει την Αμαρτία από τη ζωή μας.**

Ο **δεύτερος στόχος** του Κυρίου μας ήταν να **στερέψει την πηγή της Αμαρτίας**, απ' την οποία ξεπηδάει η **Αμαρτία**. Εμείς τώρα, με βάση τον λόγο του Θεού (Ρωμ.6:6), μπορούμε **διά πίστεως να "θεωρούμε τους εαυτούς μας ότι είμαστε νεκροί ως προς την Αμαρτία"**.

Τρίτος στόχος του Κυρίου ήταν να **συντρίψει τον Εχθρό** επάνω στον Σταυρό. Η πρώτη προφητεία μετά από την **πτώση** του ανθρώπου έλεγε: "**Αυτό** (το σπέρμα της γυναίκας) **θα σου συντρίψει το κεφάλι, κι εσύ θα του λογχίσεις τη φτέρνα του**". (Γεν.3:15).

Ο Χριστός **κατήργησε τον Εχθρό** της ψυχής, **κατήργησε και τον θάνατο** και κατέστρεψε όλα τα έργα του **Σατανά**. Πράγμα που σημαίνει ότι σήμερα εμείς έχουμε να κάνουμε με έναν **Εχθρό νικημένο**.

Πολλοί ρωτάνε: "Γιατί ο Θεός επιτρέπει στον Σατανά να επεμβαίνει στη ζωή μας; Δε θα ήταν καλύτερα να τον ρίξει στη **λίμνη της φωτιάς**, όχι στο τέλος, αλλά στην αρχή, ώστε να είμαστε ελεύθεροι και να μη μας ενοχλεί;"

Αυτό που έχουμε να πούμε σ' αυτούς, είναι, ότι η δόξα μας είναι γιατί υπάρχει ο Σατανάς. Επειδή λέμε "όχι" στο Σατανά και το "όχι" σ' αυτόν είναι η δόξα και το μεγαλείο στη ζωή μας ενώπιον του Θεού.

Εξάλλου, ο Θεός κατέστρεψε τα έργα αυτού του Εχθρού. Οπότε δεν πρέπει να τον φοβόμαστε, θα πρέπει όμως να τον **πολεμάμε** με τα όπλα που μας δίνει ο λόγος του Θεού. Έτσι πάντα βγαίνουμε **νικητές**. Γιατί **ο Χριστός νίκησε τον Εχθρό και τον θάνατο.**

Κι αφού **αναστήθηκε** δεν πεθαίνει πια, θάνατος δεν τον κυριεύει, γι' αυτό κι εμείς τώρα, ως άνθρωποι του Θεού τι περιμένουμε; Περιμένουμε **μέσα από τον θάνατο να περάσουμε** στην **Αναστημένη Ζωή**. Πράγμα που δείχνει ότι εκείνο που δημιούργησε η αποστασία μας, ο Χριστός επάνω στον Σταυρό το διέλυσε, το εξαφάνισε.

Ποιος από μας μπορούσε να τακτοποιήσει το πρόβλημα της Αμαρτίας μας; Κανένας. Ο Χριστός το τακτοποίησε επάνω στον **Σταυρό**. Ποιος μπορούσε τον **παλιό μας άνθρωπο να τον σταυρώσει**, ώστε αυτή η πηγή να στερέψει; Ο απ. Παύλος λέει: "Θέλω να κάνω το καλό, μισώ το κακό, όμως στη ζωή μου, εκείνο που μισώ, αυτό το κάνω κι εκείνο, που αγαπώ, δεν το κάνω. **Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ!** Ποιος θα με γλιτώσει; **Ο Ιησούς Χριστός**, ο ελευθερωτής και ο λυτρωτής μου."

Γι' αυτό λέει: "*Αν ο Γιος σάς ελευθερώσει, πραγματικά θα είσθε ελεύθεροι*". Ναι, είμαστε ελεύθεροι.

Ένα πράγμα χρειάζεται, αγαπητοί, στη ζωή μας, όσων έχουμε **μετανοήσει** και **πιστέψαι** στον Χριστό, να κρατήσουμε τις **προϋποθέσεις**. Κράτα τις προϋποθέσεις κι από κει και πέρα είσαι **άγιος, άμεμπτος** και **ανέγκλητος**. Από μας ζητάει ο Θεός, εμείς να **μείνουμε στην πίστη**.

Οπότε ο Εχθρός της ψυχής μας δεν είναι ένας Εχθρός, ο οποίος κυριαρχεί πάνω στη ζωή μας. Είναι ένας Εχθρός που μας **επιτίθεται**, μας **δολιεύεται** εναντίον μας, που έχει **διανοήματα**, αλλά είναι ένας Εχθρός, που αν αντισταθείς, φεύγει. "**Αντισταθείτε στο Διάβολο και θα φύγει από σας**", μας παραγγέλλει ο Θεός. (1ακ.4:7)

Με άλλα λόγια, ο **Σταυρός του Χριστού**, μου δίνει όλες αυτές τις δυνατότητες, ώστε εγώ, και το ζήτημα της **Αμαρτίας να λύσω**, και το ζήτημα του **παλαιού μου**

ανθρώπου να λύσω, και τον Εχθρό της ψυχής να τον νικάω. Έτσι εξηγείται γιατί ο Θεός, όταν θα σταθούμε μπροστά Του, θέλει να είμαστε **νικητές.** "**Αυτός που νικάει**" λέει "**θα κληρονομήσει τα πάντα**". (Αποκ.21:7)

Οι δυνατότητες υπάρχουν. Δεν είναι ο Εχθρός έτσι όπως τον φανταζόμαστε και πολλές φορές μας τρομάζει, μας αφαιρεί τη διάθεση της αντίστασης και τη βεβαιότητα της νίκης και τη σιγουριά του θριάμβου.

Ο Χριστός επάνω στον Σταυρό νίκησε τον Εχθρό. "Το κεφάλι του φιδιού το σύντριψε". Από μας απομένει ένα πράγμα: Να κρατήσουμε τη θέση που θέλει ο Θεός. **Ενωμένοι μαζί με τον Χριστό ασκώντας πίστη συνεχή** και κάθε φορά που έρχεται η **Αμαρτία να την καταδικάζουμε,** κρατώντας τους όρους που ζητάει ο λόγος του Θεού κι από κει και πέρα είμαστε **νικητές.**

Αυτοί είναι οι στόχοι του ανθρώπου του Θεού.

Μη βάζουμε άλλους στόχους. Έτσι και φύγουμε απ' αυτούς τους στόχους, χάνουμε τον δρόμο μας και περνάμε από ένα σωρό περιπέτειες.

Όρα συζήτησης

Ερώτ.: Εφόσον υπάρχει το σώμα της Αμαρτίας, μπορούμε να πούμε ότι η Αμαρτία έχει στερέψει;

Απάντ.: **Στον Σταυρό, ναι μπορούμε. Όσο κοιτάς στον Σταυρό στερεύει.** Είναι όπως ο λαός Ισραήλ: Όταν δαγκώνονταν από τα φίδια και κοίταζαν το χάλκινο φίδι, στέρευε η πηγή του δηλητηρίου. Ο Χριστός είπε: "Όποιος πιστεύει σε **Μένα** έχει αιώνια ζωή." Η θέση μας είναι να μένουμε **συνεχώς στον Σταυρό** του Χριστού όπου ο **παλιός άνθρωπος καρφώθηκε. Ο παλιός άνθρωπος δεν πεθαίνει μέσα μας. Η πηγή της Αμαρτίας στον Σταυρό**

αχρηστεύτηκε, όχι μέσα μας. Όσο λοιπόν κρατάω τα μάτια μου καρφωμένα με **πίστη** εκεί, αυτή η θέση λειτουργεί.

Ερώτ.: Είναι αλήθεια ότι ο παλιός άνθρωπος έχει πεθάνει στον Σταυρό. Οι προϋποθέσεις όμως: **"Αγρυπνείτε, προσέχετε, προσεύχεστε"** φαίνονται τόσο δύσκολες, όσο να είναι κάποιος αναμάρτητος. Μπορώ να είμαι πάντα τόσο αγρυπνος και προσεκτικός;

Απάντ.: Όσο είμαι, έχω το αποτέλεσμα. Όσο δεν είμαι, δεν έχω το αποτέλεσμα. Πάνω σ' αυτό το θέμα ο Χριστός λέει: **"Αν το κλήμα μένει ενωμένο με το αμπέλι, τότε φέρνει καρπό."** Υπάρχει αυτή η **προϋπόθεση:** Να μένει το κλήμα ενωμένο με το αμπέλι. Επίσης λέει: "Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα." Πράγμα που δείχνει ότι μέσα μας δεν υπάρχει καμία δύναμη. **Όσο λοιπόν εγώ είμαι ενωμένος με τον Χριστό, τόσο οι δυνάμεις του σταυρωμένου και αναστημένου Χριστού ενεργούνται μέσα μου.** Ο άνθρωπος του Θεού πρέπει να σοβαρευτεί με τα πράγματα του Θεού. Να αλλάξει ο τρόπος που κάνουμε τις εκτιμήσεις μας. Η ζωή της πίστεως είναι όμορφη.

Ερώτ.: Όταν λέμε, "ενωμένοι με τον Χριστό", σημαίνει ότι **τηρούμε τις εντολές Του.** Δεν είναι πολύπλοκο να μένεις ενωμένος με τον Χριστό, όσο να κρατάς το Νόμο;

Απάντ.: Αυτό εξαρτάται από τη νοοτροπία, από την οποία άνθρωπος κατέχεται, και από τη βάση, στην οποία έχει τοποθετήσει τη **σχέση του με τον Χριστό.**

Ερώτ.: Είναι θέμα νοοτροπίας ή υπάρχουν κάποια **κλειδιά;**

Απάντ.: Όταν η ψυχή μου αντιληφθεί ότι η ζωή της πίστεως είναι μια **χαρούμενη ζωή,** ότι η σχέση μου με τον Θεό με χορταίνει, από κει και πέρα κρατάω τις οδηγίες που μου δίνει ο Θεός και **μένω στο θέλημά Του.**

ΝΙΚΗΤΕΣ

*"Αυτοί τον **νίκησαν** με το αίμα του Αρνίου, και με τον λόγο της μαρτυρίας τους· και δεν αγάπησαν την ψυχή τους μέχρι θανάτου". (Αποκ.12:11)*

Κάθε άνθρωπος σ' οποιονδήποτε τομέα κι αν καταπιάνεται εκείνο που επιδιώκει είναι τελικά να βγει **νικητής**. Κοιτάξτε το αυτό στην πολιτική, στις καριέρες, στα σχολεία, η ικανοποίηση είναι μέσα στη **νίκη**.

Όταν ερχόμαστε στην πνευματική μας ζωή, στη σχέση μας με τον Θεό, πολύ περισσότερο ισχύει αυτός ο κανόνας.

Ο άνθρωπος έχει έναν **αγώνα** σ' έναν διαφορετικό τομέα. Είναι να μπορέσει σ' αυτόν τον Κόσμο να βρει την **Αλήθεια**. Η αλήθεια έχει ένα αξίωμα. **Ελευθερώνει** τον άνθρωπο, ώστε να βρει τον προορισμό της ζωής του και τελικά να ικανοποιηθεί μέσα σε ένα αιώνιο πλάτος.

Όλοι μας έχουμε μέσα μας το στοιχείο της **αιωνιότητας**. Πόσοι φεύγουν απ' αυτόν τον κόσμο με πικρία και παράπονο! Θυμάστε αυτό που έλεγε ο **Αθανάσιος Διάκος**: "Για δεσ καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρει, τώρα που ανθίζουν τα κλαδιά και βγάζει η γης χορτάρι". Φεύγοντας ο άνθρωπος απ' τον κόσμο χωρίς ελπίδα νιώθει την **πίκρα της ήττας**.

Έρχεται ο Χριστός και δίνει στον πιστό το μήνυμα της **νίκης**: "**Έχετε θάρρος, Εγώ νίκησα τον Κόσμο**".

Η διαδρομή του Κυρίου Ιησού Χριστού μας σ' αυτόν τον Κόσμο και η **θυσία Του στον Σταυρό** έδωσε σε μερικούς την αντίληψη ότι ο Χριστός ηττήθηκε. Όλα τέλειωσαν.

Θυμάστε τους δύο μαθητές που πήγαιναν προς **Εμμαούς** και πώς τους συνάντησε ο Χριστός και τους ρώτησε: "Τι συζητάτε μεταξύ σας;" Του είπαν για την απογοήτευση που

ένωσαν με όλα όσα συνέβηκαν γύρω από το πρόσωπο του Χριστού. Ενώ περίμεναν ότι Αυτός ήταν η ελπίδα του Ισραήλ, οι άρχοντές τους Τον έπιασαν, Τον σκότωσαν και Τον έθαψαν. Ζούσαν μέσα σ' αυτήν την απελπιστική κατάσταση και στο **συναίσθημα της ήττας**.

Από την άλλη ο λαός Ισραήλ και οι άρχοντες είχαν το συναίσθημα της **νίκης**. Βρήκαν τα κατάλληλα πρόσωπα, ώστε τελικά να **σταυρώσουν τον Χριστό**. Υπήρχε μόνο μια μικρή λεπτομέρεια: Αν μπορούσαν να Τον κρατήσουν 3 μέρες στον τάφο, θα ήταν πέρα για πέρα νικητές.

Αλλά την τρίτη μέρα φάνηκε πόσο γελασμένοι και ηττημένοι ήταν! Έγινε ο σεισμός, η πέτρα πετάχτηκε, ο **Χριστός αναστήθηκε**, οι φρουροί πανικόβλητοι εξαφανίστηκαν. Θέλοντας οι άρχοντες να κρατήσουν τη **νίκη** που νόμιζαν ότι την είχαν στα χέρια τους, είπαν στους φύλακες να διαδώσουν, ότι την ώρα που κοιμούνταν ήρθαν οι μαθητές και έκλεψαν το σώμα.

Αλλά ο Χριστός **αναστήθηκε, νίκησε**, γι' αυτό λέει: **"Έχετε θάρρος, Εγώ νίκησα τον Κόσμο"**.

Όλες οι σατανικές δυνάμεις του σκότους χίμηξαν, έπεσαν πάνω Του για να νικηθεί, αλλά **ο Χριστός νίκησε**.

Το μυστικό της νίκης του Χριστιανού είναι να **συνδεθεί με τον Χριστό, τον νικητή**. Γι' αυτό λέει: **"Αυτή είναι η νίκη που νικάει τον Κόσμο, η πίστη σας."**

Πρέπει να βγαίνεις νικητής

Ο Θεός μάς καλεί, στον αγώνα αυτόν ενάντια στις σκοτεινές δυνάμεις να βγούμε **νικητές**. Ξέρετε, αυτό είναι το κύριο χαρακτηριστικό του ανθρώπου που μια μέρα θα σταθεί στην παρουσία του Θεού. Θέλεις να δεις το πρόσωπο του Θεού; Θέλεις μέσα στη ζωή σου εκείνη την Ημέρα να ακούσεις το: **"Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ;"**

Θέλεις να στεφανωθείς και να καθίσεις στον θρόνο του Ιησού Χριστού; Πρέπει στη ζωή σου να βγαίνεις **νικητής**.

Το μεγάλο πρόβλημα στη ζωή του ανθρώπου του Θεού είναι αυτό. Είναι ο ηττημένος ή ο νικητής;

Ο λόγος του Θεού λέει ότι το πνεύμα του **Αντίχριστου** όλο και οργανώνεται, όλο και μπαίνει σε συγκεκριμένες μορφές, όλο και δυναμώνει. Και ρωτάει: "Εσύ, άνθρωπε του Θεού, τι θα κάνεις;" Για να το καταλάβεις αυτό **πρέπει να πας στον Σταυρό** του Χριστού και να δεις ότι μόνο η **νίκη** φέρνει το ποθούμενο αποτέλεσμα.

Τι λέει ο απ. Παύλος; "Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, μάταιο το κήρυγμα, ματαία και η πίστη μας. Ακόμα είμαστε μέσα στις αμαρτίες μας." Δεν μπορεί η ζωή μας να μην είναι **ζωή νίκης**. Δεν μπορεί να μην είναι **συνταυτισμένη** με το πρόσωπο του Χριστού.

Πολλές φορές εκεί που μας δουλεύει ο Πονηρός είναι οι διάφορες φάσεις της ζωής μας. Έρχονται στιγμές ήττας, αγωνιζόμαστε για κάτι και δεν το καταφέρνουμε.

Μοιάζουμε σαν το σαλίγκαρο που ανεβαίνει επάνω σ' έναν τοίχο, φτάνει σε ένα σημείο, γλιστράει και πέφτει κάτω. Ξαναρχίζει πάλι ν' ανεβαίνει και μπορεί ν' ανέβει το μισό απ' ό, τι είχε ανέβει την πρώτη φορά. Τελικά, την άλλη μέρα, αν πας, θα δεις ότι ο σαλίγκαρος έχει φτάσει ψηλά στο σημείο που ήθελε να φτάσει.

Γι' αυτό, πρέπει να προσέξουμε τις μεθόδους του Σατανά και τις απογοητεύσεις που αυτός προκαλεί μέσα στην καρδιά μας. Πρέπει να κατεχόμαστε από το πνεύμα της νίκης. Να ξέρουμε ότι μέσα στη ζωή μας είμαστε **νικητές!** Πώς; **"Διά Εκείνου που μας αγάπησε"**.

Διαβάζουμε: "Εσείς... είστε από τον Θεό". (1Ιωάν.4:4)
Οπότε το μυστικό είναι ένα: "Να είσαι από τον Θεό".

Δηλαδή, να ανήκεις στον Θεό. Να είσαι δικό Του παιδί, να είσαι άνθρωπος που ο Θεός μπορεί να μιλήσει στη ζωή σου και εσύ να μπορείς να Τον ακούσεις και να εννοήσεις. Άλλοτε ήμασταν εχθροί του Θεού, ήμασταν "μισούντες και μισούμενοι".

Να θέσει λοιπόν ο καθένας στον εαυτό του το ερώτημα: **"Είμαι εγώ παιδί του Θεού;"**

Ο Ιησούς Χριστός **πάνω στον Σταυρό** πήρε τον άνθρωπο μέσα από την Αμαρτία κι από την εξουσία του Σατανά, για να τον βγάλει από το λαθεμένο δρόμο και να τον πάει στον **Γολγοθά** και να **μείνει εκεί** σε όλη του τη ζωή.

Εκείνος που κυριαρχεί σήμερα σ' αυτόν τον Κόσμο είναι ο Διάβολος. Μέσα στον άνθρωπο υπάρχει Αμαρτία και η δύναμη της Αμαρτίας. Μέσα στον Κόσμο μόνοι μας ήμαστε οι ηττημένοι. Όσες φορές κι αν προσπαθήσαμε δεν μπορέσαμε τίποτα να κάνουμε. Ο απ. Παύλος λέει: "Θέλω να κάνω το θέλημα του Θεού. Μισώ την αμαρτία. Θέλω να κάνω το καλό μισώ το κακό. Αλλά τι γίνεται μέσα στη ζωή μου; Έχω μία ανατροπή. Ενώ θέλω να κάνω το καλό, κάνω το κακό που δε θέλω να το κάνω. Τι είμαι τώρα; Είμαι ένας **ταλαίπωρος άνθρωπος**. Ποιος θα με γλιτώσει απ' αυτή την κατάσταση; Ευχαριστώ τον Θεό διά του Ιησού Χριστού!"

Γι' αυτό, αγαπητοί, το μυστικό μέσα στη ζωή μας είναι ο **Ιησούς Χριστός**. Γιατί ο **Χριστός** είναι **αναστημένος** και **δυνατός**. Έχει καταργήσει τον θάνατο και τις δυνάμεις του σκότους. Έχει απογυμνώσει όλες τις εξουσίες. Κοιτάξτε πώς τις τοποθετεί: "*Κι εσάς, που ήσασταν νεκροί στα αμαρτήματα και στην ακροβυστία τής σάρκας σας, σας ζωοποίησε μαζί του, καθώς σας **συγχώρεσε** όλα τα πταιίσματα, όταν **εξάλειψε** το χειρόγραφο με τα διατάγματα, που ήταν εναντίον σας, και το αφαίρεσε από*

το μέσον, καρφώνοντάς το επάνω στον **σταυρό**· και αφού απογύμνωσε τις αρχές και τις εξουσίες, τις καταντρόπιασε δημόσια, όταν, επάνω του, θριάμβευσε εναντίον τους". (Κολοσ.2:13-15) Όλα τα σάρωσε. Πήγε στον Άδη και τα κλειδιά τα πήρε. Ανέβηκε επάνω στον Ουρανό και διακήρυξε: "Έχω εξουσία πάνω στον Ουρανό και πάνω στη γη". (Ματθ.28:18) Πόση εξουσία; "Κάθε εξουσία".

Σήμερα έχουμε Έναν που έχει **όλη την εξουσία**. Δεν την έχει ο Σατανάς. Δεν την έχει ο Αντίχριστος. Δεν εξηγείται διαφορετικά, όταν λέει ο Θεός: "**Πρέπει να είσαι νικητής**". Δεν μπορείς να νικήσεις αν δεν είσαι πιο δυνατός από τον δυνατό. Ο λόγος του Θεού λέει: "**Εσείς... είστε από τον Θεό**". Κι αυτό είναι το ερώτημα που πρέπει να θέσει ο καθένας στον εαυτό του: "**Το Πνεύμα του Θεού μπήκε μέσα στην καρδιά μου; Κανόνισα εγώ τη σχέση μου με τον Θεό;**"

Τι έκανε ο Χριστός πάνω στον Σταυρό

Το πρώτο που έκανε ο Χριστός πάνω στον Σταυρό: "**Συγχώρησε όλα τα πταίσματα**", επειδή με αμαρτίες δεν μπορεί ο άνθρωπος να είναι παιδί του Θεού. Και από την άλλη: "**Εξάλειψε το χειρόγραφο με τα διατάγματα, που ήταν εναντίον σας, και το αφαίρεσε από το μέσον, καρφώνοντάς το επάνω στον **σταυρό****".

Κάθε τι επιβαρυντικό στη ζωή μας το πήρε ο Χριστός απάνω Του στον Σταυρό και το αφαίρεσε. Δεν υπάρχει τίποτα το επιβαρυντικό. Ένα μόνο μπορεί να υπάρχει: Το να μην ασκούμε πίστη στον λόγο του Θεού.

Κοιτάξτε τι λέει: "**Με πίστη έπεσαν τα τείχη τής Ιεριχώ, αφού κυκλώθηκαν για επτά ημέρες**". (Εβρ.11:30)

Αυτά τα τείχη που έθαψαν έναν ολόκληρο λαό, επειδή οι δέκα κατάσκοποι τρόμαξαν όταν τα είδαν και είπαν:

"**Δεν μπορούμε** αυτή τη χώρα να τη νικήσουμε".
"Αυτά τα τείχη" διαβάζουμε ότι "**έπεσαν διά πίστεως**".

Το μυστικό της νίκης είναι ότι ο Χριστός, ο Οποίος στάθηκε μπροστά στον Θεό ως ο **πρώτος νικητής**, Αυτός είναι ο **εκπρόσωπός μας**. Όλοι εμείς ακολουθούμε τον Ιησού Χριστό, τον Αρχηγό και Τελειωτή της πίστης μας, γι' αυτό κι εμείς μπορούμε να βγούμε **νικητές**. Σε ποιον Κόσμο; Μέσα σ' αυτόν τον Κόσμο. "Μα είναι δυνατόν;" λένε πολλοί χριστιανοί. "Είναι δυνατόν μέσα σ' αυτήν την εκχειλίση, τους ερεθισμούς της Αμαρτίας, ο άνθρωπος του Θεού να σταθεί σωστός;" Και χρησιμοποιούν αυτό το κοινό που λένε εκείνοι που δεν έχουν γνωρίσει τον Χριστό: "Θέλω να αγιάσω, αλλά δεν μ' αφήνουν".

Για τον άνθρωπο του Θεού υπάρχει ο **Νικητής Χριστός**, γι' αυτό και λέει και σε μας: "**Η νίκη που νίκησε τον κόσμο είναι τούτη: Η πίστη μας.**" (1Ιωάν.5:4) "Ωστε, όπως Εγώ νίκησα κι εσείς μπορείτε να νικήσετε."

Ενώ οι δέκα κατάσκοποι έπρεπε να δουν πεσμένα τα τείχη της Ιεριχώ, είδαν τούς εαυτούς τους πεσμένους και μαζί με αυτούς όλος ο λαός παρασύρθηκε και είπαν: "**Δεν μπορούμε να νικήσουμε**, πάμε να γυρίσουμε πίσω, ήρθαμε εδώ για να μας καταστρέψει ο Μωυσής."

Το πνεύμα της **ηττοπάθειας** δεν το δέχεται ο Θεός με καμία δύναμη. Ο άνθρωπος του Θεού, που έχει πνεύμα ηττοπάθειας και σηκώνει τα χέρια ψηλά σε μια οποιαδήποτε δυσκολία και αντίξοχη περίσταση, δεν έχει γνωρίσει τον Χριστό και τη δύναμη της Ανάστασής Του. Γι' αυτό ο απ. Παύλος έλεγε: "**Να γνωρίσω τον Χριστό, να γνωρίσω τη δύναμη της Ανάστασής Του, την κοινωνία των παθημάτων Αυτού, συμμορφούμενος με τον θάνατό Του**".

Μας καλεί ο Θεός, **αγαπητοί**, να περπατήσουμε νικηφόρα και θριαμβικά. Ο άνθρωπος του Θεού πρέπει να έχει μέσα του ένα **πνεύμα νίκης και θριάμβου**. Ένα πνεύμα που να μην καθορίζεται από τα εξωτερικά γεγονότα.

Κοιτάξτε τι λέει ο λόγος του Θεού: "*Εσείς... είστε από τον Θεό και τους έχετε νικήσει*". Ποιους; Όλο αυτό το πνεύμα του **Αντίχριστου**. Σήμερα εμείς λέμε: "Βρισκόμαστε στο χώρο και στην εποχή του Αντίχριστου". Και ο άνθρωπος του Θεού τρομάζει, φοβάται, προβληματίζεται. Λέει: "Τι θα γίνει από δω και πέρα; Πώς εγώ θα περπατήσω; Πώς θα είμαι νικητής; Πώς θα μπορέσω να επιβιώσω;" Κι απαντάει ο λόγος του Θεού: "*Μεγαλύτερος είναι αυτός που είναι μέσα σε σας, παρά αυτός που είναι μέσα στον κόσμο*". Να, το μυστικό! Αν ο Χριστός κατοικεί πλούσια μέσα στις καρδιά σου κι αν η καρδιά σου έχει κολλήσει στον αναστημένο Χριστό, από κει και πέρα μη φοβάσαι. Τι λέει ο απ. Παύλος; "**Όλα τα μπορώ!**"! Γιατί, ήταν ο υπεράνθρωπος του Νίτσε; Όχι. "**Όλα τα μπορώ με το Χριστό που με δυναμώνει**". (Φιλιπ.4:13)

Για τον προφήτη **Ηλία** ο λόγος του Θεού λέει: "*Ο Ηλίας ήταν άνθρωπος ομοιοπαθής με μας. Προσευχήθηκε ένθερμα να μη θρέξει και δεν έβρεξε στη γη τριάμισι χρόνια*". Καθώς διαβάζουμε την ιστορία του, βλέπουμε ότι φοβόταν κι αυτός, όπως φοβόμαστε κι εμείς.(Ιακ.5:17) Αλλά ο Ηλίας ήταν ένας **νικητής**, παρ' όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε μέσα στη ζωή του. Γιατί; Γιατί ο Ηλίας είχε μία **απόλυτη υπακοή και εμπιστοσύνη στον Θεό**.

Διαβάζουμε: "**Με πίστη η πόρνη Ραάβ δεν απωλέστηκε μαζί μ' εκείνους που απείθησαν.**"(Εβρ.11:30-31) Και αναφέρει μία σειρά από ανθρώπους, που δεν ήταν απαλλαγμένοι από αδυναμίες, δυσκολίες και από πτώσεις,

αλλά είχαν το πνεύμα της νίκης και του θριάμβου να κατοικεί μέσα στις καρδιές τους.

Δε λέει ο λόγος του Θεού: "Κοίταξε, κακομοίρη άνθρωπε του Θεού, μην αμαρτήσεις, κήκες, πας για την Κόλαση". Λέει: "**Βάλε στόχο. Αγωνίζου, κράτα την πίστη** κι αν αμαρτήσεις από κει και πέρα **ταπεινώσου**, αναγνώρισέ το, **τακτοποίησε τη σχέση σου με τον Θεό**".

Αναφέρει: "*Για τον Γεδεών, τον Βαράκ, τον Σαμψών, τον Ιεφθάε, τον Δαβίδ, τον Σαμουήλ και τους προφήτες· οι οποίοι **με την πίστη** καταπολέμησαν βασιλείες, εργάστηκαν δικαιοσύνη, πέτυχαν τις υποσχέσεις, έφραξαν στόματα λιονταριών, έσβησαν δύναμη φωτιάς, διέφυγαν από στόματα μάχαιρας, ενδυναμώθηκαν από ασθένεια, έγιναν ισχυροί σε πόλεμο, έτρεψαν σε φυγή στρατεύματα ξένων· πήραν γυναίκες τούς νεκρούς τους, αφού αναστήθηκαν.*"

Αυτοί όλοι βγήκαν **νικητές**. Μην πάτε σε πλευρές πτώσης τους και πείτε: "Ο **Σαμψών** νικητής;" Ναι, ο Σαμψών νικητής, γιατί **μετάνιωσε σκληρά για την αμαρτία** που έκανε, όπως και ο **Πέτρος**, που αρνήθηκε μεν τον Χριστό, αλλά πήγε έξω και έκλαιγε, έκλαιγε και έκλαιγε. Η **μετανοιά μας είναι η νίκη και ο θρίαμβος**. Ο Σατανάς θέλει να μας κρατήσει κάτω από την Αμαρτία.

Όλοι αυτοί θριάμβευσαν. Και δίνει τώρα το μυστικό, αν θέλεις να είσαι **θριαμβευτής** κι αν θέλεις ν' ακούσεις το: "**εύγε, δούλε** αγαθέ και πιστέ", άκου: Μιλάει εδώ για τον Διάβολο, τον Κατήγορο των ανθρώπων του Θεού και μας δείχνει το μυστικό της νίκης. Ας προσέξουμε το **όπλο** που ο Θεός μάς δίνει: "*Αυτοί τον νίκησαν με το **αίμα τού Αρνίου** και με τον **λόγο τής μαρτυρίας** τους· και **δεν αγάπησαν την ψυχή** τους μέχρι θανάτου*". (Αποκ.12:11)

Εσύ, να **μετανιώσεις** όταν αμαρτήσεις. **Δεν μπορεί ο Σατανάς να σε στριμώξει για αμαρτία τώρα.** Δεν μπορεί να σε αχρηστέψει. Γιατί; Γιατί το **Αίμα του Ιησού Χριστού** υπάρχει για να σε καθαρίζει κάθε φορά από την αμαρτία σου. Διαβάζουμε: "*Σ' αυτόν που μας αγάπησε, και μας έλουσε από τις αμαρτίες μας με το αίμα του*".(Αποκ.1:5) Εδώ είναι όλο το μυστικό. Με άλλα πιο απλά λόγια, το μυστικό είναι, εγώ να **μετανοήσω** και να μένω σ' αυτή την θέση της μετάνοιας. Ο **στόχος μου να είναι να μην αμαρτήσω**, όπως προτρέπει ο λόγος του Θεού: "Αυτά σας τα γράφω για να μην αμαρτήσετε".

Αυτά τα λέει στον άνθρωπο που έχει πάρει σοβαρά την απόφαση να μην αγαπάει τον Κόσμο ούτε κι αυτά που είναι στον Κόσμο. Έτσι θα νικήσει με το **Αίμα του Αρνίου**.

Το άλλο **όπλο** για να **νικήσεις** είναι ο **λόγος της μαρτυρίας**. Ο άνθρωπος χρειάζεται ν' ακούσει το μήνυμα της λύτρωσης για να ελευθερωθεί από την εξουσία του Σατανά. Η μαρτυρία μας πρέπει να είναι πάντα ζωντανή. Να διακηρύττουμε ότι ο Χριστός είναι ο Σωτήρας και ο Κύριός μας. Γι' αυτό το στόμα μας να μη σταματάει. Ο λόγος του Θεού λέει ότι η μαρτυρία μου για το πρόσωπο του Χριστού, για το έργο Του πρέπει να κυριαρχεί μέσα στην καρδιά μου.

Να προσέχουμε μέσα στις συναναστροφές μας να **ομολογούμε τον Χριστό**. Να λέμε πώς άλλαξε τη ζωή μας. Να δίνουμε το μήνυμα του Χριστού. Γιατί αυτό έχει μέσα δύναμη. Ο Σατανάς θέλει τον άνθρωπο να τον κρατάει διαρκώς κάτω από την εξουσία του, γι' αυτό διαρκώς του πιπιλίζει το μυαλό του, την καρδιά του με περιστατικά, με γεγονότα. Κι εμείς τι θα κάνουμε; Εμείς θα τον πολεμήσουμε με αυτό το όπλο της μαρτυρίας μας.

Και το τρίτο είναι: "**Δεν αγάπησαν την ψυχή τους μέχρι θανάτου**". Αυτό σημαίνει ότι **τον εαυτό σου θα τον βάλεις τελευταίο**. Εκεί είναι που μας δουλεύει ο Σατανάς. Εκεί είναι η αδυναμία μας. Κοιτάξτε τι λέει ο Χριστός: "*Αν κάποιος έρχεται σε μένα, και δεν μισεί τον πατέρα του, και τη μητέρα, και τη γυναίκα, και τα παιδιά, και τους αδελφούς, και τις αδελφές, ακόμα μάλιστα και τη δική του ζωή, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. Και όποιος δεν βαστάζει τον **σταυρό του**, και έρχεται πίσω μου, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου*". (Λουκ.14:26-27) Κι αν δεν μπορείς να είσαι μαθητής, πώς μπορείς να είσαι **νικητής**; Γι' αυτό εκεί είναι το μυστικό. Ξαναλέω το εδάφιο: "*Αυτοί τον **νίκησαν με το αίμα τού Αρνίου**, και με τον λόγο της μαρτυρίας τους· και **δεν αγάπησαν την ψυχή τους μέχρι θανάτου***".(Αποκ.12:11)

Ο Κύριος, **αγαπητοί**, να βάλει αυτό το μυστικό μέσα στις καρδιές μας, αν θέλουμε να είμαστε **ΝΙΚΗΤΕΣ**.

Ο μόνος τρόπος για να συγχωρεθείς,
να λευτερωθείς, να αγνιστείς,
είναι να 'ρθείς στο **Αίμα** του Λυτρωτή,
με πίστη εκεί να πλυθείς.
Έχει δύναμη το Αίμα Του, του Αμνού του Θεού.
Έχει δύναμη του Αίμα Του, το πολύτιμο Αίμα Του.

Πάντα αν θέλεις να βγεις **νικητής**,
οπότεν χτυπά ο Πειραστής,
πρέπει στο Όνομα του Λυτρωτή,
με πίστη να αντισταθείς.
Έχει δύναμη το Αίμα Του, του Αμνού του Θεού.
Έχει δύναμη του Αίμα Του, το πολύτιμο Αίμα Του.

ΠΟΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΕΧΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ;

"Όσοι είναι τού Χριστού,
σταύρωσαν τη σάρκα μαζί με
τα πάθη και τις επιθυμίες". (Γαλ.5:24)

Απόλυτο! Λέει: Εκείνοι που είναι του Χριστού έχουν κάνει ένα πράγμα μέσα στη ζωή τους: **Έχουν σταυρώσει τη σάρκα**". Έχει γίνει κάτι το **κοσμογονικό!** Πραγματικά είναι κοσμογονικό, όταν από τον θάνατο πας στη ζωή!

Αλλού θα μας το διευκρινίσει περισσότερο: "Γνωρίζοντας τούτο, ότι ο **παλιός μας άνθρωπος συσταυρώθηκε, για να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μη είμαστε πλέον δούλοι της αμαρτίας**". (Ρωμ.6:6)

Οπότε, όταν λέει: "**σταύρωσαν τη σάρκα**", εννοεί το εξής: "Ο **παλιός άνθρωπος πέθανε** μαζί με τον Χριστό επάνω στον Σταυρό." Αυτός που εξουσίαζε όλη τη ζωή μου προτού γνωρίσω τον Χριστό.

Τι σημαίνει "**ο παλιός άνθρωπος**"; Ας διαβάσουμε πώς τον περιγράφει ο λόγος του Θεού: "**Είναι φανερά τα έργα της σάρκας**: τα οποία είναι: *Μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρία, φαρμακεία, έχθρες, φιλονικίες, ζηλοτυπίες, θυμοί, διαπληκτισμοί, διχοστασίες, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθες, γλεντοκόπια...*". (Γαλ.5:19-21)

Έναν τέτοιο άνθρωπο φέραμε στον Χριστό. Έναν τέτοιο άνθρωπο παρέλαβε ο Χριστός, τον κάρφωσε στον Σταυρό και με την Ανάστασή Του τον έκανε **καινούριο**. "*Αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι καινούργιο κτίσμα· τα αρχαία πέρασαν, δέστε, τα πάντα έγιναν καινούρια*". (2Κορ.5:17)

Ας δούμε πώς περιγράφει τον **παλιό άνθρωπο** σε ένα άλλο σημείο ο λόγος του Θεού: "*Γνώριζε... τούτο, ότι στις έσχατες ημέρες... οι άνθρωποι θα είναι φίλαυτοι,*

φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς στους γονείς, αχάριστοι, ανόσιοι, άσπλαχνοι, ασυμφιλίωτοι, συκοφάντες, ακρατείς, άγριοι, αφιλάγαθοι, προδότες, προπετείς, τυφλωμένοι από εγωισμό, περισσότερο φιλήδονοι παρά φιλόθεοι." (2Τιμ.1-4)

Λέει, λοιπόν, ότι εκείνοι που είναι του Χριστού **σταύρωσαν αυτόν τον άνθρωπο**. Αυτό θα πει **χριστιανός**.

Εμείς ποιον Χριστό έχουμε γνωρίσει;

Έχουμε γνωρίσει έναν Χριστό ο οποίος **σταύρωσε τον παλιό μας άνθρωπο** ή έχουμε γνωρίσει έναν Χριστό ο οποίος αφήνει τον **παλιό μας άνθρωπο** να δουλεύει;

Είναι ένα ερώτημα αυτό, **αγαπητοί**, το οποίο πρέπει να το θέτουμε και να το θέτουμε διαρκώς στη ζωή μας.

Διαβάζουμε στον λόγο του Θεού: "**Καταργήθηκε το σώμα της Αμαρτίας**". Οπότε, "**σταυρώνω τη σάρκα μου**" σημαίνει ότι **καταργείται το σώμα της Αμαρτίας**. Με άλλα λόγια, μέσα μου δεν πρέπει να **κυριαρχεί η Αμαρτία**. Όταν λέμε "**Αμαρτία**", δεν εννοούμε μόνο τις ποινικά κολάσιμες πράξεις που συνήθως οι άνθρωποι του κόσμου τις θεωρούν Αμαρτία. Ο λόγος του Θεού "**Αμαρτία**" εννοεί όλο τον εσωτερικό μας κόσμο, ο οποίος έχει **πάθη** και **επιθυμίες**.

Τα **πάθη** είναι όλα εκείνα, στα οποία ο Πονηρός έχει το βέτο στη ζωή μας. Είναι εκείνα σε σχέση με το θέλημα του Θεού, που λέμε: "**Δεν μπορώ να τα νικήσω**". Οι **επιθυμίες** είναι όλα εκείνα, τα οποία ο Χριστός τα σταύρωσε επάνω στον Σταυρό κι εγώ συνεχίζω να τα **επιθυμώ**.

Ο Κόσμος

Ένα πράγμα που ο λόγος του Θεού καταδικάζει μέσα σε μια γενικότητα είναι ο **Κόσμος**.

Τι είναι ο Κόσμος; Διαβάζουμε: "**Ολόκληρος ο κόσμος βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία τού πονηρού**".

"Η επιθυμία της **σάρκας** και η επιθυμία των **ματιών** και η **αλαζονεία** τού βίου δεν είναι από τον Πατέρα, αλλά είναι από τον **κόσμο**". (1Ιωάν.2:16)

Ο **Κόσμος** όλος **σταυρώθηκε** πάνω στον **Σταυρό**. Οπότε εγώ, ως άνθρωπος του Θεού, δε θα πρέπει να τον αγαπώ τον Κόσμο. Διαβάζουμε: "**Μην αγαπάτε τον κόσμο, ούτε αυτά που υπάρχουν μέσα στον κόσμο.**" (1Ιωάν.2:15) "**Όποιος θελήσει να είναι φίλος τού κόσμου, γίνεται εχθρός τού Θεού.**" (1Ιακ.4:4) "**Ο κόσμος σταυρώθηκε** ως προς εμένα και εγώ ως προς τον κόσμο", λέει ο απ. Παύλος.(Γαλ.6:14)

Ξέρετε, δεν υπάρχει μέσος δρόμος, λίγο από δω, λίγο από κει. Έτσι εξηγούνται τα πνευματικά ναυάγια! Κλαίμε πολλές φορές για ανθρώπους του Θεού που ξέπεσαν πνευματικά. Είδατε τι λέει ο λόγος του Θεού για εκείνους που θέλουν να πλουτίζουν; "**Όσοι, θέλουν να πλουτίζουν, πέφτουν σε πειρασμό και παγίδα, και σε πολλές ανόητες και βλαβερές επιθυμίες, που βυθίζουν τους ανθρώπους σε όλεθρο και απώλεια**". (1Τιμ.6:9)

Και συνεχίζει: "**Επειδή, ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία· την οποία μερικοί, καθώς την ορέχτηκαν, αποπλανήθηκαν από την πίστη και πέρασαν τον εαυτό τους μέσα από πολλές οδύνες**". (1Τιμ.6:10)

Κι εμείς τώρα, μέσα στην πνευματική μας ζωή, θέλουμε να δημιουργήσουμε έναν **καινούριο άνθρωπο**, υποκειμενικό, σαν άνθρωπο λυτρωμένο και αγιασμένο, που ψάλλει: "Πάμε για τον Ουρανό"!!

Όμως ο λόγος του Θεού λέει: "**Ο παλαιός άνθρωπος, τα πάθη κι οι επιθυμίες**" πρέπει να **σταυρωθούν**. Επίσης λέει: "**Να αποβάλετε από πάνω σας τον παλιό άνθρωπο, αυτόν κατά την προηγούμενη διαγωγή, που φθείρεται σύμφωνα με τις απατηλές επιθυμίες**". (Εφ.4:22)

Άρα έχουμε μια **πρότερη διαγωγή** και μια **ύστερη διαγωγή**. Η **πρότερη διαγωγή** είναι αυτή που ο Χριστός την κάρφωσε πάνω στον Σταυρό. Η **ύστερη διαγωγή** είναι αυτή που μας προσφέρει ο Χριστός, όταν καταδικάζουμε την Αμαρτία.

Διαβάζουμε ένα άλλο εδάφιο: "*Μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλον, αφού ξεντυθήκατε **τον παλιό άνθρωπο, μαζί με τις πράξεις του***". (Κολοσ.3:9)

Οπότε έχω να κάνω δύο πράγματα: Ό, τι έχω καταδικάσει, όταν πήγα στον Χριστό, να κοιτάξω μήπως τα έχω ανασύρει και όσα δεν είχα καταλάβει ότι έπρεπε να τα καταδικάσω και μου λέει ο Θεός ότι πρέπει να τα καταδικάσω, τώρα να τα καταδικάσω· όλα εκείνα, τα οποία δεν είχα αντιληφθεί και για τα οποία το Πνεύμα του Θεού με ελέγχει. Γιατί **το μάτι μας δεν είναι καθαρό**, έχει επιθυμίες και το Αίμα του Χριστού τις καθαρίζει όταν τις ομολογούμε.

Αυτά όλα, **αγαπητοί**, να τα καταδικάσουμε και τότε θα μπορούμε να πούμε ότι **γνωρίζουμε τον Χριστό σωστά**.

*Η θέση μου είναι πια στον Σταυρό,
ως προς τον Κόσμο αυτό τον κακό.
Με πίστη παίρνω τη θέση αυτή,
με λευτερώνει απ' τον Πειραστή.*

*Κάθε στιγμή με το φρόνημα αυτό,
με **τον Χριστό σταυρωμένος κι εγώ**.
Κι αναστημένος μαζί θα ζω,
για να νικάω να καρποφορώ.*

ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ

«Ο Θεός στους **υπερήφανους** αντιτάσσεται,
στους **ταπεινούς** όμως **δίνει χάρη.**

Υποταχθείτε στον Θεό· **αντισταθείτε** στον διάβολο,
και θα φύγει από σας. **Πλησιάστε** στον Θεό,
και θα πλησιάσει σε σας. ” (1ακ.4:6-8)

Όλοι αναγνωρίζουμε ότι έχουμε ανάγκη από **αναζωπύρωση**. Όλοι θέλουμε να είμαστε εντάξει απέναντι στον Θεό. Εκείνο όμως που μας διαφεύγει είναι ο τρόπος με τον οποίο έρχεται η **αναζωπύρωση**. Πώς ο άνθρωπος του Θεού θα **ζωντανέψει πνευματικά;**

Συνήθως περιοριζόμαστε να **προσευχόμαστε** για **αναζωπύρωση**. Τι μας λέει ο λόγος του Θεού; "Να προσεύχεσαι για **αναζωπύρωση** και θα την πάρεις;" Νομίζω κάπου αλλού πρέπει να ψάξουμε να βρούμε τον τρόπο για να έχουμε την **αναζωπύρωση** που τόσο πολύ ποθούμε.

Πού γράφει στο λόγο του Θεού για **Αναζωπύρωση**; Διαβάζουμε στο κείμενο: "**Τω πνεύματι ζέοντες**". (Ρωμ.12:11). Αυτό θα πει **αναζωπύρωση**. Στη δημοτική λέει: "Στο πνεύμα να πάλλεστε από θέρμη". **Αναζωπύρωση** θα πει να έχω μέσα μου μία **φλόγα**, μία **επιθυμία**, ώστε στη ζωή μου η αξία να τοποθετηθεί μέσα **στο θέλημα του Θεού**. Σημαίνει ότι στη ζωή μου **θα βάλω στην μπάντα** όλα τα πράγματα που κατακτάνε την καρδιά μου, τη σκέψη, την όραση και τις επιθυμίες μου και με εμποδίζουν από του να έχω ένα **πνεύμα ζωντανό** μπροστά στον Θεό.

Βεβαίως, δε λέει κανείς να μην προσευχόμαστε για αναζωπύρωση και ότι δεν προέρχονται όλα από τον Θεό, αλλά **να μην περιοριστούμε στην προσευχή**.

Θυμάμαι παλιά, όταν τα Σανατόρια ήταν στα Μελίσσια, κάθε φορά που θα κάναμε προσευχή στην Εκκλησία ένας αδελφός, σχεδόν με κλάματα, έλεγε: "Θεέ μου, αυτές οι ψυχές που χάνονται στα Σανατόρια χωρίς Χριστό, Εσύ, δώσε το μήνυμά Σου μέσα στις καρδιές τους". Καθώς όμως περνούσε μπροστά από τα Σανατόρια, ποτέ δεν μπήκε μέσα να δώσει το μήνυμα της Σωτηρίας στους αρρώστους. Ποτέ! Έρχεται, λοιπόν, η ερώτηση: Η αναζωπύρωση είναι κάτι που ζητάω και με κλάματα ζητάω και μένω εκεί ή είναι **βήματα πνευματικά** που πρέπει συγχρόνως να κάνει ο άνθρωπος του Θεού για να φτάσει στην **αναζωπύρωση**; Έρχεται λοιπόν ο λόγος του Θεού και μας δίνει τα **στοιχεία** πώς επιτυγχάνεται αυτή η **αναζωπύρωση**.

ΒΗΜΑΤΑ

Στην **Επιστολή του Ιακώβου** μάς δίνει ο Θεός μερικά **στοιχεία**, πώς επιτυγχάνεται αυτή η **πολυπόθητη αναζωπύρωση**. Πρώτα δείχνει την άθλια και ξεπεσμένη κατάσταση των πιστών και την **ανάγκη να γλιτώσουν** απ' αυτό το πνευματικό τέλμα. Έτσι έρχεται και τους λέει τα **βήματα** που πρέπει να ακολουθήσουν για να φτάσουν στην **αναζωπύρωση**, στην ευλογία και στη δόξα.

Το πρώτο βήμα που χρειάζεται να κάνει ο άνθρωπος είναι να **ταπεινωθεί**. Λέει: «*Ο Θεός στους υπερήφανους αντιτάσσεται, στους ταπεινούς όμως δίνει χάρη*». Κι εμείς ξέρουμε, από την πείρα της ζωής μας, όσο το κεφάλι μας ήταν ψηλά και η μύτη μας ήταν ψηλή, δεν πηγαίναμε στον Χριστό. Δεν ξέρω εσείς, αλλά εκεί ήταν το δικό μου πρόβλημα. Πώς θα μπορούσε ο Θεός να με λυγίσει.

Πρώτα λοιπόν ζητάει ο Θεός να **ταπεινωθώ**, να γνωρίσω την κατάστασή μου. Διαβάζουμε: "**Πενθήστε και κλάψτε**". Αν λοιπόν εγώ δεν κάνω αυτό το **βήμα** και ζητάω ο Θεός να

μου δώσει **αναζωπύρωση**, δεν μπορεί να μου δώσει. Διότι ό, τι δίνει ο Θεός, το δίνει κάτω από τις **προϋποθέσεις** και τις πνευματικές προδιαγραφές που έχει.

Για τον λαό Ισραήλ π.χ. λέει: " Θα πάω, θα επιστρέψω στον τόπο μου, μέχρις ότου **γνωρίσουν το έγκλημά τους, και ζητήσουν το πρόσωπό μου· μέσα στη θλίψη τους θα έρθουν σε μένα από τα χαράματα της ημέρας**". (Ωσηέ 5:15).

Αν δεν **ταπεινωθεί** ο λαός Ισραήλ και αναγνωρίσει το έγκλημά του δεν μπορεί να επιστραφεί στον Θεό.

Αυτό συμβαίνει και στη δική μας πνευματική ζωή, αν δεν **αναγνωρίσουμε την κατάστασή μας** και όχι απλώς φραστικά. Θα σταθείς μπροστά στον Θεό και θα λιώνεις. Αυτό είναι **το πρώτο βήμα**, που σημαίνει ότι σ' αυτό **το βήμα** υπάρχει και η **καταδίκη της Αμαρτίας**.

Το **δεύτερο βήμα** που χρειάζεται να κάνεις είναι να **υποταχθείς στον Θεό**. Ένας άνθρωπος που δεν υποτάσσεται στον Θεό δεν μπορεί να έχει μέσα του **αναζωπύρωση**. Μπορεί να προσεύχεται, να είναι ενθουσιώδης τύπος και να δείχνει αναζωπύρωση, αλλά η αληθινή αναζωπύρωση έχει άλλα στοιχεία. Ένα απ' τα στοιχεία που έχει είναι να **υποτάσσεται στον Θεό**.

Κάνε μια **ενδοσκόπηση του εαυτού σου** και πες: "Σε τι δεν υποτάσσομαι στον Θεό;" Καθώς θα **ταπεινώνεσαι**, ο Θεός θα σου δώσει τη δυνατότητα να **υποταχθείς**.

Υποτάσσομαι σημαίνει **υπακούω** σε ό, τι θέλει ο Θεός αρχίζοντας απ' αυτά που ξέρω και απ' αυτά που μου έχει αποκαλύψει ότι τα θέλει. Αν δεν κάνεις αυτά που θέλει, τι προσεύχεσαι, τι ζητάς για αναζωπύρωση; Σε ποια βάση θα σου δώσει ο Θεός αναζωπύρωση; Μόνο στη βάση της **υποταγής στο θέλημά Του** θα σου δώσει.

Όταν κάλεσε ο Θεός τον Μωυσή, στην αρχή δεν ήθελε να υποταχθεί. Έφερε ένα σωρό αντιρρήσεις. Από τη στιγμή όμως που δέχτηκε να **υποταχθεί στον Θεό**, θριάμβευσε. Τελικά νίκησε και έβγαλε τον Ισραήλ μέσα από την Αίγυπτο.

Η **υποταγή** όμως στον Θεό συναντάει ένα εμπόδιο. Ποιος είναι αυτός που με εμποδίζει να υποταχθώ στον Θεό; Είναι ο Διάβολος. Οπότε, μαζί με την **υποταγή στον Θεό**, χρειάζεται να προβάλλεις και **αντίσταση στον Διάβολο**. Ο άνθρωπος του Θεού πρέπει να έχει μέσα του τη διάθεση της **υποταγής**, αλλά και τη διάθεση της **αντίστασης**.

Πριν από την αναζωπύρωσή του, η αντίστασή του ήταν προς τον Θεό και η υποταγή του ήταν προς τον Διάβολο. Τώρα πρέπει να αλλάξει τα αντικείμενα. Σε εκείνο, στο οποίο αντιστεκόταν, τώρα θα υποταχθεί και σ' εκείνο, στο οποίο υποτασσόταν, τώρα θα αντισταθεί. Λέει: **"Υποταχθείτε στον Θεό, αντισταθείτε στον Διάβολο"**. Δεν νοείται **υποταγή στον Θεό** χωρίς **αντίσταση στον Διάβολο**. Αυτά τα δύο πάνε μαζί.

Το ίδιο έκανε και ο Χριστός. Στη ζωή Του είχε την **υποταγή στον Θεό**. Όταν ο Σατανάς τον πείραξε εκεί στην Έρημο, ποιος ήταν ο στόχος του; Να Τον πείσει να μην υποταχθεί στον Θεό, αλλά να υποταχθεί σ' αυτόν. Ο Χριστός όμως **υποτάχθηκε στον Θεό** και **αντιστάθηκε στον Διάβολο**.

Αναζωπύρωση χωρίς υποταγή στον Θεό και αντίσταση στον Διάβολο δεν μπορεί να υπάρξει.

Να μάθουμε να λέμε: **"Ναι"** στον Θεό και **"όχι"** στον Πονηρό. Όσο δεν κρατάμε αυτή τη θέση, δεν μπορούμε να **αναζωπυρωθούμε** και να προχωρήσουμε.

Το τρίο βήμα είναι να **πλησιάζουμε στον Θεό** και υπόσχεται να πλησιάσει κι Αυτός σε μας.

Κάθε άνθρωπος του Θεού που έχει περάσει από το Γολγοθά και από το **Αίμα του Σταυρού του Χριστού**, έχει συνδεθεί με τον Θεό. Δε μιλάει εδώ μόνο γι' αυτή τη φάση της **σύνδεσης**, μιλάει και για τη θέση της **ταύτισης**.

Είναι αυτό που λέει για τον **Ενώχ**, ότι **περπάτησε μαζί με τον Θεό** και ο Θεός τον μετέθεσε. Πρέπει να μάθει ο πιστός να είναι **κοντά στον Θεό**, να **περπατάει μαζί Του**.

Αυτό πρέπει να το καλλιεργήσουμε, **αγαπητοί**, και μέσα στη ζωή μας να μην κρατάμε σε απόσταση τον Θεό. **Αναζωπύρωση**, έχοντας σε απόσταση τον Θεό δεν πάει. Πρέπει να εφαρμόζουμε αυτό που λέει ο λόγος του Θεού: **"Είτε τρώτε είτε πίνετε είτε κάνετε κάτι, τα πάντα να τα κάνετε προς δόξα του Θεού"**. (1Κορ.10:31)

Αν εγώ κάνω αυτά τα **βήματα**, καθώς και άλλα που δείχνει ο Θεός, τότε θα πραγματοποιηθεί η **αναζωπύρωση** στη ζωή μου, στην οικογένειά μου και στην Εκκλησία. Αλλιώς, ζήτα όσο θέλεις. Θα είσαι σαν εκείνον τον αδελφό που προσευχόταν να σωθούν ψυχές, το μήνυμα όμως ποτέ δεν το έδωσε σ' έναν άρρωστο και οι άνθρωποι πέθαιναν μέσα στην Αμαρτία.

Ο Θεός, **αγαπητοί**, να μας δώσει ώστε τις θέσεις να τις εφαρμόζουμε στην πρακτική μας ζωή, ξέροντας ότι η **ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ** είναι ζήτημα δικό μας. Εγώ θα το θελήσω. Ο Θεός μου έχει χαρίσει όλα τα προς ζωή και ευσέβεια. Είναι δική μου **ευθύνη** να κάνω βίωμα αυτά τα **ΒΗΜΑΤΑ** τα οποία μου δείχνει ο Θεός: Την **ταπείνωση**, την **υποταγή**, την **αντίσταση**, το **πλησίασμα στον Θεό**, για να φτάσω σ' εκείνο το σημείο, που **αναζωπυρωμένος** πλέον θα είμαι στα χέρια του Θεού και θα έχω τη δύναμη του Θεού μέσα μου, θα έχω την παρουσία Του, θα περπατάω με τον Θεό και θα είμαι κατά το **πνεύμα γεμάτος φλόγα και παλμό**.

Ερώτηση ακροατή: Ποια είναι τα **βασικά σημεία** της υποταγής;

Απάντηση: Απαιτείται υποταγή από τα πιο μικρά μέχρι τα πιο μεγάλα πράγματα της ζωής του πιστού.

Έλεγε κάποιος: "Εγώ δεν αφιερώνομαι στον Θεό γιατί φοβάμαι μήπως ο Θεός μου πει να αφήσω ορισμένα πράγματα που τα αγαπώ και τα θέλω. Όταν λοιπόν υπάρχουν πράγματα τα οποία αγαπάμε και δε θέλουμε να τα αφήσουμε καθώς ο Θεός μας λέει: "άφησέ τα", δεν μπορούμε να υποτασσόμαστε στο θέλημα του Θεού.

Η **Αναζωπύρωση** είναι υπόθεση του ανθρώπου εκείνου που έχει **συνδεθεί με τον Θεό**. Εκείνου που καταλαβαίνει ότι ο Θεός τον θέλει να είναι δικός του 100%. Του ανθρώπου εκείνου ο οποίος επιθυμεί όλες οι δόξες του Ουρανού και όλα τα στεφάνια και όλες οι υποσχέσεις του Θεού να περάσουν μέσα από τη ζωή του και να γίνουν κτήμα του.

*Μόλις θα φύγει η αμαρτία,
θα 'ρθουν οι **θείες βροχές**,
ω, τι μεγάλη ευλογία,
θα ξεχειλίζουν καρδιές.*

Θείας Αγάπης, θα πλημμυρίζουν καρδιές.
Άγιας ζωής μα και Νίκης, στις μέρες τις πονηρές.

*Του Γολγοθά η θυσία, μένει για πάντα νωπή,
νέα πνοή για να δώσει, στην ταπεινή την ψυχή.*
Στείλε μας τώρα, του Πνεύματος Σου βροχές.
Να 'μαστε φως κάθε ώρα, Νέας Ζωής Μηνυτές.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

"Έλεγε σε όλους: Αν κάποιος θέλει να έρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, και ας σηκώσει τον σταυρό του, καθημερινά, και ας με ακολουθεί". (Λουκ.9:23)

Πολλές φορές ρωτάμε: **Ποιο είναι το νόημα της ζωής μας;** Πώς, ως άνθρωποι του Θεού, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τον καιρό μας, πώς πρέπει να πορευόμαστε;

Είναι αυτά **καυτά ερωτήματα** τα οποία έχουν όλοι οι χριστιανοί. Και οι άνθρωποι του κόσμου τα έχουν, αλλά είναι τόσο λαθεμένος ο δρόμος που ακολουθούν, ώστε δεν αξίζει κανείς να κάνει τον κόπο να ασχοληθεί με αυτούς.

Για τον **άνθρωπο του Κόσμου** υπάρχει μονάχα ένα μήνυμα: **"Γύρισε**, άφησε το δρόμο της Αμαρτίας, της ανοησίας και της ματαιότητας. **Γύρισε στον Χριστό** ο Οποίος σε περιμένει, ο Οποίος άφησε τους Ουρανούς και ήρθε εδώ κάτω στη γη και πέθανε για σένα, ο Οποίος σ' αγαπά και θέλει να σε βγάλει από τον δρόμο του θανάτου και να σε φέρει στον δρόμο της ζωής."

Για τον **άνθρωπο του Θεού** τα πράγματα είναι διαφορετικά. Ο άνθρωπος του Θεού έχει πάρει μία απόφαση στη ζωή του, ν' ακολουθήσει τον Χριστό ο Οποίος τον αγάπησε και πέθανε γι' αυτόν. Έχει έναν πόθο μέσα στην καρδιά του, να ζήσει όπως θέλει ο Θεός κι όταν μια μέρα φύγει από τούτη τη ζωή να πάει πάνω στον Ουρανό και ν' ακούσει από τον Κύριο: **"Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ, είσελθε εις τη χαρά του Κυρίου σου"**.

Στον Ψαλμό 90, ο **Μωυσής**, ο άνθρωπος του Θεού, αφού πρώτα περιγράφει την εικόνα της ματαιότητας σ' αυτόν τον κόσμο και δείχνει τους αποτυχημένους δρόμους που οι άνθρωποι ακολουθούν, ζητάει από τον Θεό το εξής: **"Δίδαξέ μας να μετράμε έτσι τις ημέρες μας, ώστε να προσκολλούμε τις καρδιές μας στη σοφία."** Σύμφωνα μ' αυτή την προσευχή ο Θεός θέλει το κάθε παιδί Του να **"μετράει τις μέρες τις ζωής του κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να προσκολλάει την καρδιά του στη σοφία"**.

Μιλάμε πάντα για **χρόνια**. Λέμε ότι πέρασε ο ένας χρόνος. Χτες βράδυ, **παραμονή Πρωτοχρονιάς**, κάναμε μία αναδρομή του χρόνου και κλείσαμε τον **χρόνο**. Είπαμε μερικά πράγματα που χρειάζονται διόρθωση, μιλήσαμε για μερικές καταστάσεις που θα έπρεπε στη ζωή και στην καρδιά μας να ήταν διαφορετικά τοποθετημένες απ' ότι ήταν. Πήραμε μία απόφαση και δώσαμε μία υπόσχεση στον εαυτό μας και στους αδελφούς, πολλώ μάλλον μπροστά στον Θεό, ότι στον **Καινούριο Χρόνο** θα αλλάξουν πολλά πράγματα προς το καλύτερο μέσα στη ζωή μας. Όμως, όταν ο λόγος του Θεού μιλάει για **χρόνο**, δε μιλάει ούτε για **ένα χρόνο** ούτε για **πέντε χρόνια** ούτε για **δεκαετίες**, αλλά μιλάει μόνο γι' αυτή την **ημέρα**. Γι' αυτό λέει: Αν έχεις κάτι για να διορθώσεις, θα το διορθώσεις στη διάρκεια εκείνης της **μέρας**. Όταν έχεις κάτι μέσα στη ζωή να κάνεις, θα το κάνεις **εκείνη την ημέρα**. Γιατί, "η αναβολή είναι κλέφτης του καιρού".

Καθώς ξεφύλλιζα την Αγία μου Γραφή για να μου δώσει ο Θεός μερικές σκέψεις γι' αυτό το πρωινό, βρήκα ότι ο λόγος του Θεού μιλάει μόνο για **ημέρα**, δε μιλάει για **άλλο χρόνο**. Δηλαδή, ο **χρόνος** που ο Θεός διαγράφει μέσα στη ζωή μας δεν είναι τι θα κάνουμε το 1996, αλλά τι θα κάνουμε **σήμερα**, την **1η Ιανουαρίου του 1996**.

Όταν ζήτησαν οι μαθητές από τον Χριστό: "Δίδαξέ μας πώς να προσευχόμαστε", μέσα σε όλα τα άλλα ανέφερε ο Κύριος και την **ανάγκη της ημέρας**. Είπε: Όταν θα στεκόσαστε μπροστά στον Θεό για να Του αναφέρετε τις ανάγκες σας, θα αναφέρετε τις **ανάγκες της ημέρας**. Τους είπε να ζητάνε: "**Το καθημερινό μας ψωμί δώσε μας σήμερα**". (Ματθ.6:11)

Όταν αναφέρεται ο Κύριος στις φροντίδες τις οποίες έχουμε, τις περιορίζει **στης ημέρας** τις φροντίδες. Δε θα σκεφτείς τι θα γίνει μετά από 5 χρόνια, μετά από ένα διάστημα. Λένε πολλοί: "Όταν γεράσω τι θα κάνω;" Όταν φύγουμε από την **ανάγκη της ημέρας**, στην οποία ο Θεός μάς τοποθετεί, έρχεται ένα άνοιγμα όπου μας δουλεύει ο Πονηρός.

Θυμάμαι έναν αδελφό, τον έλεγαν μπάρμπα Φίλιππα. Τα καλοκαίρια ερχόταν στην κατασκήνωση στο Σούνιο κι επειδή ήταν τσαγκάρης το επάγγελμα μάλωνε όλα τα παπούτσια των παιδιών, γιατί την εποχή εκείνη τα παπούτσια ήταν λιγοστά.

Αυτός ο άνθρωπος είχε χάσει την **έννοια της ημέρας** που δίνει ο Θεός. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμά του. Κάθε φορά που με εύρισκε μου έλεγε: "Απόστολε, ζω κάτω από ένα άγχος. Έκανα μια ανοησία στη ζωή μου. Δεν ασφαλίστηκα. Σκέφτομαι όταν θα γεράσω και δε θα μπορώ να δουλεύω και σύνταξη δε θα έχω, πώς θα ζήσω με τη γυναίκα μου; Γι' αυτό", μου έλεγε, "έχω μαζέψει λίγα χρήματα, κοίταξε να μου βρεις ένα σπιτάκι στο Μαρούσι να το αγοράσω, ώστε όταν γεράσω και δε θα μπορώ να δουλεύω, το σπίτι στον Πειραιά να το νοικιάσω, να εγκατασταθώ εδώ, ώστε να έχω το ενοίκιο σα σύνταξη για να μπορώ να ζήσω". Αυτή η ιστορία κράτησε πολλά χρόνια, ίσως πάνω από 10 χρόνια. Κάθε φορά, όποτε με εύρισκε μου έλεγε: "Κοίταξε να εξασφαλίσω τα γεράματά μου!". Είχε τόσο άγχος αυτός ο άνθρωπος! Και του έλεγα: "Μην έχεις τόσο άγχος, ο Θεός έχει τρόπους και για σένα και για όλους. Υπόσχεται στο λόγο Του: *"Ακόμα και μέχρι τα βαθιά γεράματά σου, Εγώ θα είμαι μαζί σου"*. Μου έλεγε: "Τη χαρά του Χριστού μού την κλέβει αυτό το άγχος. Δεν μπορώ να την απολαύσω".

Τελικά, όταν του βρήκα ένα σπιτάκι, είχε δεσμευμένα τα χρήματά του και όταν τα αποδέσμευσε, είχε πουληθεί το σπίτι. Ζούσε συνέχεια μ' αυτή την αγωνία. Είχε ξεχάσει ότι η ζωή μας είναι **η ζωή της ημέρας**. Το αποτέλεσμα ποιο ήταν; Δεν έφτασε σ' αυτό το σημείο που φοβόταν. Μια μέρα, εκεί στο Σύνταγμα καθώς διέσχιζε τον δρόμο, ένα αυτοκίνητο τον χτύπησε και τον σκότωσε. Όλα αυτά τα χρόνια τον είχε ξεγελάσει ο Σατανάς, γιατί του είχε διαφύγει αυτό που ζητάει ο Θεός: Να έχουμε τη φροντίδα της **ημέρας**.

Το ίδιο είναι, αγαπητοί, και μέσα στην πνευματική μας ζωή. Ο λόγος του Θεού λέει: *"Ο ήλιος ας μη δύει ενώ είστε ακόμα στον παροργισμό σας"*. (Εφεσ.4:26) Δηλαδή, ό, τι εκκρεμότητα

έχεις να τακτοποιήσεις στη σχέση σου με τον Θεό και τους ανθρώπους, δε θα την κάνεις μετά από 5 χρόνια, δε θα την κάνεις όποτε ξεθυμάνεις. Λέει: "Θα την κάνεις την ίδια **ημέρα**". Επιμένει ο Θεός σ' αυτό, γιατί δε λογαριάζει τη ζωή μας σε δεκαετίες, τη λογαριάζει σε **μέρα**. Όταν λέει: "Μη μεριμνάς", δε σου λέει τι θα γίνει **αύριο** και **μεθαύριο** και μετά όταν θα γεράσεις. Αλλά σου λέει: "**Είναι αρκετό το κακό της ημέρας**".

Σε μια πνευματική συζήτηση ανάμεσα σε πιστούς ρώτησε ένας: "Πού ξέρω εγώ όταν θα φύγω από τούτη τη ζωή ότι θα είμαι μέσα στο θέλημα του Θεού, για να είμαι σίγουρος ότι θα συναντήσω το πρόσωπο του Θεού;"

Του είπα: "Αδελφέ μου, έχεις κάνει ένα μεγάλο λάθος. Ο Θεός σε καλεί **σήμερα** να είσαι μέσα στο θέλημα του Θεού. Δε σου λέει μετά από 20 χρόνια αν θα είσαι στο θέλημα του Θεού.

Εσύ κι εγώ αν είμαστε **κάθε μέρα** στο θέλημα του Θεού, δε πα' να περάσουν 1000 χρόνια. Τα χίλια χρόνια αποτελούνται **από μέρες**. Κι αν **κάθε μέρα** εγώ είμαι μέσα στο θέλημα του Θεού, όσα χρόνια κι αν περάσουν, πάντα θα είμαι μέσα στον κύκλο της **μιας μέρας**.

Λέει ο Χριστός: "Αν κάποιος θέλει να έρθει πίσω μου ας απαρνηθεί τον εαυτό του κι ας σηκώσει το σταυρό του **κάθε μέρα** και ας με ακολουθεί". "**Κάθε μέρα**", λέει, "θα σηκώνεις το σταυρό σου".

Πολλοί λένε: Ο σταυρός είναι τα βάσανα που έχεις **κάθε μέρα** να τα σηκώνεις. Μπορεί να είναι και αυτό, αλλά, βλέπετε, η ζωή μας δεν είναι μία συνεχής ροή βασάνων. Ο Θεός εξασφαλίζει για μας και ανάπαυλες. Υπάρχει όμως **ένας άλλος σταυρός** που πρέπει να τον κρατάμε **κάθε μέρα**. Ο σταυρός αυτός είναι να είμαστε **σταυρωμένοι μαζί με τον Χριστό κάθε μέρα**. Κι αν εγώ είμαι σταυρωμένος **σήμερα** κι αν είμαι πάλι σταυρωμένος **την άλλη μέρα**, από κει και πέρα δεν υπάρχει άλλο περιθώριο. Υπάρχει μόνο η **ημέρα**. Λέει ο λόγος του Θεού: "**Μακάριος ο άνθρωπος, που θα με ακούσει, αγρυπνώντας καθημερινά στις πύλες μου, περιμένοντας στους παραστάτες των θυρών μου**".

"**Κάθε μέρα**" λέει, "**θα αγρυπνάς**". Κι αν αγρυπνάς **κάθε μέρα**, όλες οι άλλες έννοιες του χρόνου σβήνουν και δεν έχουν καμιά αξία.

Προχωρώντας ο λόγος του Θεού λέει: "*Ο εσωτερικός άνθρωπος ανανεώνεται ημέρα με την ημέρα*". (2Κορ.4:16) Δεν έχουμε ανανέωση κάθε χρόνο, αλλά **κάθε μέρα**.

Μιλώντας για την **ημέρα** ο λόγος του Θεού παρομοιάζει την **Εκκλησία** του Χριστού σαν μία **μεγάλη οικογένεια**, όπου ζούμε όλοι μαζί σαν παιδιά του Θεού. Όπως σε μια οικογένεια, έτσι και στην Εκκλησία υπάρχουν ποικίλοι χαρακτήρες. Έρχονται άνθρωποι με διαφορετικά βιώματα, με διαφορετικά ήθη και έθιμα και με διαφορετικές αντιλήψεις.

Αν ρωτήσουμε την Αντζελα που έχει 5 πέντε παιδιά: "Έχουν όλα τον ίδιο χαρακτήρα, τις ίδιες αντιλήψεις; Αντιδρούν όλα κατά τον ίδιο τρόπο;" Σε ένα που ταιριάζουν όλα, είναι στην κακία. Σ' αυτό ταιριάζουν όλα.

Μέσα στην Εκκλησία του Χριστού ξέρεις τι θα κάνεις; Αυτό που γίνεται σε μια οικογένεια. Το ένα μέλος ενδιαφέρεται για το καλό του άλλου μέλους. Μέσα στην Εκκλησία του Χριστού δε θα καρφώνεις, δε θα διασύρεις, δε θα κατηγορείς, δε θα επιτίθεσαι, δε θα θέλεις να ταπεινώνεις τον άλλον. Αλλά τι πρέπει να κάνεις; Ο λόγος του Θεού λέει: "*Να προτρέπει ο ένας τον άλλον*". Πότε; **Κάθε μέρα. "Ενώσω ονομάζεται το σήμερα**». (Εβρ.3:13)

Χτες κάναμε μία αναδρομή όλου του χρόνου και είπαμε: "Όποιον ενοχλήσαμε στον χρόνο που μας πέρασε, του ζητάμε συγγνώμη". Αν αυτό το είχαμε κάνει την ίδια **ημέρα**, δε θα χρειαζόταν να περάσει ένας χρόνος.

Μην ξεχνάμε, **αγαπητοί**, ότι ο κύκλος μας είναι **μία ημέρα**. Και για να πραγματοποιηθούν όλα τα σχέδια του Θεού υπάρχει μία **ΗΜΕΡΑ**. Λέει: "*Κατά την Ημέρα, όταν ο Θεός θα κρίνει τα κρυφά των ανθρώπων διαμέσου του Ιησού Χριστού*". (Ρωμ.2:16)

Επειδή είμαστε άνθρωποι που ακολουθούμε το θέλημα του Θεού, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε αυτή την έννοια της **ημέρας**, γιατί κατ' αυτόν τον τρόπο, από τη μια πλευρά

κλείνουμε όλα τα ανοίγματα στον Εχθρό της ψυχής κι από την άλλη πλευρά περπατάμε μαζί με τον Χριστό.

Θα μου πείτε: "Η ζωή μας έχει μάκρος" . Ναι, έχει. Άλλα όμως είναι τα προβλήματα που έχω **σήμερα** κι άλλα θα είναι **αύριο**. Είναι όμως όλα προβλήματα **της ημέρας**. Ο λόγος του Θεού μάς καλεί: "*Προτρέπετε ο ένας τον άλλον κάθε μία ημέρα ξεχωριστά, ενόσω ονομάζεται το "σήμερα" για να μη σκληρυνθεί κάποιος από σας από την απάτη της αμαρτίας*". (Εβρ.3:13)

Μην πεις "έχω καιρό". Μην πεις: "Θα έρθει καιρός και θα τακτοποιηθώ".

Όταν ο λόγος του Θεού αναφέρεται στο **Δεύτερο Ερχομό του Χριστού**, λέει για τον πονηρό εκείνο δούλο που σκεφτόταν: "**Αργεί να έρθει ο κύριός μου**", ότι έτρωγε, έπινε και έδερνε τους συνδούλους του. Αν όμως είχε την **έννοια της ημέρας** και ότι ήταν δυνατόν να έρθει ο Κύριος οποιαδήποτε **ώρα και μέρα**, θα είχε διαφορετική συμπεριφορά.

Το "**αργεί να έρθει ο Κύριος**", είναι από τον Πονηρό. Όσοι χριστιανοί έχουν τοποθετήσει τον **Ερχομό του Ιησού Χριστού** αργότερα στο μέλλον, όχι αυτή την **ημέρα**, βρίσκονται σε ολισθηρό έδαφος στην πνευματική τους ζωή.

Το συμπέρασμα είναι το εξής: Κάθε μέρα να σηκώνουμε τον **σταυρό** μας και να ακολουθούμε τον Χριστό.

Ο Κύριος, **αγαπητοί**, να **ευλογήσει τις ημέρες μας**. Όχι τον χρόνο, τις **ημέρες** μας να ευλογήσει. **Την ημέρα τούτη**, την **αυριανή ημέρα** και τη **μεθαυριανή ημέρα**, όσο μας αφήνει και ζούμε, φέροντας τον σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ο Κύριος να ευλογήσει!

ΕΙΝ' ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Είν' το αύριο στα χέρια του Κυρίου Ιησού,
τις στιγμές μου δε γνωρίζω ζω στη χάρη του Θεού.
Ξέρει τις δικές μου έγνοιες, ώ γιατί να μεριμνώ,
για του αύριο τα βάρη τα' χω αφήσει στον Χριστό.

Ίσως να γνωρίσω φτώχεια, τρέφει Εκείνος τα πουλιά
και τα λούλουδα στολίζει με πορφύρα βασιλιά.
Το δικό μου μονοπάτι ίσως να' ναι πολύ τραχύ,
μα στο Αίμα το δικό Του, βρίσκω νίκη περισσή.

Στη ζωή μου κάθε βήμα όλο γίνετ' ελαφρό
και τα σύννεφα χρυσίζουν κει στο γκρίζο ουρανό.
Κάθε μέρα ανεβαίνω πιο ψηλά προς την αυγή,
πέρ' απ' το ουράνιο τόξο, τη μαυρίλα τη βροχή.

Τι θα φέρ' η άλλη μέρα, δε γνωρίζω εγώ καλά,
μα το αύριο κρατάει, ο Χριστός που μ' αγαπά.

ΕΧΩ ΠΑΡΕΙ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΜΟΥ

Έχω πάρει τον σταυρό μου για ν' ακολουθώ Εσέ,
άφησα αυτού του κόσμου καθ' ελπίδα ω! Χριστέ.
Άφησα της γης τα πλούτη κι έγινα για Σε φτωχός,
σκύβαλα για μένα είναι κι είσαι Συ ο θησαυρός.

Της ζωής αυτής οι θλίψεις και οι τόσοι πειρασμοί,
μ' οδηγούν σε Σένα πάντα, πιο κοντά κάθε στιγμή.
Είναι πρόσκαιροι οι πόνοι και τα δάκρυα στη γη,
μπρος στο βάρος τέτοιας δόξας που εμένα καρτερεί.

Κι αν οι φίλοι με αφήσουν και μονάχος μου γυρνώ,
εγκατέλειψαν κι Εσένα που' ρθες απ' τον Ουρανό.
Των ανθρώπων η αγάπη είναι τόσο απατηλή,
μα εγώ κοντά Σου βρήκα την αγάπη την αγνή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Το μήνυμα ότι **ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ** κι ότι **ο Χριστός** μπορεί να έρθει **τώρα** είναι ένα από τα πιο δυνατά μηνύματα που το **Άγιο Πνεύμα** δίνει στην **Εκκλησία**.

Η Εκκλησία του Χριστού πρέπει να ξέρει ένα πράγμα, ότι **ο Χριστός Έρχεται**. Το πότε θα έρθει κανείς δεν ξέρει, αλλά το ενδεχόμενο να έρθει **αυτή τη στιγμή** είναι πέρα και πέρα βεβαιωμένο. Και ενώ το μήνυμα είναι ότι **μπορεί να έρθει αυτήν την ώρα**, οι άνθρωποι προσπαθούν να βρουν πότε θα έρθει και στις καρδιές των χριστιανών έρχεται ένα άλλο μήνυμα, το οποίο είναι από τον Πονηρό. Το άλλο μήνυμα είναι ότι **αργοπορεί να έρθει**.

Όταν ο λόγος του Θεού λέει ότι **ο Χριστός Έρχεται και μπορεί να έρθει αυτή τη στιγμή** και μέσα στην καρδιά μου δεν πιστεύω ότι μπορεί να έρθει αυτή τη στιγμή, η σκέψη της **αργοπορίας Του** μου ανοίγει δρόμους που δεν ανταποκρίνονται στο θέλημα του Θεού.

Κάποτε είχα διαβάσει ένα βιβλίο που επιγραφόταν: **"Εφτά Ημέρες"**. Διηγούνταν για κάποιον ότι είδε στο όνειρό του ότι του μένουν **εφτά μέρες να ζήσει**. Μέσα σ' αυτές τις μέρες που του έμεναν, περιέγραφε τι αναθεωρήσεις έκανε στη ζωή του! Τι καινούρια πράγματα έβαλε, τι παλιά πέταξε, δε λέγεται!! Είναι λογικό αυτό το πράγμα.

Αν αυτή τη στιγμή εμείς περιμέναμε να έρθει ο Χριστός, τι νομίζετε, έτσι όπως πάμε θα πηγαίναμε; Αυτές τις αντιλήψεις που έχουμε θα κρατούσαμε; Αυτές τις αποφάσεις που έχουμε πάρει θα διατηρούσαμε; Όχι.

Το μήνυμα ότι **ο Χριστός αργεί** σε βάζει σε άλλη συμπεριφορά από το μήνυμα ότι **ο Χριστός έρχεται τώρα**. Δε μιλάω για μια άστατη και αντιχριστιανική ζωή. Αλλά για εκείνα που η **στιγμή του ερχομού του Χριστού** σα γεγονός

υπαγορεύει από μέσα μου να φύγουν. Αυτά τα σημεία μπορεί να είναι η μείωση του ενδιαφέροντος μου στα πράγματα του Θεού. Μπορεί να είναι μερικές πικρίες και παράπονα που κρατάω μέσα στην καρδιά μου. Μπορεί να έχω κάνει μερικές επιλογές, τις οποίες δεν έπρεπε να έχω κάνει. Μπορεί να είναι μερικές αλήθειες του λόγου του Θεού στις οποίες δεν έχω σοβαρευτεί.

Έρχεται ο λόγος του Θεού και λέει ότι πρέπει, όσοι είμαστε συνειδητά πιστοί, να προσέχουμε ένα πράγμα: *"Είτε τρώμε, είτε πίνουμε είτε κάνουμε οτιδήποτε άλλο, τα πάντα να τα κάνουμε προς **δόξα του Θεού**".* (1Κορ.10:31)

Η Εκκλησία του Θεού μέσα σ' αυτόν τον κόσμο βρίσκεται σε μια θέση **προσμονής. Περιμένει!**

Την πρώτη φορά ήρθε ο Χριστός εδώ κάτω για να λύσει το **πρόβλημα της Αμαρτίας**.

Περιμένουμε τώρα να ξαναέρθει για να εκπληρωθούν όλες οι υποσχέσεις που έχει ο Θεός για τον δικό Του λαό. Γι' αυτό ακριβώς και **περιμένουμε**.

Οι άνθρωποι του Κόσμου τι περιμένουνε;

Κάποτε ήμουν στο **Καινούριο**, είναι ένα χωριό έξω από τα **Καμένα Βούρλα**. Ένα πρωί, καθώς σηκώθηκα και πήγα στην πλατεία, είδα δύο γέρους να κουβεντιάζουν. Το πρόβλημα τους ποιο ήταν; "Αχ!" έλεγαν, "τούτον τον χειμώνα θα τον βγάλουμε ή θα πεθάνουμε;"

Αυτό ήταν το πρόβλημά τους. Δεν περίμεναν τίποτα άλλο.

Όταν ο Θεός αναφέρεται στους ανθρώπους της Αμαρτίας που δεν έχουν λύσει το πρόβλημα της Αμαρτίας τους, λέει ότι είναι, **"χωρίς ελπίδα, χωρίς Θεό"**. Όλα τα βιβλία που διαβάζουν, όσο κι αν είναι ωφέλιμα, όσο κι αν

τους εξυπηρετούν, τους πάνε μέχρι τον τάφο και τους παρατάνε. Δεν τους λένε τίποτα από κει και πέρα.

Έρχεται ο Χριστός και, πριν αναληφθεί, είπε στους μαθητές Του: **"Θα ξανάρθω και θα με δει κάθε μάτι"**.

Η **Εκκλησία** βρίσκεται σ' αυτή τη θέση της **προσμονής**. Περιμένει. **"Περιμένουμε τη μακάρια ελπίδα και επιφάνεια της δόξας τού μεγάλου Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού·"** (Τίτ.2:13)

"Μα", θα μου πείτε, "μέσα στη ζωή δεν υπάρχουν άλλα ενδιαφέροντα;" Υπάρχουνε. Γνωρίζουμε μια Αρμενοπούλα, η οποία λέει: "Έχω ένα πρόβλημα: Τον άντρα μου τον απέλασαν, η πεθερά μου δεν έχει δουλειά, εγώ έχω ένα μωρό 10 μηνών και η σπιτονοικοκυρά έρχεται και ζητάει το ενοίκιο. Σκέφτομαι, τι να κάνω; Να πάω πίσω στην Αρμενία; Να μείνω εδώ;" Υπάρχουν τέτοια προβλήματα. Το κύριο πρόβλημα όμως της Εκκλησίας είναι **να περιμένει τον Κύριο από τον Ουρανό**.

Δεν είναι αυτό μία ουτοπία ή μία φαντασία. Δεν είναι σαν εκείνον τον καλόγηρο στο Άγιο Όρος, ο οποίος ζούσε σε μια τρύπα για πολλά χρόνια και από την πολλή απομόνωση τρελάθηκε και μέσα στη φαντασία του, του ήρθε ένα μήνυμα ότι: "Θα έρθει για σένα το πύρινο αμάξι του Ηλία να σε μεταφέρει στον Ουρανό". Περίμενε λοιπόν ο άνθρωπος, περίμενε και μια μέρα είδε με τη φαντασία του ότι ήρθε το αμάξι και κάθισε έξω από την τρύπα που βρισκόταν. Βγαίνει χαρούμενος και πάει να πηδήξει στο αμάξι, το πόδι του πιάνει το κενό και πέφτει κάτω και κομματιάζεται.

Δεν είναι φανταστική η ελπίδα μας. Αλλά είναι η πιο **ζωντανή πραγματικότητα**, μέσα στην οποία ζει η **Εκκλησία** και περιμένει.

Ξέρετε, όσοι πιστοί αφήνουν την τελευταία τους πνοή, φεύγουν με μία ελπίδα, ότι ο Κύριος θα έρθει και **θα αναστήσει** τα σώματά τους. Και, σύμφωνα με τον λόγο του Θεού, περιμένουν το **πρόσταγμα**, τη **φωνή του Αρχαγγέλου**, το **Σάλπισμα** για να πεταχτούν.

Και όσοι πιστοί ζούνε ακόμα, τι περιμένουν; Περιμένουν να έρθει ο Κύριος και να γίνει η **μεταμόρφωσή τους** εν ριπή οφθαλμού. Διαβάζουμε: "*Ο ίδιος ο Κύριος θα κατέβει από τον ουρανό με **πρόσταγμα**, με φωνή **αρχαγγέλου**, και με **σάλπιγγα Θεού**, κι αυτοί που πέθαναν εν Χριστώ θα αναστηθούν πρώτα· έπειτα, εμείς που ζούμε, όσοι απομένουμε, **θα αρπαχτούμε** μαζί τους ταυτόχρονα, με σύννεφα σε συνάντηση του Κυρίου **στον αέρα**· και έτσι, θα είμαστε πάντοτε μαζί με τον Κύριο". (1Θεσ.4:16-17)*

Ποιο είναι το **μονοπάτι της προσμονής**; Το μονοπάτι της προσμονής είναι: "*Να αρνηθούμε την ασέβεια και τις κοσμικές επιθυμίες και να ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, **προσμένοντας***" τον Γιο του Θεού από τον Ουρανό. (Τιτ.2:12-13)

"*Και καθένας που έχει αυτή την ελπίδα επάνω σ' αυτόν, αγνίζει τον εαυτό του, όπως εκείνος είναι αγνός*". (1Ιωάν.3:3)

Γι' αυτό **η προσμονή** μας πρέπει να βρεθεί σ' αυτή τη θέση, όταν έρθει ο Χριστός. Σ' αυτή τη θέση πρέπει να βρει την Εκκλησία Του, τις οικογένειές μας, τους εαυτούς μας.

Αλίμονο όμως σε κείνον που θα πει τη διαβολική εκείνη εισήγηση: **Αργεί** να έρθει ο Κύριος, έχουμε ακόμα χρόνια..., έχουμε καιρούς...!

Και το "**αργεί**" ξέρετε τι κάνει; Αλλάζει τον δρόμο. Διαβάζουμε τι λέει ο Κύριος σχετικά: "*Αν ο δούλος εκείνος πει μέσα στην καρδιά του: Ο κύριός μου **καθυστερεί** να έρθει· και αρχίσει να δέρνει τούς δούλους και τις δούλες,*

και να τρώει και να πίνει και να μεθάει· ο κύριος εκείνου τού δούλου θα έρθει σε ημέρα που δεν προσμένει, και σε ώρα που δεν ξέρει· και θα τον αποχωρίσει, και θα βάλει το μέρος του μαζί με τους απίστους". (Λουκά 12:45-46)

Έτσι αλλάζει ο δρόμος και γίνεται **δρόμος Αμαρτίας**. Ο Θεός να μας φυλάει από μια τέτοια πλανεμένη θέση.

Ο λόγος του Θεού λέει ότι ο Κύριος θα έρθει σαν **κλέφτης**, χωρίς να πάρει κανέναν είδηση: "Να γνωρίζετε τούτο, ότι, αν ο οικοδεσπότης ήξερε ποια ώρα έρχεται ο κλέφτης, θα αγρυπνούσε, και δεν θα άφηνε να διανοιχτεί το σπίτι του. Κι εσείς, λοιπόν, **γίνεστε έτοιμοι**· επειδή, κατά την ώρα που δεν στοχάζεστε, έρχεται ο Υιός τού ανθρώπου". (Λουκ.12:39-40)

Ποιος μπορεί να προβλέψει τα γεγονότα της ζωής; Κι αν αυτά δεν μπορούμε να προβλέψουμε πόσο μάλλον τον **ερχομό του Ιησού Χριστού**;

Γι' αυτό λέει: "**Να είσαι έτοιμος!**". Μην πεις: "**Αργία να έρθει**", γιατί τότε αλλάζεις τον δρόμο σου. Γίνεσαι ανόητος. Γιατί θα έρθει ο Κύριος σαν **κλέφτης** τη νύχτα.

Έτσι λοιπόν η Εκκλησία του Χριστού, μέσα σε όλο τον Κόσμο, πρέπει να βρίσκεται σε **θέση προσμονής**.

Ευχόμαστε ο Θεός να βάλει αυτό το μήνυμα μέσα στις καρδιές όλων μας!

Επιφάνεια

Η **Επιφάνεια του Χριστού** έχει σχέση με την **εμφάνισή Του** και την **εγκαθίδρυση της Βασιλείας Του** σ' αυτή τη γη για 1000 χρόνια. Τη **Δεύτερη Έλευση** του Κυρίου, όπως την ονομάζουμε.

Η **Αρπαγή της Εκκλησίας** προηγείται. Όταν ο Χριστός αρπάξει την Εκκλησία Του, η οποία θα αποτελείται από εκείνους που έχουν ήδη πεθάνει εν Κυρίω και από εκείνους

που ακόμα ζούνε σ' αυτόν τον Κόσμο. Και τι θα γίνει; Νεκροί αναστημένοι, ζωντανοί μεταμορφωμένοι θ' ανεβαίνουνε προς τα πάνω, προς τον Ουρανό.

Το Βήμα του Χριστού.

Συγχρόνως και ο Χριστός θα κατεβαίνει. Η συνάντηση θα γίνει **στον αέρα**. Θα τεθεί επικεφαλής ο Χριστός και θα ακολουθήσει η **βράβευση της Εκκλησίας**. Διαβάζουμε: "Επειδή, πρέπει όλοι να **εμφανιστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού**, ώστε κάθε ένας να **ανταμειφθεί** σύμφωνα με εκείνα που έπραξε διαμέσου τού σώματος, είτε αγαθό είτε κακό". (2Κορινθ.5:10)

Μετά από τη βράβευση περιμένουμε την **Επιφάνεια**. Θα **φανερωθεί ο Χριστός** και θα βασιλεύσει με την Εκκλησία Του 1000 χρόνια. Τα αναστημένα σώματα δεν υπόκεινται στους φυσικούς νόμους. Έχω την εντύπωση ότι ο χώρος που θα κινείται αυτή η **Συμβασιλεία** θα είναι ο χώρος που κατέχουν τώρα τα πονηρά πνεύματα.

Αφού ο Σατανάς, "**ο άρχοντας του αέρος**", θα δεθεί και θα εκτοπιστεί, το χώρο αυτό θα τον έχει η **Εκκλησία** που θα συμβασιλεύσει μαζί με τον Χριστό.

Αυτό είναι το σχέδιο του Θεού σε χοντρές γραμμές, κι αυτή είναι η έννοια της **Επιφάνειας**.

Επιφάνεια θα πει: **Φανέρωση**. Θα **φανερωθεί ο Χριστός εδώ κάτω στη γη**.

Για την Εκκλησία ο Θεός έχει αιώνια και δοξασμένα σχέδια.

Ο Χριστός μάς έδωσε μία υπόσχεση: "**Έρχομαι πάλι, και θα σας παραλάβω κοντά σε μένα, για να είστε κι εσείς, όπου είμαι εγώ**". (Ιωάν.14:2-3)

Ξέρουμε ότι ανήκουμε πλέον στον Χριστό. Κι αυτό πρέπει να μας δίνει **δύο κατευθύνσεις**. Η μία κατεύθυνση είναι, αφού ανήκουμε στον Χριστό πρέπει να είμαστε **διαφορετικοί** από τους άλλους ανθρώπους, οι οποίοι κλέβουν, ατιμάζουν, έχουν διαφορετικές αντιλήψεις και διαφορετικούς σκοπούς στη ζωή.

Η άλλη κατεύθυνση είναι ως Εκκλησία Χριστού να **αρνιόμαστε την ασέβεια**, τις **κοσμικές επιθυμίες** και να ζούμε με **σωφροσύνη, δικαιοσύνη και ευσέβεια** και να **περιμένουμε τον Δεύτερο Έρχομό Του**.

Αυτήν την Εκκλησία του Χριστού θέλει ο Σατανάς να την ανακατέψει. Να βάλει τις σφήνες του, να βάλει εσένα εναντίον εμένα κι εμένα εναντίον εσένα. Να χάσουμε το στόχο μας, ν' ασχολούμαστε με τη ζωή μας ετούτη, να τη φτιάξουμε, να τη μεγαλώσουμε.

Ο λόγος του Θεού λέει: *"Κι ο κόσμος παρέρχεται και η επιθυμία του· εκείνος, όμως, που πράττει το θέλημα του Θεού, μένει στον αιώνα"*. (1Ιωάν.2:17)

Η **προσμονή της Εκκλησίας** όμως πρέπει να είναι μια προσμονή σταθερή, δοξασμένη, ευλογημένη και αιώνια.

Ευχόμαστε η Εκκλησία του Χριστού να κρατήσει αυτή τη θέση μέχρι την ώρα που θα έρθει ο Κύριος να την πάρει!

*Πιστέ, ω ξύπνησε, ο Κύριος Έρχεται,
σαν κλέφτης στη νυχτιά, είν' ώρα, σήκω πια!
Τους φόβους διώξε απ' την ψυχή, καθ' αμαρτία και ντροπή,
είν' ώρα, σήκω, μην αργείς!*

*Μη ζεις για το εγώ, αλλά για τον Χριστό,
στον ώμο τον σταυρό να μπεις στον Ουρανό.
Θα έχεις νίκη θα πατάς, με τον Χριστό τον Σατανά.
Τι όπλα δίνει θαυμαστά!*

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Όλοι με κάποιο διαφορετικό τρόπο αναχωρούν από τη ζωή.

Ο τρόπος, για παράδειγμα, που άφησε την τελευταία του πνοή ο **Ιακώβ**, είναι πολύ χαρακτηριστικός.

Κάλεσε τους 12 γιους του, τους αποκάλυψε τι τους περίμενε στους **Έσχατους Καιρούς**, ευλόγησε τον καθένα χωριστά και μετά, *"έσυρε τα πόδια του επάνω στο κρεβάτι, και ξεψύχησε"*! (Γεν.49:33)

Η **αναχώρηση** του **Απόστολου** από τη ζωή ήταν απρόσμενη και συγκλονιστική!

Έγινε στη διάρκεια μιας προγραμματισμένης πρωινής συνάντησης με άλλα 3 άτομα. Η συζήτηση είχε λάβει μορφή έντονης αντιπαράθεσης υπερασπιζόμενος ο ίδιος το όφελος του Ποιμνίου, που για χρόνια ποίμαινε. Η φρεσκοχειρουργημένη του καρδιά δεν άντεξε την πίεση άμυνας...

Έτσι **επέτρεψε ο Θεός** να κοπεί το νήμα της ζωής του **Απόστολου** στην αίθουσα της Εκκλησίας του Μαρουσίου όπου επί δεκαετίες κήρυττε αδάπανα το **αγνό Ευαγγέλιο του Χριστού**.

Έβαλε τη ζωή του για τα πρόβατα που ποίμαινε για να μείνει η **αλήθεια του Ευαγγελίου** μαζί τους.

Απέδειξε έμπρακτα αυτό που κήρυττε: Τον **Εσταυρωμένο Σωτήρα Χριστό** που πέθανε για να σώσει τους αμαρτωλούς που μετανοούν.

Ποιος ήταν ο Απόστολος; Τι έργο έκανε; Πώς ζούσε;

Μερικά αποσπάσματα από τις ομιλίες που εκφωνήθηκαν στην κηδεία του **πριν 23 χρόνια** και άλλες προσωπικές μαρτυρίες θα απαντήσουν μερικώς στις ερωτήσεις αυτές.

Ο θάνατος του Απόστολου, του αγαπημένου συζύγου μου, που έπεσε μαχόμενος για να προστατέψει το **μικρό Ποίμνιο του Χριστού** από τους κινδύνους που την απειλούσαν, με έχει συγκλονίσει και μου δίνει θάρρος ενωμένη με τον **Νικητή Χριστό** κι εγώ να αντιμετωπίζω άφοβα τις επιθέσεις του Εχθρού.

Τώρα ο **σταυρός του Χριστού** έχει πάρει βαθύτερη αξία στη ζωή μου. Ρητορικά κηρύγματα δε με αγγίζουν. Μόνο αυτά που προβάλλουν τον **Ιησού**, τον **εσταυρωμένο και αναστημένο**.

Τα απλά **κηρύγματα του Απόστολου** είναι ένας ανεκτίμητος θησαυρός, γιατί τα έχει στέψει με την παραχώρησή του σε θάνατο.

Η ευθύνη όλων μας τώρα είναι να πάρουμε τη σκυτάλη, να τρέξουμε κι εμείς στον πνευματικό στίβο με πνεύμα νίκης, αψηφώντας τους κινδύνους. Να **προσευχόμαστε** για μια **άγια Εκκλησία, αναζωπυρωμένη, ευαγγελιζόμενη, πάσχουσα**, μακριά από πλανεμένες διδασκαλίες. Να σώζονται ψυχές απ' τη **Μέλλουσα Κρίση**. Πλήρης Αγίου Πνεύματος περιμένοντας τον **Ερχομό του Χριστού** να πάρει τις λυτρωμένες με το Αίμα Του ψυχές κοντά Του. **Αλίκη Προυσαέως**

Ο **Απόστολος Προυσαεύς**, ο "παππούς", όπως τον ονομάζαμε, υπήρξε λιτός, στεγνός, χωρίς τρόπους από εκείνους που κάνουν ελκυστικούς τους ανθρώπους. Λιγόλογος, με λογική χωρίς ελιγμούς και συμβιβασμούς χωρίς να υπολογίζει το κόστος της εμφάνισης και της συμπάθειας των γύρω. Ποιος του ζήτησε βοήθεια και δεν την πήρε; Ο άνθρωπος του "ναι", "ναι" και του "ου", "ου". Στοιχίζει η αλήθεια όταν την πεις.

Αντώνης Περιιάλης (εκπαιδευτικός)

Ο **Απόστολος** εργαζόταν στην εταιρεία **OSRAM**. Τον ελεύθερό του χρόνο τον διέθετε στην υπηρεσία του Κυρίου. Γι' αυτόν δεν υπήρχε άλλη απασχόληση. Και όλα τα έκανε σιωπηλά, ταπεινά, χωρίς έπαρση, με μόνο πιστεύω: "Αποφάσισα να μην ξέρω ανάμεσά σας τίποτα άλλο παρά μόνο τον **Ιησού Χριστό και Αυτόν Σταυρωμένο**". Ο λόγος του ήταν λιτός και απέριττος. Εκείνο που θαύμαζα σ' αυτόν ήταν η απέραντη μνήμη του και η βαθιά γνώση των Γραφικών Κειμένων. Κουβαλούσε τον δικό του σταυρό. Μέσα στις αντιξοότητες, έβρισκε πάντα τον τρόπο ν' αντιμετωπίζει τα προβλήματα με πίστη στις υποσχέσεις του Θεού. Ήταν αυστηρός με τον εαυτό του αλλά δίκαιος και στο βάθος τρυφερός.

Ευχαριστώ τον Κύριο για τις ευκαιρίες να Τον υπηρετήσω χάρη στον Απόστολο. Για μένα υπήρξε ένας αληθινός φίλος και αδελφός.

Γ. Στενός (δικηγόρος).

Ο Απόστολος Προυσαεύς έπεσε μαχόμενος στις επάλξεις της αλήθειας. Δεν του ήταν δυνατόν να υποχωρήσει αφήνοντας την πλάνη να φυτρώνει στην εκκλησία και να μολύνει πολλούς. Το μότο της ζωής του ήταν: **"ζώντας την αλήθεια με αγάπη"**. Δε διδάχτηκε θεολογία. Του ήταν αρκετό ότι είχε γνωρίσει την **κατά χάρη σωτηρία του Χριστού** και είχε γνωρίσει την πολύτιμη **αξία της ψυχής**, που είχε γίνει το αντικείμενο **της σωτηρίας του Χριστού**. Μελετούσε παράλληλα με την Αγία Γραφή εγκυκλοπαιδικά και πνευματικά βιβλία. Ευθύς με την επιστροφή του στη **χάρη του Χριστού**, κατάλαβε την αξία του **ατομικού ευαγγελισμού** και τον υπηρέτησε ως τα τέλη της επίγειας ζωής του με αξιοθαύμαστο ζήλο, κάτω από τη σημαία του **αδάπανου Ευαγγελίου**. Ανάπαυσή του ήταν η μαρτυρία του μηνύματος της χαρμόσουνης αγγελίας: *"Ο Θεός με τέτοιο τρόπο αγάπησε τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό Του το Μονογενή για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ' Αυτόν, αλλά να έχει ζωή αιώνια"*. (Ιωάν.3:16)

"Τον θυμάμαι," είπε μια αδελφή, "που ερχόταν με το ποδήλατο στο **Κορωπί**, σε χειμώνες και βροχές, με τη μεγάλη ζέστη, και αργότερα με το μηχανάκι". Ο λόγος του ήταν πειστικός, χριστοκεντρικός. Δεν κολάκευε. Όμως τη διακονία του, επειδή την ακολουθούσε ευθύτητα και ειλικρίνεια, ο Θεός την ευλόγησε. Τέσσερις εκκλησίες υπήρξαν καρπός του ζήλου του, αλλά και η απόκτηση των απαραίτητων χώρων για τις συναθροίσεις τους. Είναι σίγουρο ότι καμιά από τις τρεις εκκλησίες που διακονούσε ο Απόστολος δε θα είχαν κτίριο ούτε και επέκταση, χωρίς τους κόπους του. **Θάνος Καρμπόνης** (δικηγόρος)

Βράχος ήταν ο Απόστολος!

Βράχος **σταθερότητας** στις αρχές του.

Βράχος **πιστότητας** στη διακονία του.

Βράχος **αφιέρωσης** στον Θεό του.

Μέσα από τα σπλάχνα του βράχου, χρόνια σαν το κρυστάλλινο ρυάκι ανάβλυζε το **μήνυμα της ζωής**.

Πόσες αλύτρωτες ψυχές ξεδίψασαν κοντά του!

Ξεκουράστηκαν στη δροσερή σκιά του!

Βράχος ήταν ο Απόστολος!

Πάλεψε με τον άνεμο. Άντεξε στ' αστραπόβροντα και θριάμβευσε.

Βράχος ήταν ο Απόστολος κι όμως κατάρρευσε σε μια στιγμή, και φυλλορρόησε

σαν το λουλούδι της αυγής. **Γ.Χ. Κρεμμύδας** (φιλόλογος)

Ένας από τους ανθρώπους που χρησιμοποίησε ο Θεός στη μέχρι τώρα ζωή μου, ήταν ο **Απόστολος Προυσαεύς**. Ήταν ένας πολύ καλός φίλος και αδελφός. Ζητούσα τις συμβουλές του. Με πολλή υπομονή και αγάπη στεκόταν κοντά μου. Με πρότρεπε να εμπιστεύομαι στον Θεό το κάθε μου ζήτημα. Για περίπου τρία χρόνια ερχόταν και μας μιλούσε σχεδόν κάθε βδομάδα σε μια "κατ' οίκον" συμμαλέτη. Αυτό έπαιξε έναν πολύ μεγάλο ρόλο στην πνευματική μου κατάρτιση.

Στο τελευταίο του κήρυγμα είπε:

"Ο Θεός μαζί με τον Χριστό μάς χάρισε τα πάντα.

Μέσα στα "πάντα" είναι και ο **Ουρανός**.

Εκεί μας περιμένει ασύλληπτη δόξα!"!

Άκης Τρίγκας (οδοντίατρος)

Ήταν ένα δειλινό, στο λόφο της κατασκήνωσης του **Σουνίου** όπου μετά από κάποιο μάθημα πλησίασα τον **Απόστολο** και τον ρώτησα: "Ακούσατε που είπε ο ομιλητής ότι ο Χριστός είναι το νούμερο ένα και ότι όταν κάποιος έχει υγεία προσθέτει ένα μηδενικό και το ένα γίνεται 10. Και αν έχει μια καλή οικογένεια, προσθέτει άλλο ένα μηδενικό, κάνοντας το 10, 100. Και αν έχει... Και αν έχει... Τι λέτε γι' αυτό;" "Να εξετάζεις πάντα τι λέει ο λόγος του Θεού και όχι οι άνθρωποι". "Γιατί" ρώτησα με απορία, "δεν είναι αλήθεια αυτή η παρομοίωση;". "Όχι", μου είπε με έμφαση, "γιατί αυτό σημαίνει ότι αν δύο έχουν τον Χριστό και ένας έχει πιο πολλά μηδενικά είναι πιο ευτυχημένος από τον άλλο που έχει λίγα ή καθόλου. Διάβασε να δεις τι λέει το Κολοσ.2:10, "**Πλήρεις εν Χριστώ**". Μπορεί κάποιος να είναι **πλήρης** και ας έχει **μόνο τον Χριστό**".

Ο αδελφός ήταν ένα γεμάτο ποτήρι. Ένας δρόμος μονής κατεύθυνσης. Ο Χριστός στον στρατό, ο Χριστός στη δουλειά, ο Χριστός στην οικογένεια, ο Χριστός στην εκκλησία. "**Πλήρης εν Χριστώ**". Είναι καλό ο Χριστός να έχει μια σημαντική θέση στη ζωή μας, αλλά να έχει τη μοναδική θέση; Να μας αρκεί ΜΟΝΟ ο Χριστός; Αυτό είναι βουνοκορφή! Είναι Έβερεστ! Το ζηλεύω! **Σωκράτης Αθανασιάδης**

Ευχαριστώ τον Θεό που με έφερε κοντά στον δούλο Του, τον **Απόστολο Προυσαέα**. Η παρουσία του στη ζωή μου και στη ζωή της οικογένειάς μου θα είναι αιώνια ευεργετική.

Το κέντρο, ο πυρήνας της προσευχής, της διδασκαλίας και του κηρύγματος του Απόστολου Προυσαέα, ήταν ο **εσταυρωμένος και αναστημένος Ιησούς Χριστός**. Το πρώτο μάθημά του, και το πρώτο μέλημα του Απόστολου, ήταν να προβάλλουμε πάντοτε τον **σταυρό και το αίμα του Χριστού**. Δεν προλαβαίνουμε να μιλήσουμε τώρα για το ευαγγελιστικό του έργο. Για τα εκατοντάδες χιλιάδες φυλλάδια που μοιράστηκαν. Για τις χιλιάδες Καινές Διαθήκες, τα ημερολόγια, τις κασέτες, ακόμα για τη βοήθεια, υλική και πνευματική, που πρόσφερε στους **πρόσφυγες** χωρίς φυλετική διάκριση. Στις δύσκολες ώρες μας, στην αρρώστια, στον θάνατο, μετά τον Θεό, σ' αυτόν καταφεύγαμε. "*Μη φοβάσαι, καημένε, έχει λύσεις ο Θεός ασύλληπτες*", συνήθιζε να μας λέει. Στις 9 του Φλεβάρη του 1998, ο αφανής, ταπεινός, αλλά γενναίος αδελφός μας Απόστολος Προυσαεύς, άφησε την τελευταία του πνοή πάνω στις επάλξεις μέσα στον αγρό του Κυρίου. Θριαμβευτικός και ένδοξος ο θάνατός του! Τώρα απολαμβάνει αυτά που ετοίμασε ο Θεός γι' αυτούς που τον αγαπούν. (1Κορ.2:9)

Αυτό που απομένει σε μας τώρα είναι να συνεχίσουμε τον καλόν αγώνα της πίστης και της υπηρεσίας στον αγρό του Κυρίου μιμούμενοι την πίστη και τον ζήλο του. **Σωτήρης Ιωάννου**

Πολυαγαπητέ Απόστολε,

Με αγάπης με αγνή καρδιά και με πήρες κάτω από τις φτερούγες σου, όταν ήμουν αδύναμη, λίγο πριν καταρρεύσω. Όταν όλοι με εγκατέλειψαν, εσύ έμεινες αληθινός και **γλυκός παρηγορητής**. Η σιωπή σου μου μιλούσε τόσο όσο και τα λόγια σου. Στάθηκες σε μένα και τα πέντε παιδιά μου σαν **πατέρας, αδελφός και φίλος**. Ο πιστός **βοσκός** μας που αδιάκοπα προστατεύει την ποιίμνη του. Ήσουν αληθινός **στρατιώτης του Χριστού**. Αγάπησες τον Κύριό σου μέχρι θανάτου. Πόσο ζήλευα τη χαρά και την πληρότητά σου εν Χριστώ! Το γλυκό σου χαμόγελο, μαζί με τα υψωμένα θριαμβικά σου χέρια που μιλούσαν μόνο για **ΝΙΚΗ**. Η πίστη σου η νικηφόρα με αναπτερώνει, με ελέγχει, με σπρώχνει, ώστε κι εγώ να προτιμήσω θλίψεις με τους ανθρώπους του Θεού παρά να απολαύσω τις πρόσκαιρες αμαρτωλές χαρές. (Εβρ.11:25)

Αντίο, πολυαγαπητέ φίλε. Λυπάμαι μόνο που δε σε άκουσα περισσότερο όταν περπατούσες δίπλα μου σ' αυτόν τον κόσμο. **Αγγελική Μπαμπαλή**

Για μένα ο **Απόστολος Προυσαεύς** ήταν πνευματικός μου πατέρας καθώς, σαν συνάδελφοι που ήμαστε στο ίδιο γραφείο, με οδήγησε στην πίστη του Ιησού Χριστού. Παρακολουθούσε με αδιάλειπτη προσοχή το περπάτημά μου στην πίστη. Υπήρξε πολύτιμος καθοδηγητής, καθώς μου παρείχε πλήθος συμβουλές, προτροπές, οδηγίες και επιπλήξεις ακόμα για την πνευματική μου προκοπή. Στην πιο επικίνδυνη πνευματική περίοδο που πέρασα όταν ο Σατανάς με είχε τσακίσει, σφίγγοντάς με θανάσιμα μέσα στη **μελαγχολία**, έδωσε πραγματικά όλο τον εαυτό του για να ελευθερωθώ, δαπανώντας ατέλειωτες ώρες. Μου έδωσε το ελεύθερο: "Μη διστάσεις να ζητήσεις βοήθεια όποτε χρειαστείς, είτε είναι μεσάνυχτα είτε 4 η ώρα το πρωί".

Το φωτεινό του παράδειγμα με καλεί να μιμηθώ την εξαιρετη και γεμάτη καρπούς πίστη του και μου δίνει το έναυσμα για μια πορεία ΝΙΚΗΣ και ΘΡΙΑΜΒΟΥ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ στο Μαραθώνιο τη Χριστιανικής ζωής. **Ελένη Δρακοπούλου**

Ευχαριστώ τον Κύριο που μου επέτρεψε να γνωρίσω έναν από τους πιο εκλεκτούς εργάτες του Ευαγγελίου. Από την στιγμή που ο Κύριος μου έδωσε νέα ζωή δεν έχω συναντήσει άλλον ποιμένα στο μέγεθος του **Απόστολου**. Τα κηρύγματά του είναι απλά, ώστε ένα παιδάκι να μπορεί να παρακολουθεί και ένας ηλικιωμένος να έρθει σε κατάνυξη καρδιάς και αυτοεξέτασης. **Σταύρος Αστρινίδης** (Αμερική)

Γνώρισα τον **Απόστολο** με ένα πλατύ χαμόγελο, με μια πλατειά καρδιά και σε περιπτώσεις που είχα δυσκολίες, όταν πίστεψα στον Χριστό ως προσωπικό μου Σωτήρα μένοντας στην Αγ. Παρασκευή, ο Θεός έστειλε τον **Απόστολο** κάθε βδομάδα και μας στήριξε εμένα και την οικογένειά μου. Ταλαιπωρήθηκε στη ζωή του. Κουράστηκε, είχε πολέμους, είχε διώξεις. Εγώ που τον έζησα από κοντά, δεν είδα άλλον άνθρωπο σαν τον Απόστολο. Έτρεχε στα νοσοκομεία, παρακολουθούσε τις εγχειρήσεις των αδελφών. Μετέφερε εγκυμονούσα στο νοσοκομείο, άνδρες με εγκεφαλικά. Καλούμαστε να είμαστε συμμιμητές του.

Η τιμή ανήκει στον Θεό που διαμόρφωσε ένα τέτοιο εργαλείο για την εκτέλεση του έργου Του. **Ανδρέας Τζέμος.**

Χρωστάω πολλά στον Απόστολο, που με βοήθησε να γνωρίσω το σχέδιο του Θεού για μένα. Θα μου μείνει αξέχαστη η μέρα που πήγα και τον ρώτησα: "Απόστολε, θέλω να φύγω από τη δουλειά μου, εσύ τι μου λες να κάνω;" Είπε: "Μανώλη, βάλε το θέμα προσευχής και κάνε ό, τι σου πει ο Κύριος". Και σε μια άλλη περίπτωση μου είπε: "Μανώλη, θα κοιτάς μόνο στον Χριστό". **Μαν. Φιλιππάιος.**

Ο Απόστολος υπήρξε ο ταπεινός αδελφός, ο καλός φίλος και ο **πατέρας**. Για το τελευταίο έχω να πω την εμπειρία μου, μιας και από μικρός έμεινα **ορφανός** και ο αδελφός Απόστολος στάθηκε πάρα πολύ στη χήρα μητέρα μου και σε μας τα δύο ορφανά παιδιά, να μας συμβουλεύει, να μας προτρέπει, να μας επιπλήττει, να είναι πρόθυμος να τρέχει στην ανάγκη μας όταν τον καλούσαμε οποιαδήποτε ώρα. Δεν τα ξεχνάω.

Στην εφηβική μου ηλικία με έπαιρνε μαζί του στις **επισκέψεις στα σπίτια** κι αυτό έμεινε μέσα στην καρδιά μου. Κι όταν μεγάλωσα, αποφάσισα να έχω αυτό σα μια διακονία, όπου ο Θεός με έχει βάλει για να Τον υπηρετήσω. Χαίρω γιατί και ο γιος μου έχει πάρει την ίδια σκυτάλη, να επισκέπτεται τα σπίτια αυτών που έχουν ανάγκη. Είναι μια πολύτιμη διακονία που σπανίζει.

Ο Απόστολος δεν ήταν άνθρωπος μόνο των λόγων αλλά και των έργων. Μας άφησε ένα έξοχο παράδειγμα. Νιώθω το βάρος να μιμηθώ κι εγώ τον αδελφό Απόστολο και να σταθώ ένας **δούλος αγαθός και πιστός, αποβλέποντας στον Χριστό**, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστεώς μας.

Ανδρέας Σαρλάνης

Για μένα **ο Απόστολος ήταν πατέρας και αδελφός.**

Μια μέρα με ρώτησε: "Ειρήνη, τι κάνεις;" Είπα: "Απόστολε, βλέπω τα χάλια μου". "Καλό είναι αυτό", μου είπε. Αυτό με βοήθησε να ξεσκεπάζω τον εαυτό μου ενώπιον του Θεού. Να θέλω το **φως**, την **αλήθεια** και να **μισώ την αμαρτία** και τα έργα του Σατανά. Είχα πρόβλημα στη δουλειά μου. Του έλεγα: "Απόστολε, τι θα γίνει;" "**Μη φοβάσαι**, ο Θεός έχει λύσεις". Το έλεγε με τέτοια βεβαιότητα, ώστε τον εμπιστευόμουν. Μας έδειχνε τον **Σταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό**, ότι μας ακούει, ότι είναι μαζί μας, μας αγαπάει, έχει την αιωνιότητα. Αυτό που με βοήθησε να μείνω στην Εκκλησία, ήταν η στάση του Απόστολου που στεκόταν ταπεινός και δακρυσμένος σε ώρα ταραχής, χωρίς να λέει πολλά. **Σκέφτηκα, αν μπορεί αυτός να μείνει, κι εγώ μπορώ να μείνω.**

Πολλές φορές επισκέφτηκε την οικογένειά μου. Ευχαριστώ τον Θεό που μας τον χάρισε.

Ειρήνη Μπαμπαλή

Ο Απόστολος ήταν ξεχωριστός. Είχε μια ιδιαίτερη αρετή που λέγεται "**Αγάπη**". Αγαπούσε τον Θεό και αγαπούσε όλους τους ανθρώπους. Είχε όμως μια περίεργη αγάπη, δεν άνοιγε την αγκαλιά του εύκολα. Δε μοίραζε φιλιά, γι' αυτό πολλοί τον είχαν παρεξηγήσει. Κι εγώ ο ίδιος. Στην οποιαδήποτε όμως ανάγκη του οποιουδήποτε χριστιανού ήταν παρών. Θα σας διηγηθώ ένα περιστατικό απ' τη ζωή μου. Ένα βράδυ του λέω: "Απόστολε, έχω ένα πρόβλημα σε παρακαλώ να προσευχηθείς". Μου λέει: "Έλα μαζί μου". Με παίρνει στο διπλανό καμαράκι, γονατίζει και αρχίζει να κλαίει με αναφιλητά. Έμεινα άφωνος, δεν πίστευα στα μάτια μου. Μέσα στην προσευχή του ζητούσε ο Θεός να με επισκεφτεί. Είχα πολλούς φίλους που έλεγαν ότι μ' αγαπάνε, αλλά μόνο ο Απόστολος Προυσαέας προσευχόμενος έκλαψε για μένα. **Ανδρέας Μητσιάλης**

Ο καθηγητής Μιχάλης Κανταρτζής είχε πει στους μαθητές του ότι ο Απόστολος είναι ο καλύτερος Ευαγγελιστής της Ελλάδος, γιατί αφιερώνει όλα τα απογεύματά του επισκεπτόμενος τα σπίτια για να οδηγήσει ψυχές στον Χριστό. **Κ. Γρηγοριάδης**

Ο Απόστολος ήταν ο μόνος άνθρωπος που έκαμψε τη σκληρή καρδιά του πατέρα μου. Τον έκανε να κλάψει για τον λόγο του Θεού πριν φύγει απ' τη ζωή.
Π. Γκοβέσης.

Ο Απόστολος ήταν ένας πραγματικός ποιμένας που νοιαζόταν για το καλό των ψυχών μας. Μας υπηρέτησε με αγάπη, αφοσίωση και ευσυνειδησία. Είχε μια ζωή μεγάλης καρποφορίας. Ο Θεός τον χρησιμοποίησε για τη σωτηρία πολλών ψυχών και τον προίκισε με πνεύμα ποιίμανσης, διδασκαλίας και σοφίας. Ήταν άνθρωπος οξυδερκής και έπαιρνε αποφάσεις με πνευματικά κριτήρια, δε λογάριζε πρόσωπα αλλά αναζητούσε το θέλημα του Θεού.

Διατήρησε την πνευματική του ακεραιότητα σε όλη τη διάρκεια της διακονίας του, πάλεψε δυναμικά για μια **εκκλησία άγια και άμωμη**, αντιμετώπισε θλίψεις και αμφισβητήσεις με υπομονή, καρτερικότητα και θάρρος. Παρά τη μεγάλη επιβάρυνση της υγείας του, συνέχισε να αγωνίζεται με τόλμη και αποφασιστικότητα. Ήθελε να πεθάνει πάνω στην υπηρεσία του Θεού, και ο καρδιογνώστης Θεός τίμησε την επιθυμία του.

Χρήστος Λανίτης

Όταν άκουσα τον Απόστολο με καταγοήτευσε. Με το παρουσιαστικό του, με το αληθινό Ευαγγέλιο που κήρυττε χωρίς καλλωπισμούς. Ο λόγος του ήταν "ναι" και "αμήν". Ο Απόστολος με βάφτισε, όχι μόνο σωματικά αλλά και πνευματικά. Μου ερμήνευε τον λόγο του Θεού, μου έλυne απορίες και ήμουν πολύ ευχαριστημένος. Πήρα σοβαρά θέση ν' ακολουθήσω τον Θεό. Μέχρι τότε δεν είχα πάρει. **Μιχάλης Ράος.**

Από τον **Απόστολο** έχουμε όλοι τις καλύτερες αναμνήσεις. Θα σας διηγηθώ μια μεγάλη θυσία που έκανε ο Απόστολος για τη δική μου οικογένεια. Με έπαιρνε μαζί του παντού για να με στερεώσει. Βοήθησε και την οικογένειά μου. Όταν η κόρη μου παντρεύτηκε το 1983, μετά τρεις μήνες έπαθε ειλεό. Μετά απ' την εγχείριση που πήγε στο σπίτι έπαθε πάλι επιπλοκή με πυρετό 40 και είχε πρόβλημα, δεν κοιμόταν. Ο Απόστολος κοντά. Το πρωί πήγε να τη δει και ρώτησε: "Πώς κοιμήθηκες παιδί μου;" "Απόψε, κυρ Απόστολε, κοιμήθηκα καλύτερα απ' όλες τις βραδιές". "Δόξα στον Θεό, παιδί μου. Εγώ όμως δεν κοιμήθηκα απόψε."

Ας τον μιμηθούμε! **Γ. Χαρματζής**

Κάθε πρωί ακούω στο αυτοκίνητο τη φωνή του **Απόστολου** με τα διάφορα πνευματικά μηνύματα. Δυστυχώς δεν τον είχα γνωρίσει πολύ καιρό. Έμαθα πάρα πολλά από τις κασέτες του. Ο Απόστολος είχε το χάρισμα να γνωρίζει τους ανθρώπους και να τους μεταδίδει τα καλά μηνύματα. **Αράμ Δερμεντζιάν.**

Θυμόμαστε τον **Απόστολο** ιδιαίτερα για την αγάπη του προς τον Κύριο. Για τον πιστό αγώνα του για τη σωτηρία των ψυχών και την πνευματική ανάπτυξη των πιστών. Για την ανιδιοτελή του ζωή και υπηρεσία σε αυτούς που είχαν ανάγκη. Έναν πραγματικό εργάτη του Κυρίου. **Πέτρος και Χριστίνα Δερμεντζιάν** (Καναδά).

Στις δυσκολίες μας έτρεχε ο **Απόστολος**, ο αδελφός και πνευματικός πατέρας μας. Έχω να διηγηθώ πολλά περιστατικά μαζί του. Θα σας αναφέρω ένα. Βρισκόμουν στην οικοδομή. Έχιζα μόνος μου αυτό το κολοσσιαίο κτίσμα, από τις 5 το πρωί μέχρι στις 11 το βράδυ. Με είχε πιάσει απογοήτευση. Κατέρρευσα τελείως. Παίρνω τηλέφωνο τον Απόστολο. "Απόστολε, έλα". "Ερχομαι", μου είπε. Σε λίγο είχε φτάσει. Είχα τα κακά μου χάλια. Καθίσαμε πάνω σε δυο τοιμεντόλιθους. Είπαμε δυο λόγια για τον Κύριο και δυο προσευχές. Τι ήταν αυτό; Έφυγε ένα βάρος από πάνω μου. Πήρα φτερά, έτοιμος να πετάξω. "Είσαι εντάξει, Σπύρο;" "Δόξα στον Θεό, Απόστολε"! "Πάω κι εγώ να κοιμηθώ". **Σ. Τόλιας**

Η εικόνα που μου μένει για τον κύριο **Απόστολο** είναι ότι ήταν **γλυκός** και νοιαζόταν για όλους. Και ασχολιόταν και ενδιαφερόταν για **τα παιδιά**.
Λυδία Μανιώτη (Αυστραλία)

Ο Απόστολος Προυσαέας στήριξε και βοήθησε πολλούς από μας. Για περίπου 50 χρόνια δούλεψε στον αγρό του Κυρίου. Ακούραστα γύρναγε από εκκλησία σε εκκλησία στην αρχή με ποδήλατο, μετά με μηχανάκι και μετά με ένα αυτοκίνητο.

Κήρυττε τον **Σταυρωμένο Ιησού Χριστό**.

Κήρυττε για μια **σταυρωμένη ζωή** και μια **αναστημένη ζωή** εν Χριστώ.

Τον Απόστολο τον έβρισκε κανείς στην ανάγκη του καθενός. Στην ανάγκη των μικρών παιδιών, στην ανάγκη του αρρώστου. Έβαψε τοίχους, έκοψε ξερά χόρτα αδελφών. Ήταν ποιμένας και αγαπούσε το ποίμνιό του. Ήταν ένας άγγελος μαχητής. Έζησε όλη του τη ζωή φροντίζοντας να αρέσει στον Θεό. Έτσι έγινε στόχος του Εχθρού.

Ποτέ όμως δεν οπισθοχώρησε.

Έπεσε μαχόμενος στις επάλξεις της Αλήθειας.

Αγωνίστηκε τον καλόν αγώνα, τελείωσε τον δρόμο, διατήρησε την πίστη.

Του απομένει το στεφάνι της δικαιοσύνης που ο Κύριος θα του αποδώσει.

Ο λόγος του Θεού προτρέπει:

"Να θυμάστε τους προεστώτες σας, που σας μίλησαν τον λόγο του Θεού, των οποίων μιμείστε την πίστη".

Πάνος Γκοβέσης

Όταν ήμουν 5-6 χρόνων, ο πατέρας μου έφυγε. Το ρόλο του τον πήρε ο κυρ Απόστολος. Είναι από τους ανθρώπους που δεν μπορείς να τους ξεχάσεις. Έλεγε πάντα "ναι" στο θέλημα του Θεού και "όχι" στην Αμαρτία. Ήταν πάντα έτοιμος να πει έναν καλό λόγο. Όταν μιλάγαμε για κάτι άλλο όπου υπήρχε αμαρτία, πάντα την καυτηρίαζε. "Αυτό δεν είναι σωστό, γι' αυτό και γι' αυτό το λόγο" έλεγε φέρνοντας εδάφια από τον λόγο του Θεού. Πολλές φορές με φιλοξενούσε για μέρες. Μετά την εκκλησία, πολλές φορές ερχόταν σπίτι μας και μας έλεγε ιστορίες από τότε που ήταν μικρός, από τον στρατό, μας έλεγε πολλά πράγματα. Δεν τον εκτίμησα όσο έπρεπε. Πιστεύω ότι πρέπει να του μοιάσουμε, ώστε τελικά να μοιάσουμε του Χριστού.

Κλεάνθης Μανιώτης

Ο Απόστολος συμπαραστάθηκε πολύ στην οικογένειά μου από την πρώτη μέρα που πίστεψα στον Χριστό. Να πω ότι μαζί του και τον αδ. Χαρματζή πήγαμε 500 φορές επισκέψεις είναι λίγες. Επισκεφτήκαμε αρρώστους, καθαρίσαμε σόμπες, βόθρους. Μου έλεγε: "Νικολάκη, μη φοβάσαι, άσ' τα όλα στον Θεό, Αυτός θα ενεργήσει." Με συμβούλευε: "Αν θέλεις να υπηρετήσεις τον Κύριο, θα έχεις πολέμους, εσύ όμως δε θα κάνεις πίσω και θα σε ευλογήσει ο Χριστός". **Νίκος Μπίκος**

Κάθε Τετάρτη ερχόταν ο Απόστολος στο σπίτι μας και μας εξηγούσε τον λόγο του Θεού. Εγώ ήμουν μικρό κοριτσάκι, με έβαζε στα γόνατά του και μου έδινε μια σοκολάτα και μου έδειχνε πώς να την ανοίγω. Όταν λίγο μεγάλωσα μου έδινε εδάφια απ' τον λόγο του Θεού για να μάθω απ' έξω και μου έλεγε: " Όταν μεγαλώσεις θα σου χρειαστούν."

Πραγματικά ήρθε ώρα μετά από χρόνια, όταν περνούσα δυσκολίες στη ζωή μου και δεν μπορούσα να διαβάσω, θυμόμουν τα εδάφια που μικρή τα είχα μάθει απ' έξω και αυτά με στήριζαν στις δυσκολίες μου. Η χριστιανική εκπαίδευση που έγινε σε μένα από μικρό παιδί με βοήθησε, όταν μεγάλωσα, να εμπεδώσω το λόγο του Θεού μέσα από τις δυσκολίες που συνάντησα αργότερα.

Ο Απόστολος μας έλεγε ότι τον έλεγχο τη ζωής μας τον έχει ο Θεός και πρέπει εκεί να ακουμπήσουμε και να περιμένουμε απ' Αυτόν τη λύση. Ότι μέσα απ' τα προβλήματα που περνάμε Αυτός εκπαιδεύει τον χαρακτήρα μας και μας ετοιμάζει για τον **Ουρανό**. Αυτές οι θέσεις συνεχίζουν να με καθοδηγούν όλα τα μετέπειτα χρόνια της ζωής μου καθώς και της οικογένειάς μου. **Νανά Καραφωτιά** (Αγγλία)

Μέσα από τις ιστορίες που μου διηγιόταν ο **Απόστολος** όταν ήμουν μικρό παιδί μου πέρναγε το μήνυμα του Ευαγγελίου και με μάθαινε πώς να γίνω ένα **αληθινός ιεραπόστολος**. Μας βοηθούσε πρακτικά στις ανάγκες μας. **Τάσος Καραφωτιάς**

Στη μνήμη του αξέχαστου Απόστολου

Απόστολε, αδελφέ μας, στις 9 Φλεβάρη του 1998 έπαψε να χτυπάει η πιο πλατιά, η πιο ζεστή και τρυφερή καρδιά του κόσμου, που αγκάλιαζε φιλόστοργα φίλους, αδελφούς μα και εχθρούς ακόμη.

Τα δάκρυά μας ασταμάτητα τρέχουνε, μα δε αρκούν για ν' αποτίσουνε φόρο τιμής στην προσφοράς σου το πέλαγος.

Πατέρα μου πνευματικέ, σαν μου 'λειψες τότε μονάχα το 'νιωσα καλά το πόσο σ' αγαπούσα, πόσο σε χρειαζόμουναι και πόσο δεν εκτίμησα τον χρόνο που ήσουν πλάι μου να δράξω να εκμεταλλευτώ την κάθε ευκαιρία. Σαν τους προς Εμμαούς φωνάζω κι εγώ: "Δεν καιγόταν η καρδιά μου όταν μου μιλούσες και εξηγούσες τα λόγια του Θεού!". Μα ο θάνατός σου σφράγισε για πάντα τη ζωή μου και το παράδειγμά σου το φωτεινό με ωθεί διαρκώς, με διεγείρει σε υπενθύμιση.

Πώς στάθηκες αδέρφι μας σιμά σε κάθε πόνο μας! Σαν ίσκιος πλάτανου πελώριου, όταν των πειρασμών ο καύσωνας μας έλιωνε, για να μας δροσερέψεις. Σαν βράχος στητός ακλόνητος, όταν της αμφιβολίας οι τρομεροί άνεμοι μας χτυπούσαν ανελέητα, σαν ανεμοζάλη κατά τοίχου. Σαν καταπέλτης ανήλεος, όταν στηλίτευες την αμαρτία όπου την απαντούσες. Σαν στρατηλάτης αγέρωχος, όταν μπροστάρης έμπαινες τον δρόμο ν' ανοίξεις στις μάχες του Χριστού.

Τα μάτια σου δύο σπίθες θεϊκές, γλυκά, καλοσυνάτα, μ' ένα τους βλέμμα πάσχιζαν τον πόνο της ψυχής ν' ανακουφίσουν. Τα χείλη σου μεστά με λόγους συνετούς,

παρήγορους, απόσταγμα καθαρό μιας γνήσιας
σταυρωμένης ζωής. Τα χέρια σου γεμάτα δέματα
ολόγλυκο καρπό που απίθωσαν στου Κυρίου σου τον αγρό.

Πλούσια τα χερόβολα του μόχθου της δακρύβρεχτης
σποράς σου. Τα πόδια σου τα πιο ωραία πόδια του κόσμου,
του ευαγγελιζομένου αγαθά, του κηρύττοντος ειρήνη.

Άοκνα κι ασταμάτητα 50 χρόνια τρέχανε στη δούλεψη
του Πλάστη. Το σώμα σου ολάκερο θυσία ζωντανή, ευάρεστη
στον Θεό, που αναλώθηκε σπονδή στο βωμό της θυσίας Του.

Η απλότητά σου εκμηδένιζε της μόρφωσης την έπαρση,
γι' αυτό το κήρυγμά σου, γνήσιο, ήταν με δύναμη Αγίου
Πνεύματος. Όχι με σοφία λόγου σαρκική.

Ο Σταυρός του Χριστού, το συνεχές, το αγαπημένο θέμα.

Η ταπεινώσή σου σιωπηλά και έμπρακτα μας έδειξε
ποιος είναι ο μεγαλύτερος. Αυτός που σκύβει, υπηρετεί,
αυτός που πλένει πόδια. Το θάρρος σου το ανίκητο
που στήριζες στα αδιάψευστα της Γραφής τα λόγια,
έβλεπε πέρα κι από τις φαινομενικές τις ήττες
τη **νίκη** που δίνει ο **Αρχιστράτηγος** με το γυμνό ξίφος το χέρι.

Η πίστη σου η ακλόνητη σάρωνε τα κάστρα του Εχθρού,
που φάνταζαν απόρθητα. "**Μη φοβάσαι**, καημένη, ο Θεός έχει
λύσεις ασύλληπτες. Ο Θεός ταχέως θα συντρίψει τον Σατανά
κάτω από τα πόδια σου", συνήθιζες να λες.

Της θλίψης τα παθήματα υπέμενες αγόγγυστα χάρη του
Σώματος της Εκκλησίας του Χριστού, χάρη της χαράς της
προκειμένης, να δεις ψυχές να σώζονται,
στον αγιασμό να προχωρούν.

"Θάνατο σε μας, ζωή σε σας".

Ποτέ σου δεν υπέστειλες τη σημαία της Αλήθειας,
τη σήκωνες λεβέντικα με πλήρη αυτοθυσία, ακόμα

κι όταν σε πλήγωναν στο σπίτι μέσα των φίλων σου.
Του ύπουλου συμβιβασμού δεν έκανες ποτέ του το χατίρι.
Ποτέ δε χρειάστηκες καμιά επιτήδευση.
Και δεν εκαταδέχτηκες καμία διπλωματία.
Στα ερωτηματικά μου αδίστακτα απαντούσες:
"Ελένη, ο Θεός ποτέ δεν ωραιοποιεί.
Η Αγία Γραφή δείχνει τα πράγματα πάντα έτσι όπως είναι,
ειπωμένα με τη γλώσσα της αλήθειας."
Αδελφέ μας Απόστολε, Θρίαμβος και νίκη ήταν η ζωή σου.
Θρίαμβος και νίκη η τελευταία σου πάλη.
Θρίαμβος και νίκη τα τελευταία σου λόγια:
" Δεν υποχωρώ με κανένα τρόπο.
Μένω αμετακίνητος στις θέσεις του Θεού".
Τα λόγια τούτα τα άκουσα από το ίδιο σου το στόμα.

Πατέρα μας Ουράνιε, Σωτήρα μας Ιησού Χριστέ,
δώσ' μας διπλή μερίδα πνεύματος του Απόστολου
πνευματική υποθήκη. Να γίνει νάμα πύρινο,
να λάμψει φλόγα η **Εκκλησία του Χριστού**.
Να 'ρθούν καιροί αναψυχής από προσώπου Σού,
του Κυρίου. Αμήν

Ελένη Δρακοπούλου

